

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

சதுரகிரி யாத்திரை!

குடந்தை ஸ்யாமா

‘உலகிலேயே பெரியது எது?’ என்று வகுப்பறையில் உள்ள மாணவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார் அந்த ஆசிரியர்.

‘இமய மலை’ என்றான் ஒரு மாணவன் துடுக்காக. இணைய தளத்தில் அடிக்கடி துருவிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மாணவன், ‘சியாச்சின் மலைதான்’ என்றான்.

பிறக்கும்போதே தாயைப் பறி கொடுத்த ஒரு மாணவனோ, ‘உலகத்திலேயே பெரியது அம்மாதான் சார்’ என்றான், கண்களில் நீர் துளிக்க.

ஆம்! உண்மையான பாசத்துக்கு ஈடு இணை என்று எதையுமே சொல்ல முடியாது. பாசம், பரிவு, அன்பு... இவை எல்லாம் பஞ்சம் இல்லாமல் கொட்டிக் கிடக்கிறது பாரத தேசத்தில். இந்த தேச மண்ணில் உதிக்கும் அத்தனை மனிதர்களுமே ஒரு விதத்தில் பாக்கியசாலிகள். மனிதனை நெறிப்படுத்த சாஸ்திரங்கள் இருக்கின்றன; பக்குவப்படுத்த புராணங்கள் இருக்கின்றன.

மனிதநேயம் அறிந்த மனிதனே, மகான் ஆகிறான்; பின்னாளில் தெய்வமும் ஆகிறான். உயிர்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் மனிதன் பிறந்தான்; முதிர்ச்சி அடைந்தான். தன் பிறப்பின் நோக்கம் என்ன என்று மெள்ளத் தேடினான். சுவை அறிந்தான்; சுகம் தேடினான். இயற்கை வளங்களை ஒட்டியே ஆரம்ப காலத்தில் மனிதன் தனது வாழ்க்கையை சொகுசாக அமைத்துக் கொண்டான். உணவைத் தேடி அலைந்தவன், உணர்ச்சிகளை வளர்த்துக் கொண்டான்! உண்மையைத் தேடி அலைந்தவன், ஆன்மிகத்தை வளர்த்துக் கொண்டான்.

‘உணவு வேண்டும்... உறையுள் வேண்டும்’ என்று லட்சக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் அலைந்து தவித்த அதே மனிதப் பிறவி, இன்றைக்கும் அதைத்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது. காலங்கள் மாறினாலும் காரியம் ஒன்று தான்! அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் என்ன ஒரு வித்தியாசம் என்றால், இன்று நாகரிக வளர்ச்சி அடைந்து நவீன வசதியோடு தேடிக் கொண்டிருக்கிறான்!

ஆனால், உண்மையைத் தேடி அலைந்தானே... அவன் வனாந்திரப் பிரதேசங்களில் தனது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டான். மலைக் குகைகளில் இருப்பிடத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். தவத்திலும் ஞானத்திலும் நாட்களைச் செலவிட்டான். பசித்தபோது பழங்களைச் சாப்பிட்டான். அங்கே வாழும் கொடிய மிருகங்களை எதிர்கொள்ளும் மிகப் பெரிய சவால் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. தினமும் சந்திக்க வேண்டியவர்களை நண்பர்கள் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதானே முறை?! அப்படியே ஆக்கிக் கொள்ள முற்பட்டான். கண்களில் கனிவையும், உள்ளத்தில் அன்பையும் வைத்து அந்தக் கொடிய மிருகங்களை ஆதரவோடு அவன் பார்த்தான். கொடிய மிருகங்களும் தங்கள் இயல்புகளில் வித்தியாசம் காட்டின. கொஞ்சம் பாவனையுடன் அவனை நெருங்கின; குழைந்து பழகின. ஆன்மிகவாதிகள் இப்படித்தான் காட்டில் வளர்ந்தார்கள்; கலைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தார்கள்.

இத்தகையவர்களை முனிவர்கள் என்று சொல்லலாம். ரிஷிகள் என்று போற்றலாம். சித்தர்கள் என்றும் சிறப்பிக்கலாம். உருவம் ஒன்று தான்; உச்சரிப்புகள்தான் வேறு வேறு!

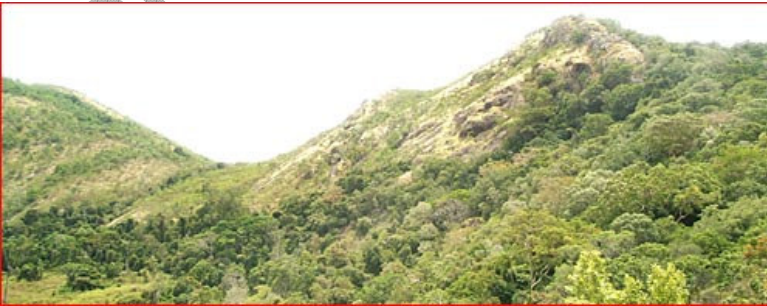
உலகத்துக்கு வேண்டுமானால், அதிசயங்கள் ஏழாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் அதிசயங்கள் ஏராளம். நமது வழிபாட்டுக்கு உரிய பஞ்சபூதங்களே பிரமாண்டமான ஓர் அதிசயம்தான்! தண்ணீர் ஓர் அதிசயம்; உலகப் பரப்பளவில் எழுபது

சதவிகிதத்தைத் தண்ணீரே ஆக்கிரமித்துள்ளது. மேட்டூர் அணையில் 120 அடிக்கு நீர் நிரம்பி, தமிழ்நாடு சுபிட்சமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அங்கே உள்ள அதிகாரிகள், அதுவரை வந்து சேர்ந்து, சேமிப்பாக இருக்கும் தண்ணீருக்குத் தேங்காய் உடைத்து, கற்பூரம் காட்டி வழிபாடு செய்கிறார்கள்.

பூமி ஓர் அதிசயம். ஓரிடத்தில் தோண்டினால் தண்ணீர் கிடைக்கிறது; இன்னொரு இடத்தில் தோண்டினால் தங்கம் கிடைக்கிறது. வேறொரு இடத்தில் தோண்டினால் பெட்ரோல் கிடைக்கிறது. வீடு கட்டுவதற்காகவோ, அலுவலகம் கட்டுவதற்காகவோ ஓர் இடத்தை வாங்கினால், நல்ல துவக்கமாக இருக்கட்டும் என்று அதற்கு 'பூமி பூஜை' போடுகிறோம். அந்த இடம் வளம் கொழிக்க வாழ்த்துக் கேட்கிறோம், பூமித் தாயிடம்.

நெருப்பு இன்னொரு அதிசயம். காலையில் குடிக்கும் காபிக்கு நெருப்பு நேரடியாகத் தேவை. நாள் முழுக்க வெளிச்சம் தந்து வியர்வையை விரட்டும் மின்சாரத்துக்கு நெருப்பு மறைமுகத் தேவை. ஒவ்வொரு தேவதைக்கும் உரிய ஹோமங்களை முறையாகச் செய்து, அக்னி பகவானை குளிர்விக்கிறோம். உடலாலும் உள்ளத்தாலும் சுத்தமானவர்களை நெருப்பு என்றுமே சுடுவதில்லை. இது சத்தியம்! தான், சுத்தமானவன் என்று நிரூபிப்பதற்காக நெருப்பில் இறங்கினாள் கற்புக்கரசி சீதை. என்ன ஆனது? அனலின் வெம்மை கொண்டு அன்னையைத் தாக்கவில்லை அக்னி பகவான். நேர்த்திக்கடன்களுக்காக இன்றும் நெருப்பில் இறங்கும் 'தீமிதி' சம்பவங்கள் நாகரிகம் வளர்ந்த கிராமங்களில்கூட சகஜம். இது ஒரு வகைப் பிரார்த்தனை.

இந்த வகை அதிசயங்களில் ஒங்கி உயர்ந்து காணப் படும் மலையும் ஓர் அதிசயமே! பாரத தேசத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு மலைக்கும் ஏராளமான புராணச் சிறப்புகளும் புவியியல் பெருமைகளும் உண்டு.

மேரு மலை (இமய மலை), கயிலாய மலை, மந்திர மலை, நிதத மலை, பொதிகை மலை என்று ஏராளமான மலைகளை இங்கே குறிப்பிட்டுச் சொல்ல லாம். இவற்றுள் அதிகம் அறியப்படாத ஒரு மலை உண்டு என்றால், அது சதுர கிரியே!

சதுரகிரி?

சித்தர்களின் தலைமைப் பீடம் சதுரகிரிதான்! எண்ணற்ற சித்தர்கள் சதுரகிரி மலையில் கூடி ஆன்மிக விவாதங்கள் நடத் துவது உண்டாம். இதற்கென அவர்கள் அமைத்த பல குகைகள் இன்றைக்கும் சதுரகிரி மலையில் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தும் வண்ணம் காணப்படுகின்றன. சித்தர்கள் ஏற்படுத்திய தீர்த்தங்கள் இன்றைக்கும் இருக்கின்றன.

“சித்தர்கள் வசித்த குகைகள் இந்த மலைப் பிரதேசத்தில் ஆயிரக் கணக்கில் இருக்கின்றன. பல குகைகள் அமைந்த கடினமான பகுதிகளுக்கு மனிதர்கள் எவரும் செல்ல முடியாது. இன்றைக்கும் அவர்கள் சூட்சுமமாக இருந்து நம்மை ஆசீர்வதித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இந்த மலைகளின் உச்சியில் தினமும் நட்சத்திர ரூபத்தில் அவர்கள் வலம் வருவார்கள். சில நட்சத்திரங்கள் திடீ ரென வானத்தில் வேகமாகச் செல்வதைக் காணலாம். கீழிறங்கும்; மேலே போகும். வண்ண ஜாலமே வானத்தில் நடக்கும். அமாவாசை மற்றும் பெளர்ணமி தினங்களில் இது போன்ற அதிசயக் காட்சிகளை இங்கு அடிக்கடி காணலாம். நட்சத்திர வடிவில் சித்தர்களது தரிசனம் யாருக்குக் கிடைக்கிறதோ, அவர்கள் எல்லோரும் பெரும் பாக்கியசாலிகள்!” என்றார் சதுரகிரியில் வசித்து வரும் பெரியவர் ஒருவர் நம்மிடம்.

ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம்

வான்மீகி, கோரக்கர், கமல முனி, சட்டை முனி, அகத்தியர், சுந்தரானந்தர், கருவூரார், அகப்பைச் சித்தர், கொங்கணர், தன்வந்திரி, பாம்பாட்டிச் சித்தர், ராமதேவர், இடைக்காட்டுச் சித்தர், திருமூலர், போகர், அழுகுணிச் சித்தர், காலாங்கிநாதர், மச்ச முனி ஆகியோர் பதினெண் சித்தர்கள் எனப்படுவர் (இவர்களுையே வேறு வரிசையிலும் சொல்வதுண்டு). தவிர புசுண்டர், ரோமர், யூகி, பிரம்மர், நந்தி, புலஸ்தியர், தேரையர் முதலான சித்தர்கள் சதுரகிரியில் வாழ்ந்து யோகத்தில் திளைத்தனர். வேள்விகள் புரிந்தனர்.

ஸ்ரீசுந்தன மகாலிங்கம்

சதுரகிரி மலையானது, மேரு முதலிய எட்டு வகை மலைகளுக்கும் தலைமையான மலை என்கிறது 'சதுரகிரி தல புராணம்'. கிழக்குத் திசையில் இந்திர கிரி; மேற்குத் திசையில் வருண கிரி; வடக்குத் திசையில் குபேர கிரி; தெற்குத் திசையில் ஏம கிரி. இப்படி ஒரு சதுரம் போல் அமைந்துள்ள மலைகளுக்கு மத்தியில் சிவ கிரி, பிரம்ம கிரி, விஷ்ணு கிரி, சித்த கிரி ஆகிய நான்கு மலைகள். எனவே, இத்தகைய இந்த மலைப் பிரதேசம் சதுரகிரி எனப்படுகிறது. சதுரகிரி மலையின் இன்றைய மொத்தப் பரப்பளவு 64 ஆயிரம் ஏக்கர். இந்த அற்புத மலையில் பிரதானமாக அமைந்துள்ளவை சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயங்கள். தவிர பிலாவடி கருப்பர், ரெட்டை லிங்கம், பெரிய மகாலிங்கம் போன்ற தெய்வங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை. சதுரகிரியின் மையத்தில் சஞ்சீவி மலை இருக்கிறது. சஞ்சீவி மலை என்றதும் வாயு புத்திரனான ஆஞ்சநேயர் நினைவுக்கு வருகிறாரா? ஆம்! சஞ்சீவி மலை இங்கு இருப்பதற்குக் காரணம் ஆஞ்சநேயர்தான்!

அந்தக் கதையைச் சற்றுப் பார்ப்போமா? ஸ்ரீராமருக்கும் ராவணனுக்கும் இடையே நடந்த யுத்தம் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அந்தப் போரின்போது ஒரு நாள் ராவணனின் மகன் இந்திரஜித் எய்த பிரம்மாஸ்திரம் லட்சுமணனைத் தாக்கியது. பேச்சு மூச்சில்லாமல் விழுந்தான் லட்சுமணன். தகவல் கேட்ட ஸ்ரீராமர் ஓடோடி வந்து லட்சுமணனை எழுப்புவதற்குப் பாடுபட்டார். எந்தப் பலனும் இல்லை! அப்போது சுகரீவன் உள்ளிட்ட வானரப் படையினர் ஓடோடி வந்தனர்.

ஆஞ்சநேயரை அழைத்த சுகரீவன், "ஆஞ்சநேயா... லட்சுமணனை இப்போது இயல்பு நிலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டியது அவசியம். எனவே, அஷ்டகுல பர்வதங்களுக்கு அப்பால் இருக்கிற சஞ்சீவி மலையை உடனே எடுத்து வா. லட்சுமணனின் மூர்ச்சையைத் தெளிவிக்கும் சக்தி கொண்ட மூலிகைகள் அந்த மலையில்தான் உள்ளன. உடனே புறப்படு!" என்று சுகரீவன் சொல்லி முடிக்கு முன்னரே, ராம நாமத்தைத் துதித்தவாறு விண்ணில் பறந்தார் ஆஞ்சநேயர். சஞ்சீவி மலையை அடையாளம் கண்டு, அதை அப்படியே பெயர்த்து எடுத்து வந்தார்!

தேவையான மூலிகைகளைக் கொண்டு லட்சுமணனுக்கு சிகிச்சை செய்யப்பட்டது. சில நாழிகை கழித்து ஏதும் அறியாதவன் போல் கண் விழித்து எழுந்தான் அவன். அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். ஆஞ்சநேயரைப் பெரிதும் பாராட்டிய சுகரீவன், "நன்றி வாயுபுத்திரா... நீ கொணர்ந்த சஞ்சீவி மலையின் பயன்பாடு முடிந்து விட்டது. இதை

எங்கிருந்து கொண்டு வந்தாயோ அங்கேயே கொண்டு போய் வைத்து விட்டு வா!” என்றார்.

உத்தரவை சிரமேற்கொண்டு சஞ்சீவி மலையைத் தன் வலக் கரத்தில் ஏந்திக் கொண்டு வட திசை நோக்கி விண்ணில் மிதந்து சென்று கொண்டிருந்தார் ஆஞ்சநேயர். அப்போது சதுரகிரியாகிய இந்தப் பகுதியைக் கடந்து கொண்டிருந்தார். கையில் மலையை எடுத்துப் பறந்து செல்லும் ஆஞ்சநேயரின் கோலம், அந்த அற்புத வனாந்திரத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த ரிஷிகளையும் முனிவர்களையும் வியப்படைய வைத்தது. ஆஞ்சநேயர் கொண்டு செல்வது, மூலிகைகள் நிறைந்த சஞ்சீவி மலை என்பதைத் தங்களது தவ வலிமையால் உணர்ந்து கொண்ட சதுரகிரிவாழ் முனிவர்கள், சஞ்சீவி மலையில் உள்ள மூலிகைகள் எதிர்காலத்தில் தங்களுக்குப் பல வகைகளில் உதவும் என்று கருதினர்.

எனவே, ‘ஆஞ்சநேயர் தூக்கிச் செல்லும் சஞ்சீவி மலையின் ஒரு பகுதி சதுரகிரியின் மையத்தில் விழ வேண்டும்!’ என்று பிரார்த்தித்தனர். அடுத்த கணம் சஞ்சீவி மலையில் இருந்து ஒரு பகுதி மட்டும் பெயர்ந்து கீழே விழுந்தது. ‘அரும் தவம் செய்யும் முனிவர்களுக்கு என்னாலான உபகாரம் இது என்றால் நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன்!’ என்று உற்சாகமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டார் ஆஞ்சநேயர். அதன் பின், சஞ்சீவி மலையை முன் இருந்த இடத்திலேயே வைத்துவிட்டு திரும்பினார் ஆஞ்சநேயர்.

சதுரகிரி மலைக் காற்று, நம் உடலில் பட்டாலே தனி சுகம்தான்!

‘கைவிடாத தெய்வங்கள்!’

கிருஷ்ணன்

(வங்கி அதிகாரி, திருவனந்தபுரம்):

கிருஷ்ணன்

“முழு நம்பிக்கையோட சதுரகிரிக்குப் போனா நம்மோட பிரார்த்தனை எல்லாம் நிறைவேறும். என் மனசை ரொம்பவும் கொள்ளை கொண்ட மலை-சதுரகிரி. முதல் முறையா சதுரகிரியை தரிசனம் செய்யப் போறவங்க, அடுத்த முறை வெகு சீக்கிரமாகவே அந்த மலைக்கு யாத்திரை கிளம்பிடுவாங்க. அப்படித்தான் இரண்டாவது முறையா நானும் சதுரகிரிக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே குடி கொண்டிருக்கும் தெய்வத்திடம் என் சகோதரிகளின் நீண்ட நாள் ஆசைக்காக, மகா லிங்கத்திடம் பிரார்த்தனை வைத்து வணங்கினேன். என் இரண்டு சகோதரிகளுக்கு ஒரு பிரச்னை இருந்து வந்தது. முதல் சகோதரிக்குத் திருமணமாகி பத்து வருடங்கள் ஆகியும் குழந்தை பாக்கியம் இல்லை. அடுத்த சகோதரிக்குத் திருமணமாகி ஐந்து வருடங்கள் ஆகியும் குழந்தை இல்லை. இந்த இருவரும் விரைவிலேயே குழந்தை பாக்கியம் பெற அருள வேண்டும் என பிரார்த்தித்தேன்.

சதுரகிரி தரிசனம் முடிந்து மலை இறங்கத் தொடங்கி இருந்தேன். அடிவாரத்தை நெருங்குவதற்கு முன் என் சகோதரி ஒருவரிடம் இருந்து போன்... தான் கருத்தரித்திருப்பதாக சந்தோஷத்துடன் சொன்னாள். எனக்குப் பெருமிதம் தாங்க முடியவில்லை. மலையைத் திரும்பிப் பார்த்து சதுரகிரி தெய்வங்களுக்கு நன்றி சொன்னேன்.

திருவனந்தபுரம் திரும்பிய ஒரே வாரத்துக்குள் அடுத்த சகோதரியிடம் இருந்து போன்... ‘அண்ணா... நீங்க மாமா ஆகப் போறீங்க’ என்றாள் சற்று வெட்கத்துடன். வெறும் ஒரு வார இடைவெளியில் இருவரும் கருத்தரித்தார்கள். அதேபோல் குழந்தையும் ஒரு வார இடைவெளியில் எந்த சிக்கலும் இல்லாமல் பிறந்தது. இருவருக்குமே ஆண் குழந்தை. சதுரகிரியில் உள்ள சுந்தர மகாலிங்கமும், சுந்தன மகாலிங்கமும் எங்கள் குடும்பத்தில் அடி எடுத்து வைத்திருப்பதாகக் குதூகலித்தோம்.

சதுரகிரி தெய்வங்கள், நம்பினவர்களை என்றுமே கைவிடாது. இது நான் அனுபவத்தில் உணர்ந்த ஒன்று!”

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

பூநீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ்சாலையில், பூநீவில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன்கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால் வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித்தால் தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால் சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப் பாதையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ. விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 33 கி.மீ. தொலைவு.

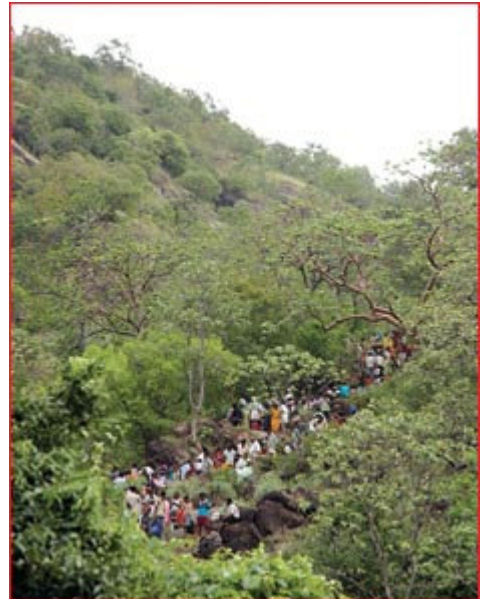
சதுரகிரி மலையை அமாவாசை, பெளர்ணமி போன்ற விசேஷ நாட்களில் தரிசிக்கப் போனால், 'நாம் நிஜமாகவே மலையில் உள்ள ஒரு தலத்துக்கு வந்திருக்கிறோமா... அல்லது நகரத்தில் உள்ள தலத்துக்கு வந்திருக்கிறோமா?' என்ற சந்தேகம் ஏற்படும். காரணம்- நகரத்தில் உள்ள ஒரு தலத்துக்கு வந்து செல்வது போல் ஜனத்திரள் பெருமளவில் இந்த மலையை மொய்க்கும். விசேஷ காலங்களில் மதுரை, நெல்லை, தேனி, விருதுநகர் போன்ற சுற்றுப்பட்ட மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த சிறு வியாபாரிகள் மலையேறி வந்து கடை பரத்தி விடுவர்.

தண்ணீருக்கும் சாப்பாட்டுக்கும் குறைவே இருக்காது. விசேஷ நாட்களில் சதுரகிரியில் அன்னதானத்துக்குப் பஞ்சமே இல்லை. அதே நேரம், விசேஷ தினம் அல் லாத சாதாரண ஒரு நாளில் மலைக்கு வந்தாலும் சாப்பாட்டுக்கு சிரமம் இருக்காது. 'காளிமுத்து ஸ்வாமிகள் கஞ்சி மட'த்தில் எந்நாளுமே கஞ்சி கிடைக்கும். தவிர, சந்தன மகாலிங்க ஸ்வாமி கோயிலின் பூசாரியாக உள்ள சுப்புராம், வேறு வழியே இல்லாமல் வந்தவர்களுக்குத் தானே உணவு தயாரித்தும் கொடுப்பார்.

தங்களது ஊரில் இருந்து உண்மையான பக்தியுடன் புறப்படும் எந்த ஒரு பக்தரும், 'சதுரகிரி மலைக்குச் சென்று சுந்தர மகா லிங்கத்தையும் சந்தன மகா லிங்கத்தையும் கண் குளிர தரிசிக்க வேண்டும்' என்று நினைத்து மலை ஏற ஆரம்பித்து விட்டால், சம்பந்தப்பட்ட பக்தரை மலைக்கு மேல் பத்திரமாக அழைத்துக் கொள்வது சதுரகிரியில் வாழும் மகாலிங்கத்தின் பொறுப்பு. எந்தச் சிரமமும் இல்லாமல் அவர்களைத் தனது சந்நிதிக்கு அழைத்து தரிசனம் தந்து விடுவார்கள் சந்தன மகாலிங்கமும் சுந்தர மகாலிங்கமும்! இதற்கு உதாரணமாக எத்தனையோ சம்பவங்களைக் கூறலாம்.

மதுரை திருமங்கலத்தைச் சேர்ந்த ஆன்மிக அன்பர் ஒருவர், இப்படிப்பட்ட ஒரு சம்பவத்தை நம்மிடம் விவரித்தார். இனி, அவர் சொல்லக் கேட்போம்:

“தன்னை தரிசிக்க வரும் எவரையும் எந்த விதச் சிரமத்துக்கும் உள்ளாக்குவதில்லை மலையில் குடிகொண்டுள்ள மகாலிங்க ஸ்வாமிகள். மலைப் பாதையின் சில இடங்களில் பக்தர்கள் நடந்து போய்க்

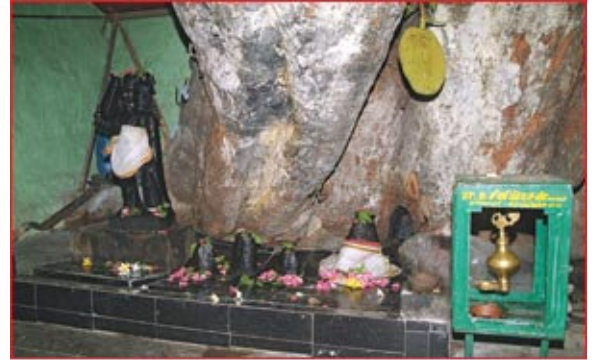

கொண்டிருக்கும்போது பாதை இரண்டாகப் பிரியும். எந்த வழியே சென்றால் சதுரகிரி மலை உச்சியை அடையலாம் என்பது பக்தருக்குத் தெரியாது. தவறான வழியே பயணப்பட்டு விட்டால், சூரிய வெளிச்சம் கூட விழாத அடர்ந்த கானகத்துக்குள் போய் மாட்டிக் கொண்டு விடுவோம். நாம் பத்திரமாகத் திரும்புவதற்கு வழி சொல்ல அங்கே யாருமே கிடைக்க மாட்டார்கள்.

மலைப் பகுதியில் தவறான பாதையில் பயணித்து, ஒரு வாரம் கழித்து எந்த வித ஆபத்தும் இல்லாமல், இறைவனின் திருவருளால் திரும்பி வந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

சதுரகிரி உச்சிக்குச் செல்ல வழி தெரியாமல், பக்தர்கள் தவிக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் அங்குள்ள சில நாய்கள், பக்தரைப் பார்த்து வாலாட்டி விட்டு 'என் பின்னாலேயே வா' என்பது மாதிரி பக்தருக்கு வழி காட்டிக் கொண்டே அது பாட்டுக்கு முன்னால் செல்லும். பக்தர்களும் ஏதோ மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டது போல் அந்த நாயைத் தொடர்வார்கள். நடந்து செல்லும்போது பக்தர்கள் சற்று ஓய்வெடுக்கலாம் என்று நினைத்தால், நாய்களும் பதுவிசாக ஓர் இடத்தில் உட்காரும். பக்தர் கள் எழுந்து நடந்தால், அவருக்கு முன் நாயும் செல்ல ஆரம்பித்து விடும். அதுபோல் வன விலங்குகள் சம்பந்தப்பட்ட ஆபத்துகளில் இருந்தும் உண்மையான பக்தர்களைக் காப்பாற்றி விடுவார் மகாலிங்கம்.

இப்படித்தான் சமீபத்தில் ஒரு முறை மூன்று அன்பர்கள், பொழுது சாய்ந்த வேளையில் மலைக்கு மேல் ஏற ஆரம்பித்தனர் (பொதுவாக, புதிதாக சதுர கிரிக்குச் செல்லும் அன்பர்கள் பகல் வேளையில் ஏறி, பொழுது சாய்வதற்குள் இறங்கி விடுவதே நல்லது). இவர்கள் அடிக்கடி சதுரகிரிக்கு வந்து செல்லும் வழக்கம் உள்ளவர்கள். அதனால், ஓர் அமாவாசை தரிசனத்துக்காக முந்தைய நாள் மாலை வேளையில் புறப்பட்டனர்.

பிலாவடி கருப்பர்

இருள் சூழ ஆரம்பித்ததும், தாங்கள் வைத்திருந்த டார்ச் லைட்டின் உதவியால், ஒருவர் பின் ஒருவராக, பாதையைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஏற்கெனவே, முதலில் சென்றவர் இப்போது இவரைத் தொடர்ந்து நடக்க ஆரம்பித்தார்.

தற்போது முதலில் செல்பவரிடமும், மூன்றாவதாக வருபவரிடமும் டார்ச் லைட்கள் இருக்கின்றன. நடுவில் இருப்பவர் தட்டுத் தடுமாறிப் போய்க் கொண்டிருந்தார். இருபது அடி தொலைவு போயிருப்பார்கள். அதிர்ச்சி தரும் வகையில் முதலில் சென்று கொண்டிருந்தவரின் டார்ச் லைட்டும் சட்டென ஆஃப் ஆனது. அவர், சற்று நேரம் அங்கேயே நின்று என்னென்னவோ செய்து பார்த்தார். ஆனால், பிரயோஜனம் இல்லை. காரணம் புரியாமல் தவித்தார். எங்கும் கும்மிருட்டு. வனம் முழுதும் மையை அப்பிக் கொண்டது போல் காட்சி அளித்தது. மரம், செடி, கொடி, பாறை என்று எதுவுமே கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. எதிரே எதன் மீதாவது மோத நேரிட்டால்தான் அது ஒரு மரம் என்பதையோ, பாறை என்பதையோ உணர முடியும். அதேபோல் அங்கு அதல பாதாளங்களும் உண்டு. டார்ச் லைட் இருந்தால்தானே பள்ளம்- மேடு, மரம்- பாறை இவற்றைப் பற்றி எல்லாம் தெரிந்து கொள்ள முடியும்?!

சரி... சம்பவத்துக்கு வருவோம். இப்போது மூன்றாவதாக வந்த தாடிக்கார ஆசாமியின் டார்ச் லைட் மட்டுமே எரிந்து கொண்டிருந்தது. இவர் கொஞ்சம் விவரமானவர்; தைரியசாலியும்கூட! 'கவலைப்படாதீங்க... என் பின்னாலயே வாங்க. நான் முன்னால டார்ச் லைட் அடிச்சுக்கிட்டே நடக்கிறேன். எல்லாத்தையும் மகாலிங்கம் பாத்துக்குவான். பயப்படாம வாங்க' என்று நடக்க ஆரம்பித்தார். 'சுந்தர மகா லிங்கத்துக்கு அரோகரா... சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு அரோகரா' என்று மனதுக்குள் துதித்தபடி அந்த மூவருமே விறுவிறுவென நடை போட்டார்கள்.

அதேபோல் வெறும் பத்தடி தூரமே நடந்திருப்பார்கள். சொல்லி வைத்தது போல் தாடிக்காரரது டார்ச் லைட்டும் மக்கர் செய்தது. தனக்குத் தெரிந்த உத்திகளை எல்லாம் பயன்படுத்தி எப்படியாவது அதை ஒளிர வைத்துவிட வேண்டும் என்று அவர் பட்ட பாடெல்லாம் பயனற்றுப் போயின. இப்போது ஒருவர் அருகில் மற்றவர் நிற்பதே தெரியவில்லை. தொட்டுப் பார்த்தால்தான் ஒருவர் மற்றவரை உணர முடியும். தாடிக்கார ஆசாமிக்கு சட்டென ஏதோ ஒரு பொறி தட்டியது. அருகில் நின்றிருந்த இருவரையும் தோளில் தொட்டு, 'அப்படியே உக்காருங்க. நான் சொல்ற வரைக்கும் எதுவும் பேசாதீங்க' என்று அவர்களின் காதில் கிசுகிசுத்தார். காரணம் இது போன்ற ஒரு திகில் அனுபவம் அந்த இருவருக்கும் இதுவரை ஏற்பட்டதில்லை. தாடிக்காரர் சொன்னபடி அப்படியே உட்கார்ந்தார்கள். தாடிக் காரரும் சம்மணமிட்டு அமர்ந்தார்.

இந்த மூவருமே மூச்சைக் கூட சத்தம் இல்லாமல் விட்டனர். ஒருவருக்கொருவர் எதுவுமே பேசிக் கொள்ளவில்லை. சுமார் பதினைந்து நிமிடங்கள் கடந்திருக்கும். தனது டார்ச் லைட் எரிகிறதா என்று சும்மா கை வைத்துப் பார்த்தார் தாடிக்காரர்.

என்னே ஆச்சரியம்! தரையில் ஒளி வெள்ளமாகப் பாய்ந்தது. தாடிக்காரர் பிரகாசமானார். இதை அடுத்து முதலாமவர், இரண்டாமவர் ஆகியோரும் தங்கள் டார்ச் லைட்டில் கை வைக்க... அனைத்துமே பளீரென்று எரிய ஆரம்பித்தன. 'தரையைத் தவிர, வேற எங்கும் டார்ச் லைட் வெளிச்சத்தை அடிக்காதீங்க' என்று கறாராகச் சொன்ன தாடிக்காரர், இவர்கள் அமர்ந்த இடத்தில் இருந்து சுமார் முப்பதடி தொலை வில் கை நீட்டிக் காட்டினார்.

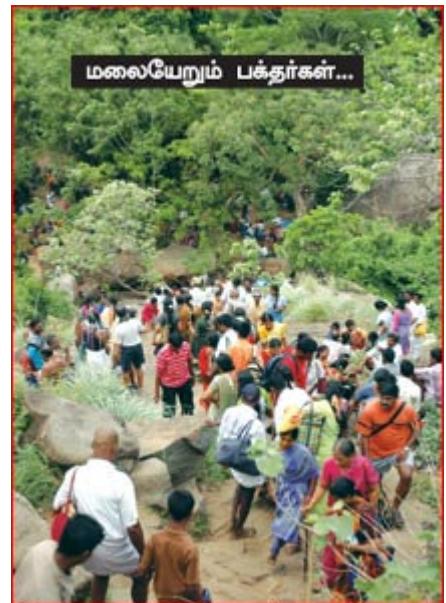

சந்தன மகாலிங்க சுவாமி சந்திதி

அங்கே கண்ட காட்சி அவர்களை உறைய வைத்தது. சுமார் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட யானை கள், இவர்கள் செல்ல வேண்டிய பாதையைக் குறுக்காகக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தன. மரங்களையும், செடி- கொடிகளையும் கடந்து ஏதோ ஒரு திசையைக் குறி வைத்து அவை கூட்டமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன.

செடி- கொடிகளின் சலசலப்பையும், பிரமாண்ட அந்த உருவ அமைப்பையும் வைத்து 'அவை எல்லாம் யானைதான்' என்று உறுதி செய்து கொண்ட இருவரின் முகமும் வெளிநிப் போயின. தாடிக்காரர், தனது ஜோல்னாப் பையில் இருந்து தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்து இருவருக்கும் குடிக்கத் தந்தார். அப்போதுதான் யானை போடும் லத்தியின் வாசனையையும் சிறுநீர் வாசனையையும் இருவரும் உணர்ந்தார்கள்.

பிறகு தாடிக்காரர் அந்த இருவரிடமும் சொன்னார்: 'இப்ப நம்மளை எல்லாம் காப்பாத்தினது சாட்சாத் அந்த மகாலிங்கம்தான். இந்த யானைங்கள்ல

ஏதோ ஒரு யானைக்குச் சில நிமிடங்களுக்கு முன்னால்தான் பிரசவம் நடந்திருக்கணும். அதனால்தான், இத்தனை யானைங்களும் அதுக்குத் துணையா போயிட்டிருக்கு. பொதுவா, காட்டுலயே வசிக்கிற யானைங்களுக்கு நெருப்புனா ஆகாது.

டார்ச் லைட் வெளிச்சத்தை யானைங்க பார்த்தா, யாரோ வேட்டைக்கார கும்பல் வந்திருக்கு போலிருக்குனு நாம மேல பாய்ஞ்சு, மிதிச்சிருக்கும். ஒட்டுமொத்தமா மூணு பேருமே காலி ஆகி இருப்போம்.

பிரசவிச்ச யானை இருக்கிற இடத்துக்கிட்டே நெருங்கினதும், மேற்கொண்டு பயணத்தைச் சில நிமிடங்களுக்கு நாம தொடரக் கூடாதுனு மகா லிங்கம் தீர்மானிச்சிருக்கார். எனவே, நம்மளைக் காப்பாத்தறதுக்காக நாம ஒவ்வொருத்தரோட டார்ச் லைட்டையும் அடுத்தடுத்து இயங்காமல் செய்தது சாட்சாத் அந்தக் கருணாமூர்த்தி மகாலிங்கத்தோட வேலை. நம்மளை பத்திரமா மலைல கொண்டு போய்ச் சேக்கணும்கறதுக்காக அவரே நம்ம கூட வந்திட்டிருக்கார்' என்று அவர் சொன்னதும், பொழச்சது மறு பொழப்புனு எல்லாருமே தீர்மானிச்சாங்க. அப்புறம் டார்ச் லைட் வெளிச்சத்தோட பத்திரமா அவங்க மலை ஏறிட்டாங்க..." என்று சொல்லி முடித்தார் அந்தத் திருமங்கலம் ஆசாமி.

பகல் வேளைகளில் மலைக்கு மேலே களைப்புடன் சென்று கொண்டிருக்கும் வேளையில் திடீரென்று யாரோ நம்மைக் கடந்து செல்வது போல் இருக்குமாம்.

“அவர்களெல்லாம் சித்தர்கள். உருவத்தை நாம பார்க்க முடியாது. அவர்கள் நமக்கு எந்த இடைஞ்சலும் செய்ய மாட்டார்கள். அவர்கள் வேலையை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டு போவார்கள்.

சில நேரங்களில் பல வடிவங்களில் அவர்கள் தட்டுப் படுவார்கள். நாய் வடிவிலோ, பன்றி வடிவிலோ, பிச்சைக்காரர்கள் வடிவிலோ இருப்பார்கள். எனவே, இந்த சதுரகிரி மலையில் எந்த மிருகத்தையும் விரட்டக் கூடாது. எத்தகைய மனிதருக்கும் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது. சித்தர்கள் எந்த வடிவில் வந்து நமக்குக் காட்சி தருவார்களோ... யாருக்குத் தெரியும்?! அவர்களிடம் இருந்து சாபத்தை ஏன் பெற வேண்டும்?” என்று நம்மிடம் சொன்னார் ஒரு துறவி.

சமீபத்திய ஆடி அமாவாசை (12.08.07) அன்று சுமார் பத்து லட்சம் பேர் சதுரகிரிக்கு வந்து சுந்தர மகாலிங்கத்தையும், சந்தன மகாலிங்கத்தையும் தரிசித்துச் சென்றார்கள்.

மொட்டை போட்டுத் தங்களது காணிக்கையை நிறை வேற்றிக் கொண்டார்கள். சபரி மலை மாதிரி இங்கே வந்து தரிசிக்க ஆண்பெண் என்கிற வித்தியாசம் இல்லை.

இப்பேர்ப்பட்ட இந்த பிரமாண்டமான சதுரகிரிக்கு மலையின் அனைத்து எல்லைகளிலும் காவல் தெய்வங்கள் உண்டு. அவர்கள்தான் சதுரகிரியை இன்றளவும் காத்து வருகிறார்கள். எனினும், பிலாவடி கருப்பருக்கு அதிக முக்கியத்துவம் உண்டு. அவருக்கு வழிபாடுகளும் அதிகம்.

பின்னே... சித்தர்கள் புதைத்து வைத்த ஏராளமான பொக்கிஷங்களையும், ரகசியங்களையும் இன்றளவும் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வருபவர் அந்த பிலாவடி கருப்பர் அல்லவா!

‘நிறைவேறியது திருமணம்!’

வேலாயுதம்,
நாகமலைப்புதுக்கோட்டை மதுரை:

சதுரகிரில இருக்கிற மகாலிங்க ஸ்வாமிகளிடம் எந்த ஒரு பிரார்த்தனையையும் முழு மனதோட வைத்தால் கட்டாயம் அவர் அதை நிறைவேற்றி விடுவார். சொல்லப் போனால், பாரத்தை அவர் மேல் இறக்கி வைத்து விட்டோம் என்ற எண்ணத்துடன் நாம் வேறு வேலையை தாராளமாகப் பார்க்கலாம். வேலையை நல்ல விதமாக முடித்து விடுவது அவர் பாடு. உதாரணத்துக்கு, என்னோட குடும்பம்.

எங்க ஊர் பிரஸிடெண்ட்டா இருக்கிற ஜெயக்குமார், எனக்குச் சொந்தமுகூட. அவரோட திருமணம் ஏனோ தட்டித்தட்டிப் போய்க்கிட்டிருந்தது. தெரிஞ்ச ஒருத்தர் ‘சதுரகிரிக்குக் கூட்டிட்டுப் போய் மகாலிங்கத்திடம் வேண்டிக்குங்க... எல்லாம் சரியாயிடும்’னு சொன்னார். சரினு ஒரு அமாவாசை அன்னிக்குக் கூட்டிட்டுப் போனேன். அடுத்து ரெண்டு அமாவாசைக்கு ஜெயக்குமாரோட சதுரகிரி போனேன். நாலாவது அமாவாசை வர்றதுக்குள்ளேயே பையனுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆயிடுச்சு.

அதே மாதிரி என் ரெண்டாவது பொண்ணு நாகலட்சுமிக்குத் திருமணம் தள்ளிப் போயிட்டே இருந்தது. அஷ்டமத்துச் சனி வேற. முதல் அமாவாசைக்கு சதுரகிரி போயிட்டு வந்த உடனே வரன் அமைஞ்சுது. அடுத்த அமாவாசை போயிட்டு வந்தவுடனே பரிசம் போட்டோம். மூணாவது அமாவாசை போயிட்டு வந்தவுடனே திருமணத்துக்கு நாள் குறிச்சு, பிரமாதமா திருமணம் நடந்தும் முடிஞ்சுது.

இதே போல் என் மூணாவது பொண்ணு செந்தாமரைக்கும் சதுரகிரிக்குப் போயிட்டு வந்த பிறகுதான் கல்யாணம் அமைஞ்சுது. எல்லாம் அந்த மகாலிங்கத்தோட அருள்தான். அமாவாசை அன்னிக்கும் பெளர்ணமி அன்னிக்கும் சதுரகிரி யில் நடக்கிற அன்னதானத்துக்கு இலையை மதுரையில் இருந்து அனுப்பிட்டு வர்றேன். ஏதோ, என்னாலான கைங்கர்யமா இதைத் தொடர்ந்து செஞ்சிட்டு இருக்கேன்!”

சதுரகிரி யாத்திரை! 3

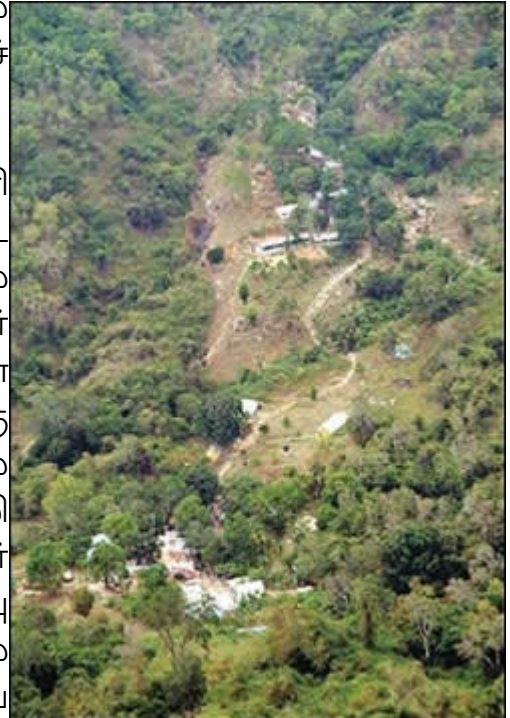
பணம் புரளும் வங்கிகளது பாதுகாப்புக்கு, ஆயுதம் தாங்கிய ஆஜானுபாகுவான செக்யூரிட்டிகளை ராத்திரி- பகல் பாராமல் காவலுக்கு நியமிக்கிறோம். இது கலி யுகத்தின் தேவை.

இதே கலி யுகத்தில் இரும்பைத் தங்கமாக்க உதவும் மூலிகை

ரகசியங்களையும், ஏராளமான தங்கப் புதையலையும் காலாகாலத்துக்கும் பத்திரமாகப் பாதுகாப்பது, சாதாரண விஷயமா, என்ன?! விலை மதிப்பில்லாத இந்த பொக்கிஷங்களைக் காக்க பலமான ஒரு செக்யூரிட்டி தேவை அல்லவா? எனவேதான், புதையல் அடங்கிய இந்த பூமியை பல நூற்றாண்டுகளாக காவல் காத்து வருகிறார் பிலாவடி கருப்பர். அவர், கற்சிலை வடிவில் இந்த சதுரகிரி மலைக்கே காவல் தெய்வமாக வீற்றிருந்து, தனது கண்காணிப்பின் மூலம் இந்தப் பணியைத் தொடர்கிறார்.

தலைக் கிணறு எனப்படும் ஒரு பிரமாண்ட கிணற்றுக்குள் புதையல்களும் ரகசியங்களும் இன்றளவும் பாதுகாக்கப்படுவதாகச் சொல்லப் படுகிறது.

தாணிப்பாறை அடிவாரமே சதுரகிரி யாத்திரை யின் துவக்கம்! கிட்டத்தட்ட பயணத்தின் இறுதிக் கட்டமாக நாம் அடைவது இந்த பிலாவடிக் கருப்பர் குடி கொண்டுள்ள ரம்மியமான பிரதேசத்தைத்தான். இந்த சந்நிதிக்கு அருகில்தான் சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் ஸ்வாமி ஆலயங்கள்! பிலாவடிக் கருப்பர் ஆலயத்தில் இருந்து சிறிது தொலைவு நடைபயணத்துக்குப் பின் வலப் பக்கம் சென்றால், சுந்தர மகாலிங்கம்; இடப் பக்கம் சந்தன மகாலிங்கம்.

தவசிப் பாறையிலிருந்து சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்க ஆலயங்கள்

ரசவாதம் (பிரத்தியேக மூலிகைகளின் சாறு கலந்து எந்த ஒரு சாதாரண உலோகத்தையும் தங்கமாக ஆக்கும் வித்தை) என்கிற கலையில் சிறந்த மேதையான காலாங்கிநாதர் எனும் சித்தர் உருவாக்கிய பிரம்ம தீர்த்தம், பிலாவடிக் கருப்பர் சந்நிதிக்கு முன்னால் ஒடுகிறது. மழைக் காலத்தில் இந்த பிரம்ம தீர்த்தத்தில் நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுமாம். இதில் மூழ்கி எழுந்து பிலாவடி கருப்பரை வணங்கினால், எத்தகைய பாவமும் அகன்று, புண்ணிய வாழ்வு கிடைக்கும் என்று புராணம் சொல்கிறது.

ஒரு மண்டபம் போல் அமைந்துள்ளது பிலாவடி கருப்பர் சந்நிதி. உள்ளே பழைய கருப்பர் இருக்கிறார்; புதிதாக பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட கம்பீரமான கருப்பரும் இருக்கிறார். மலைக்கு மேலே செல்லும்போதும்... கீழே இறங்கும்போதும் இவரிடம் உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டுதான் செல்ல வேண்டும். ஒரு கற்பூரம் ஏற்றி, தேங்காய் உடைத்து மனமார வழிபட்டாலே போதும்... கருப்பரின் அருளாசி கிடைத்து விடும். பெரிதான பலா மரத்தின் ஒரே ஒரு காய் மட்டும் சந்நிதியின் உள்ளே கருப்பரின் அருகே காய்த்துத்

பிலாவடி கருப்பர்
(பழையவர்)

தொங்குகிறது. “எப்போதும் கருப்பருக்குப் பக்கத்தில் சுமாரான சைலில் ஒரு பலாக் காய் காய்த்துத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். இது முற்றி விழுந்து விட்டால் அடுத்து அதே இடத்தில் இன்னொரு காய் காய்க்கும். இந்த அதிசயம் பல வருடங்களாக நடந்து கொண்டே வருகிறது!” என்றார் கருப்பருக்கு பூஜை செய்து கொண்டிருந்த பூசாரி ஒருவர்.

பொக்கிஷங்களும் சித்த ரகசியங்களும் அடங்கிய தைலக் கிணறு பிலாவடிக் கருப்பர் சந்நிதியின் அருகே உருவான கதை சுவாரஸ்யமானது. ‘ஆகா... இப்பேர்ப்பட்ட அந்தத் தைலக் கிணற்றை நாம் நேரில் சென்று பார்த்து விட வேண்டும்’ என்று மட்டும் ஆசைப்பட்டு விடாதீர்கள். காரணம்- தைலக் கிணறு இருக்கக் கூடிய இடம், மர்மமான ஒரு பூமி. எவருடைய பார்வைக்கும் அந்தப் பிரதேசம் தட்டுப்படவே படாது. சரி, தைலக் கிணறு உருவான கதையைப் பார்ப்போம்.

ஆதி காலத்தில் வலைபுரம் எனப்படும் வளமான ஒரு கிராமத்தில் வாமதேவன் என்ற வியாபாரி வசித்து வந்தான். இறை பக்தி அதிகம் கொண்டவன். ‘பலரும் வந்து வணங்கிச் செல்லும் வகையில் எனது கிராமத்தில் ஒரு சிவாலயம் இல்லையே?’ என்ற ஏக்கம் வாமதேவனுக்கு இருந்து வந்தது. அந்த ஏக்கம் நிறைவேறுவதற்கும் ஒரு வேளை வந்தது.

வியாபாரத்தின் மூலம், தான் சேர்த்த பொருளை வைத்துக் கிராமத்தில் சிவன் கோயில் ஒன்றைக் கட்டும் பணியைத் துவக்க முடிவெடுத்தான் வாமதேவன். தேர்ந்த ஸ்தபதிகளை வரவழைத்தான். கோயில் கட்டும் பணிகளும் ஒரு சுப தினத்தில் துவங்கின. வேலைகள் துரித கதியில் நடந்தது கண்டு ஆனந்தப்பட்டான் வாமதேவன்.

ஆனால், ஒரு கட்டத்தில் பணிகள் ஸ்தம்பித்து நின்றன. காரணம், வாமதேவனிடம் இருந்த பொருள் மொத்தமும் அதுவரை நடந்த கட்டுமானப் பணிகளுக்காகச் செலவாகிப் போயிருந்ததுதான். இதற்கு மேல் கோயில் வேலைகளைத் தொடர வேண்டுமானால், பொருள் தேவை என்ற நிலைமை.

வாமதேவன் கவலை அடைந்தான். தனது கிராமத்துக்கு அருகில் இருக்கும் சில மன்னர்களிடம் போய், தான் கட்டி வரும் கோயில் பற்றிச் சொல்லி, தொடர்ந்து பணிகளை மேற்கொள்ளப் பொருளுதவி கேட்டான். 'தனி ஒருவனை நம்பிப் பொருள் உதவுவதா?' என்று வாமதேவனின் நாணயத்தின் மேல் சந்தேகப்பட்ட மன்னர்கள் பலரும் அவனை வெறுங் கையோடு திருப்பி அனுப்பினர்.

தவசிப் பாறை

மிலாவடி கருப்பர் சந்நிதி

ஒரு நாள் அவன் சோகத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தபோது எதிர்ப்பட்டார் ஒரு துறவி. பக்தி மணம் கமழும் அந்தத் துறவியின் தேஜஸைக் கண்டு மெய்சிலிர்த்துப் போனான் வாமதேவன். அவர் பாதம் பணிந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தான். 'தனது குறைகள்

முழுவதையும் இவரிடம் சொன்னால் தேவலை...' என்று தீர்மானித்து, எல்லாவற்றையும் விலாவாரியாகச் சொன்னான்.

“கவலைப்படாதே வாமதேவா... கோயில் கட்டுவது என்பது குடிமக்களால் ஆகக் கூடிய செயல் அல்ல. இது மன்னர்களுக்கும், மகத்தான செல்வ வசதி படைத்தவர்களுக்கும் மட்டுமே கைகூடக் கூடிய புனிதமான ஒரு பணி. உனது கையிருப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்து விட்டது. நீயே இப்போது கையேந்தி நிற்கிறாய். உனது எண்ணம் நிறைவேற வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கும் இருக்கிறது. ஆத்மார்த்தமான பக்தியுடன் நீ கோயில் கட்டி வருவது உண்மையானால், அந்தப் பணி செவ்வனே முடிய ஒரே ஒரு வழி உண்டு...” என்று புருவங்களை உயர்த்திச் சொன்ன அந்தத் துறவி சற்று நிறுத்தினார்.

வாமதேவன் முகம் பிரகாசம் அடைந்தது. “இறைவனுக்கான இந்த ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்துப் பார்க்க என் மனம் விழைகிறது. எப்பாடு பட்டாவது ஆலயம் எழும்புவதை என் ஆயுட்காலத்துக்குள் நான் பார்த்து விட வேண்டும்... சொல்லுங்கள். தாங்கள் சொல்லும் வழியின்படி நடக்கிறேன்!” என்று கண்களில் நீரோடு சொன்னான்.

“வாமதேவா... உனது பக்தியைப் பாராட்டுகிறேன். உன்னால் இந்தக் காரியம் நல்ல விதமாக முடியும். சொல்கிறேன். உபாயத்தைக் கேள். சதுரகிரியை நோக்கி உனது பயணத்தை உடனே துவக்கு. அங்கே காலாங்கி முனிவர் என்ற சித்தர் இருக்கிறார். மிகப் பெரும் தவசீலர். அங்கே அவரை வணங்கி, உனது விருப்பத்தைச் சொல். எல்லாம் சுபமாக நிறைவேறும்!” என்றார்.

துறவியின் இந்த பதிலைக் கேட்ட வாமதேவன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான். தொடர்ந்து கோயிலைக் கட்டி முடிக்க, புதிய வழி தெரிந்து விட்டதில் பூரிப்படைந்தான். துறவியை வணங்கி, மீண்டும் நமஸ்கரித்தான். “எனக்கு உத்தரவு கொடுத்து ஆசீர்வதியுங்கள் முனிவரே. நான் இப்போதே சதுரகிரி சென்று காலாங்கிநாதரைச் சந்திக்கிறேன்...”

துறவியும் விடை கொடுக்க... வாமதேவன், சதுர கிரியை நோக்கித் தனது பயணத்தைத் தொடங்கினான். காடு, மலை எல்லாம் கடந்து சித்த புருஷர்கள் வாழும் உயர்ந்த மலையாம் சதுரகிரியை அடைந்தான். அங்கே காலாங்கி வனத்தில் ஆசிரமம் அமைத்துத் தங்கி இருந்த காலாங்கிநாதரைச் சந்தித்தான். அவரைப் பணிந்து வணங்கினான். புன்னகையுடன் ஆசீர்வதித்தார் காலாங்கிநாதர். திருமூலரின் மாணாக் கராக இருந்த சித்த புருஷர் இவர்!

நெடுந்தொலைவில் இருந்து வந்தவன் என்பதால் வாமதேவனிடம் ஆற அமர அனைத்தையும் விசாரித்தார் காலாங்கிநாதர். கிராமத்தில் கோயில் அமைக்கத் தொடங்கியதில் இருந்து தற்போதைய நிலை வரை எல்லாவற்றையும் விரிவாகச் சொன்னான் வாமதேவன். 'இவனுக்கு உதவி செய்யலாம். தப்பில்லை!' என்று தீர்மானித்த காலாங்கிநாதர் ஒரு கணம் சிந்தித்தார். 'வந்திருக்கும் இவன் நிஜமாகவே நல்லவன்தானா? ஆலயத் திருப்பணி அது இது என்று சொல்லி சிலர்பணம் வாங்கி, தங்களது சுய தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தி வரும் காலத்தில், இவனுக்கு நாம் பொருளுதவி செய்ய நினைப்பது நியாயமா? இவனும் ஒருவேளை தவறான ஆசாமியாக இருந்து விட்டால்?' என்று அந்தக் காலத்திலேயே சிந்தித்தார் காலாங்கிநாதர்.

தவிட்டையும் தங்கமாக மாற்றும் வல்லமை கொண்ட அந்த சித்த புருஷர், தயக்கத்துடன் நிற்பது வாமதேவனுக்குக் கலக்கத்தை உண்டு பண்ணியது!

நள்ளிரவில் ஓர் அதிசயம்!

இளமுருகு, (கணினி பொறியாளர், சென்னை:)

“முதன் முதலா சதுரகிரியை நான் தரிசிச்சது 2003-ஆம் வருஷம் மே மாதம். அதன் அற்புதங்கள் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட நான், நண்பர்களுடன் பயணமா னேன். 'சித்தர் ஸ்வாமி' எனப்படும் ராமன் ஸ்வாமியும் உடன் வந்திருந்தார். சதுரகிரியில் சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் ஸ்வாமிகளை தரிசித்து இரவில் சதுரகிரியில் தங்கினோம்.

'நள்ளிரவில் சித்தர்களின் தரிசனம் சிலருக்குக் கிடைக்கும். தவசிப் பாரையில் (இது சதுரகிரிக்கும் மேலே இருக்கிற ஒரு மலை. பார்க்க பெட்டிச் செய்தி!) சித்தர்களின் உலாவையும், அவர்களது மாய ஜாலங்களையும் காணலாம். அனுக்கிரகம் பெற்றவர்களுக்கு இவை கிடைக்கும்!' என்றார் மலைக் கோயில் பூசாரி ஒருவர். சித்தர்களது தரிசனம் கிடைக்க என் நண்பர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள். இரவு மணி பதினொன்று. தூக்கம் கண்களை அசத்த... ஒவ்வொருவராக உள்ளே போய்த் தூங்க ஆரம்பித்தோம்.

எனக்கு எது கிடைக்கிறதோ, அதை வைத்துச் சந்தோஷப்படும் ரகம் நான். வலிய தேடிப் போவதில் உடன்பாடில்லை. எனக்குப் பிரசாதம் கிடைக்க வேண்டும் என்பது இறைவனின் விருப்பமானால், அது என்னைத் தேடி வரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. நள்ளிரவு சுமார் பன்னிரண்டு மணி. கிட்டத்தட்ட நாங்கள் அனைவருமே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தோம்.

திடீரென்று எங்கோ அலாரம் 'பீப் பீப்' என சன்னமாக ஒலிக்கும் ஓசை! திடுக்கிட்டு விழித்தேன். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். சத்தம் எங்கிருந்து வருகிறது என்பதைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. திகைத்தேன். சில விநாடிகள் கழித்து, எனது கைக் கடிகாரத்தில் இருந்து சத்தம் வருவதை உணர்ந்தேன். ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்த கேஸியோ இம்போர்ட்டட் வாட்சை வாங்கிய ஓரிரு வருடங்களுக்குப் பிறகே, அதில் அலார வசதி இருப்பதை அறிந்தேன். ஆனால், அந்தக் கைக்கடிகாரத்தில் அலாரம் வைக்கும் வழக்கம் எனக்கு இல்லை; தேவையும் இல்லை. எனவே, அதில் அலார வசதி இருக்கிறது என்பதையே மறந்து விட்டேன்.

அலாரம் சத்தத்தை எப்படி 'ஆஃப்' செய்வது என்றே தெரியவில்லை. எதையெதையெல்லாமோ அமுக்கினேன். கடைசியில், ஏதோ ஒரு பட்டனை அமுக்கிய பின் அலார ஓசை நின்றது.

இப்போதுதான் யோசிக்க ஆரம்பித்தேன்... அலாரமே வைக்காத ஒரு கைக்கடிகாரத்தில் எப்படி அலாரம் அடிக்க முடியும்? கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு, கடிகாரத்தில் நேரம் பார்த்தேன். அதிகாலை மூன்று மணி.

எனக்கு இரண்டு பக்கமும் படுத்திருந்தவர்களைப் பார்த்தேன். நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு மட்டும் அலார ஓசையை வைத்து எழுப்பியது யார்? சித்தர்களின் தரிசனம் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக இறைவனே அலாரம் வைத்து என்னை எழுப்பி இருக்கிறான்!

மெள்ள எழுந்தேன். எங்கும் கும்மிருட்டு. தனியாக எழுந்து வெளியே செல்ல பயம். அந்த நேரம் பார்த்து இறைவன் இரண்டு பேரை எனக்குத் துணையாக எழுப்பி வைத்தார் போலிருக்கிறது. 'என்ன இளமுருகு... வெளியே போகலாமா? சித்தர்களை தரிசனம் பண்ணலாமா?'னு ஒருத்தர் கேட்டார். உற்சாகமாக நான் தலையாட்ட, மூவருமே வெளியே வந்தோம். மேடை போல் இருந்த ஒரு பகுதியில்

அமர்ந்து ஜாலங்கள் தெரியும் தவசி பாறைப் பகுதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அரை மணி நேரம் போயிற்று. எந்தக் காட்சியும் புலப்படவில்லை. கண் கொட்டாமல் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தவசிப் பாறை அருகே திடீரென ஒரு பிரகாசம்.

அதுவரை மையிருட்டாக இருந்த அந்தப் பிரதேசம், சினிமா ஷூட்டிங்குக்கு பிரமாண்ட லைட் போட்டது போல் பல ஆயிரக்கணக்கான வாட்ஸ் பிரகாசத்துடன் இரண்டு பெரிய விளக்குகள் தோன்றின. மலை உச்சியில் இருந்து சுமார் இருபதடி உயரத்தில் அவை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. விளக்குகளின் கீழே இரண்டு ஆசாமிகள் நடந்து செல்வது நிழல் போல் எனக்குத் தெரிந்தது. என்னையே நான் மறந்தேன். உடன் இருந்த இரண்டு நண்பர்களிடம் இருந்தும் எந்தப் பேச்சும் இல்லை. அனைவருமே அந்த அபூர்வ தரிசனத்தில் லயித்திருந்தோம்.

சுமார் ஐந்து நிமிடங்கள் நடந்த இந்தக் காட்சி, பள்ளம் போல் இருந்த ஓர் இடத்தில் கீழே இறங்கி மறைந்தது. சில விநாடிகள் கடந்திருக்கும். பள்ளத்தில் இருந்து விளக்குகளும், ஆசாமிகளும் அப்படியே எழுந்தார்கள். புறப்பட்ட இடத்தை நோக்கித் திரும்பி நடந்தார்கள். புறப்பட்ட இடம் வந்ததும், சட்டென அனைத்துமே மறைந்து போயின. எனது வாழ்நாளில் எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பாக்கியம் இது.

சித்தர்கள் விஷயத்தில் எப்போதுமே எதிர்பார்ப்பு கூடாது; அதே மாதிரி ஆராய்ச்சியும் கூடாது. இவை இரண்டும் இல்லாமல் இருந்தால் பக்தி நிறைந்த உள்ளங்களுக்கு சதுரகிரியில் அவர்கள் தரிசனம் தருவார்கள்!

தவசிப் பாறை

சதுரகிரிக்கும் மேலே சுமார் இரண்டு மணி நேரம் நடந்தால் இந்தப் பாறையை அடையலாம். இந்தப் பாதை சற்று கடினமானது. சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் இருந்து பார்த்தால், இந்தத் தவசிப் பாறை சின்னதாகத் தெரியும். அதுபோல் தவசிப் பாறையில் இருந்து பார்த்தால் இந்த இரண்டு கோயில்கள் இருக்கும் பகுதிகள் புள்ளியாகத் தெரியும். தவசியில் இருந்து கீழே இறங்கினால், அந்தப் பாதை சுந்தர மகாலிங்கம் கோயிலில் முடியும்!

தவசிப் பாறைக்குச் சற்றுக் கீழே ஒரு பாறை இருக்கிறது. 'ஏ.ஸி.பாறை' என்கிறார்கள். அபாயமான இறக்கத்தில் இறங்கினால் ஏ.ஸி. பாறை! இங்கே அமர்வதும் வெகு அபாயம். சில தப்படிகள் எட்டிப் பார்த்தால் அதலபாதாளம். இங்கே அமர்ந்தால் ஏ.ஸி-யைப் போல் சில்லென்ற குளிர் காற்று நம்மைத் தாக்குகிறது. அதனால் இந்தப் பெயர் வந்ததாம்.

தவசிப் பாறைக்கு மேலே ஒரு பாயிண்ட் உள்ளது. இங்கே ஏறி நிற்க முடியும். இதுவும் அபாயமானதுதான். இருந்தாலும், இங்கே நின்று இயற்கையின் கொடையை ரசிப்பது, கொள்ளை அழகு. இங்கே சதுர வடிவில் ஒன்பது பெரிய பாறைகள் காணப்படுகின்றன. இதை நவக்கிரகக் கற்கள் என்கிறார்கள். இங்கே வீசும் பேய்க் காற்றையும் மீறி, பக்தர்கள் கற்பூரம் ஏற்றி வணங்குகிறார்கள்.

தவசி குகையில் சித்தர்கள் இன்றைக்கும் சூட்சுமமாக வந்து போகிறார்களாம். தவழ்ந்துதான் இந்தக் குகையின் உள்ளே போக முடியும். பத்தடி தூரத்துக்குத் தவழ்ந்து போனால், அடுத்த ஐந்தடி தூரத்துக்கு உட்கார்ந்த நிலையில் செல்ல வேண்டும். இதைத் தாண்டினால், நின்ற நிலையில் கொஞ்சம் நடக்கலாம். பத்துப் பேர் உட்காரும் அளவுக்கு உள்ளே வசதியான இடம் இருக்கிறது. உள்ளே கரடிகள் வந்து போனாலும், பக்தர்கள் ரிஸ்க் எடுத்து, உள்ளே போய் வெற்றி வீரராகத் திரும்புவது ஆபத்தான ஒன்றுதான்! இதய நோய் மற்றும் சர்க்கரை நோய் உள்ளவர்கள், உடல் பருமனான ஆசாமிகள் ஆகியோர் உள்ளே செல்ல இயலாது. வெளியே இருந்து வேடிக்கை பார்க்க வேண்டியதுதான்!

தனது கிராமத்தில் சிவன் கோயில் ஒன்றைக் கட்ட காலாங்கிநாதரிடம் உதவி கேட்டு நின்றான் வாமதேவன். ஆனால், இதற்கு அனுகூலமான பதில் எதுவும் அவரிடம் இருந்து கிடைக்காததால், வாமதேவன் கவலையானான். எனினும், தன் முயற்சியில் இருந்து சற்றும் பின்வாங்காத வாமதேவன், 'என்றைக்கேனும் ஒரு நாள் இந்த முனிவர் நிச்சயம் உதவுவார்!' என்று மனப்பூர்வமாக நம்பி, காலாங்கிநாதரின் ஆசிரமத்தி் லேயே தங்கி, அவருக்குப் பணிவிடைகள் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

நாட்கள் ஓடின. தான் எதற்காக சதுரகிரிக்கு வந்து, காலாங்கிநாதருக்கு உதவிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையே ஒரு கட்டத்தில் மறந்தான் வாமதேவன். அந்த அளவுக்கு மிகுந்த சிரத்தையாக காலாங்கிநாதர் இட்ட பணிகளை சிரமேற்கொண்டு செயல்பட்டான். எத்தகைய எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் தனக்கு உதவுவதையே ஒரு பாக்கியமாக எண்ணி வாழ்ந்து வந்த வாமதேவனின் செயல், காலாங்கிநாதருக்கு இரக்கத்தை வரவழைத்தது. 'கோயில் கட்டுவ தற்கு உதவி கேட்டு வந்தவனுக்கு உதவ மறுத்து விட்டோம். இது போன்ற சந்தப்பங் களில் சாதாரண மனிதன் என்றால் என்ன பண்ணு வான்? சட்டென்று முகத் தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு 'நீ இல்லாவிட்டால் என்ன... அடுத்த ஆளைப் பார்க் கிறேன்!' என்று உடனே புறப்பட்டு விடுவான். ஆனால், இவன் அசையவில்லையே... எனக்கு உதவு வதையே சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொண்டு தங்கி விட் டானே... இவன் எந்த உதவியைக் கேட்டு இங்கு வந்தானோ, அந்த உதவியை இப்போது செய்வது அவசியம்!' என்று முடிவெடுத்தார் காலாங்கிநாதர்.

ஒரு நாள் வாமதேவனை அருகில் அழைத்த காலாங்கிநாதர், சிவன் கோயில் கட்டுவதற்கு, தான் உதவத் தீர்மானித்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார். வாமதேவன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை! சித்தரான காலாங்கிநாதர் எப்படி வாமதேவனுக்கு உதவுவார்? கட்டுக் கட்டாகப் பணமா தர முடியும்? சித்தர்கள் என்பவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த- அறிந்த ஸித்து வழிகளில் பொருளிட்டிப் பிறருக்கு உதவுவர். பொருளுக்குக் கஷ்டப் பட்ட உண்மை ஆசாமிகளுக்கு சித்தர்கள் தங்கம் தயாரித்துத் தந்திருக்கிறார்கள்.

தங்கம் தயாரிப்பதா? அது எப்படி என வியக்க வேண்டாம்! குறிப்பிட்ட மூலிகைகளை, குறிப்பிட்ட பக்குவத்தில் கலந்து ஒரு தைலம் தயாரிப்பார்கள் சித்தர்கள். இதைத் தயாரிப்பது என்பது சாதாரண மனிதருக்கு சாத்தியமல்ல. இதற்குண்டான நியமங்களும் வழிமுறைகளும் கடினமானவை. இந்தத் தைலத்தில் எந்த ஓர் உலோகத்தையும் - அது இரும்பாக இருந்தாலும் சரி... செம்பாக இருந்தாலும் சரி... உள்ளே முக்கி நனைத்து எடுத்தால் சொக்கத் தங்கமாக மாறி விடும். தங்கம் தயாரிக்கத் தேவையான சில மூலிகைச் செடிகள் சதுரகிரி மலையில் இன்றும் இருக்கின்றன.

காலாங்கிநாதர் உரோம வேங்கை, உதிரவேங்கை, ஜோதி விருட்சம், கருநெல்லி போன்ற மூலிகைகளாலும், 32 வகையான பாஷாணச் சரக்குகளாலும், இன்னும் சில பொருட்களாலும் தைலம் ஒன்று தயாரித்தார். அதில் சாதாரண சில உலோகங்களை நனைத்து, சொக்கத் தங்கக் கட்டிகளாக மாற்றி வாமதேவனிடம் கொடுத்தார். “இந்தத் தங்கக் கட்டிகளை விற்றுக் காசாக்கி, கோயில் திருப்பணிகளைச் சிறப்பாக முடி. இறைவனின் ஆசீர்வாதம் உனக்கு உண்டு!” என்று

ஆசி கூறி அவனை அனுப்பினார். மனம் நிறைய மகிழ்ச்சியுடன் வாமதேவன் புறப்பட்டுப் போய், தனது காரியத்தை முடித்தது தனிக் கதை!

வாமதேவனின் தேவைக்குக் கொடுத்தது போக, தைலம் அவரிடம் மீதம் இருந்தது. 'இத்தகைய தைலத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பது ஆபத்து... எந்த ஒரு துஷ்டனிடமாவது இது கிடைத்து விட்டால், பேராசைக்காகத் தங்கம் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவான். அது, சில தூர்ச் சம்பவங்களுக்குக் காரண மாகி விடும். எனவே, இதை ஓரிடத்தில் பத்திரப்படுத்திக் காவலுக்கு ஆட்களை நியமிக்க வேண்டும்!' என்று முடிவெடுத்த தார் காலாங்கிநாதர்.

இதற்காகப் பெரிய கிணறு ஒன்றை வெட்டி, எஞ்சி இருந்த தைலத்தை அதில் கொட்டினார்; வாம தேவனின் தேவைக்குக் கொடுத்தது போக, எஞ்சி இருந்த தங்கக் கட்டிகளையும் அதில் போட்டார். கிணற்றை பத்திரமாக மூடினார். இந்த பொக்கிஷத்தைக் காவல் காக்கவும், சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் ஆகிய சந்நிதிகளைக் கவனித்து வருவதற்காகவும் மந்தி ரங்கள் ஜபித்து திசைக்கு ஒரு காவல் தெய்வத்தை நியமித்தார். அப்படி நியமிக்கப்பட்ட தெய்வங்களில் ஒன்றுதான் பிலாவடி கருப்பர்.

சதுரகிரியின் அனைத்துத் திக்குகளிலும் இருக்கிற இந்த காவல் தெய்வங்கள்தான், மலைக்கும் மகாலிங்கத் துக்கும் காவல். சதுரகிரிக்கு வரும் அன்பர்கள் இந்த காவல் தெய்வங்களுக்கும் பூஜை மற்றும் வழிபாடுகளை நிகழ்த்தி விட்டுச் செல்வர். இந்த தெய்வங்களின் காவலை மீறி எந்த ஒரு துஷ்ட காரியத்தையும் எவரும் இந்த மலைப் பகுதிகளில் நிகழ்த்தி விட முடியாது. அப்படி நிகழ்த்த நினைத்தால் கருப்பர் காலி பண்ணி விடுவார்!

சதுரகிரிக்கு அடிக்கடி வந்து போகும் சில ஆன்மிக அன்பர்கள் இன்னொன்றையும் சொல்கிறார்கள்: “அந்நியர்களால மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலுக்கு ஆபத்து வந்தப்ப அங்கே இருக்குற முக்கியமான நகைகளை எல்லாம் இந்தத் தைலக் கிணத் துக்குள்ளதான் கொண்டு வந்து வெச்சாங்க!”

எது எப்படி இருந்தாலும், தலைமுறைகளையும் தாண்டி தைலக் கிணறு இன்றைக்கும் ஒரு மா்மப் பிரதேசம்தான்!

சதுரகிரி மலையின் அற்புதங்களையும், சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதிகளையும் தரிசிக்க அடிவாரமான தாணிப்பாறையில் இருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மேலே நடந்து செல்ல வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே சொல்லி இருந்தோம். இந்த மலைப் பாதையில் நடந்து செல்லும்போது எந்த

விதமான கடைகளும் இருக்காது. போகிற வழியில் தண்ணீர் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புகளும் குறைவு. எனவே, மலை மேல் செல்பவர்கள் உணவு, தண்ணீர், நொறுக்குத் தீனி உட்பட அனைத்தையும் சேகரித்துக் கொண்டு தகுந்த முன்னேற்பாடுகளுடன் செல்ல வேண்டும். ஒரு தொகை பேசிக் கொண்டு நமது லக்கேஜுகளை சுமைகாரர்கள் மற்றும் மலைவாசிகளிடம் கொடுத்து விட்டால், அவர்கள் பத்திரமாக மேலே கொண்டு வந்து சேர்ப்பார்கள்.

தாணிப்பாறை அடிவாரத்தில் கருப்பண்ணசாமி, பேச்சியம்மன், ராஜயோக காளியம்மன், விநாயகர், நாகர்கள் முதலான தெய்வங்கள் அருள் பாலிக்கின்றனர். இவர்களை வழிபட்ட பின் யாத்திரையைத் தொடங்க வேண்டும். சதுரகிரி மலை மேல் இருக்கிற மூலிகைகளின் பெயர்களை வனத் துறையினர் இங்கே எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். மலைக்கு மேல் இருக்கிற பல மூலிகைகள், பல வித நோய் தீர்க்கும் தன்மை கொண்டவை என்றாலும் அது எந்த மூலிகை, எப்படி அதைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று எவரும் அறியார். இதய நோய், சர்க்கரை நோய், மூட்டு வலி போன்ற பல வியாதிகளையும் குணமாக்கக் கூடிய மூலிகைகள் மலை மேல் உள்ளன. முறையான அனுமதி இன்றி இவற்றை மலையை விட்டுக் கீழே எடுத்து வரவும் கூடாது.

இனி, மலை ஏறும்போது வரும் சில முக்கியமான பகுதிகளைப் பார்ப்போம்.

அடிவாரம் தாண்டியதும், நடந்த அரை மணி நேரத்தில் வரும் இடம்- குதிரையூத்து! முன் காலத்தில் ராஜாக்கள், ஜமீன்தார்கள் போன்ற பிரபலங்கள் இங்கே வழிபாட்டுக்கு வருவார்களாம். அவர்கள் வரும் குதிரைகள் இங்கேயே நிறுத்தப்படும். இதற்கு மேல் அவர்களால் குதிரையில் செல்ல முடியாது. எனவே, அவற்றை இங்கேயே கட்டி வைப்பார்கள். இங்கே ஓர் ஊற்று உண்டு. அதற்கு 'குதிரையூத்து' என்று பெயர்.

இதை அடுத்து நடந்து செல்லும்போது மாங்கனி ஊத்து, வழுக்குப் பாறை (தண்ணீர் ஓடும் காலங்களில் இந்தப் பாறைகள் பெருமளவில் வழுக்குமாம்! கடந்த ஆடி அமா வாசை வழிபாட்டுக்காக வந்த பக்தர்கள் சிலர், இங்கே வழுக்கி விழுந்த சம்பவமும் உண்டு), அத்தியூத்து (அத்தி மரங்கள் நிறைந்த இடம் என்றும், அத்ரி மகரிஷி தவம் இருந்த பகுதி என்றும் சொல்கிறார்கள்!), கோணத்தலவாசல் (இந்த இடத்தில் பாதை கோணலாக அப்படியும் இப்படியும் திரும்புகிறது. அதனால் இந்தப் பெயராம்!), காராம்பசுத் தடம் (சுந்தர மகாலிங்கம் தல புராணத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட இடம்), கோரகுண்டா ஆகியவை வரும்.

இதில், கோரகுண்டா- விஸ்தாரமான ஒரு பகுதி. போகரின் சிஷ்யரான கோரக்கர் இங்குதான் குகை அமைத்துத் தவமிருந்தார். மழைக் காலத்தில் அர்ஜுனா நதி இங்கே ஆர்ப்பாட்டமாகச் செல்லும். சீஸன் காலத்தில் தண்ணீர் இங்கு சுழித்துச் செல்லும் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். அதிக அளவு தண்ணீர் ஓடும் காலத்தில் இந்தப் பகுதியைக் கடக்க நேரிடும் பக்தர்கள் இங்கே சற்றுத் தங்கி, இளைப்பாறிச் செல்வார்கள். தாங்கள் கொண்டு வரும் உணவுப் பண்டங்களை இங்கே ஆர அமர உட்கார்ந்து சாப்பிடுவார்கள். அதே நேரம் இது ஓர் ஆபத்தான பகுதி என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இங்கு துயரமான சம்பவம் ஒன்று சுமார் 30 வருடங்களுக்கு முன்னால் நிகழ்ந்துள்ளது. அது பற்றி ராஜபாளையத்தைச் சேர்ந்த அன்பர் ஒருவர் நம்மிடம் சொன்னதாவது:

“அது 1977-ஆம் வருடம்னு நினைக்கறேன். ஆடி அமாவாசைக்காக ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்க மலைக்கு வந்திருந்தாங்க. மலைக்கு மேல வர்றவங்களும், மலை லேர்ந்து கீழ இறங்கிறவங்களும் களைப்பு தீர இயற்கை தந்த சுகங்களை அனுபவித்தபடி இந்த இடத்துல தங்கியிருந்தனர். இங்கு பாயும் அர்ஜுனா நதியில் எப்ப வெள்ளம் வரும்னு சொல்ல முடியாது. ஒரு விநாடி நேரத்துல பொசுக்குனு

வெள்ளம் பெருகி வந்து, அடுத்த சில நிமிடங்கள்லயே வந்த சுவடு தெரி யாம அடங்கிப் போயிடும்.

அது மாதிரி ஒரு மாய வெள்ளம் திடீர்னு வந்து, ஓய்வெடுத்திட்டிருந்த பலபேரை அள்ளிக்கிட்டுப் போயிடுச்ச சாமீ. ஓலமிடவும் நேரமில்லை. உயிரைக் காப்பாத்திக் கவும் வழி தெரியல. இந்த சம்பவம், ஆயிரக் கணக்கானவங்களைக் காவு வாங்கிடுச்சனு சொல்றாங்க. சாமிக்கு நேர்ந்துகிட்டு விடறதுக் காகப் பல பேருங்க ஓட்டிட்டு வந்த ஆடு-மாடுங்களையெல்லாம் அந்த வெள்ளம் அடிச்சுட்டுப் போயிடுச்ச. சேத விவரம் பார்த்தப் ப அடையாளம் தெரிஞ்ச ஆசாமிங்க பாதிப் பேருதான். பல பேரோட உடம்பே கிடைக்கல. எனவே, யாரு எப்ப வந்தாலும், இந்த அர்ஜுனா நதி ஓடற பக்கம் ரொம்ப ஜாக்கிரதையா இருக்கணும்!” என்றார் கண்களில் துயரத்தோடு.

பழநியில் பிரதிஷ்டை செய்வதற்காக போகரின் உத்தரவுப்படி தண்டாயுதபாணி ஸ்வாமியின் விக்கிர கத்தை கோரக்கர் இங்குதான் தயாரித்தாராம். அப் படித் தயாரிக்கும்போது தண்ணீர் எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஓரிடத்தில் தன் கைகளையே அணை போல் கட்டிச் சேமித்து வைத்தாராம். இரண்டு கைகள் தண்ணீரை மறித்து வைத்திருப்பது போன்ற அந்த அமைப்பை இன்றும் பார்க்கலாம். இதற்கு, ‘கோரக்கர் ஊற்று’ என்று பெயர்.

“ஒரே மாதிரி இருப்பது போல் தண்டாயுதபாணி ஸ்வாமியின் மூன்று விக்கிரகங்களை தன் சிஷ்யர்களின் உதவியோடு போகர் தயாரித்தார். அதில், ஒன்று பழநியில் உள்ளது. இன்னொன்று தனியார் ஒருவரிடம் இருக்கிறது. அவர் யாரென்று இதுவரை அடையாளம் காணப்படவில்லை. மூன்றாவது விக்கிரகம் இந்த சதுரகிரி மலையின் காடுகளில் எங்கோ ஒளிந்திருக்கிறது!” என்று நம்மிடம் கிசுகிசுத்தார் துறவி ஒருவர். எல்லாம் பழநி தண்டாயுத பாணிக்கே வெளிச்சம். நமது விஷ யத்துக்கு வருவோம்.

கோரகுண்டாவில் ஒரு குகை இருக்கிறது. இதனுள் ஒரு லிங்கம் இருக்கிறது. தண்ணீர் நிறைய ஓடும் காலத்தில் இந்தக் குகைக்குள் செல்வது சிரமம். அதையும் மீறி இளைஞர்கள் சிலர் துணிச்சலாக ஏறி உள்ளே சென்று வருகிறார்கள். சித்தர்களது பொழுதுபோக்கு அம்சமான கஞ்சாவை இங்கேதான் பக்குவப்படுத்தி பதப்படுத்துவார்களாம். அதற்காக ஒரு பாறையும் இருக்கிறது. இங்கே ஜடா முடியுடன் ஒரு சாமியார் பெண்மணி இருந்து வருகிறார். தனது பெயர் பிச்சையம்மா எனக் கூறும் அவர், “சாமீ... நல்ல எண்ணத்தோட மலைக்குப் போனவங்களுக்கு நல்லது நடக்கும்.

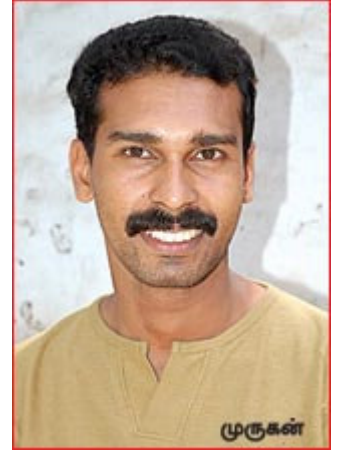
இதோ, இந்தப் பாதையை பாருங்க... இங்க எனக்கு ஒரு சித்தர் நல்ல வளர்ந்த உடலோட, தலைமுடி தொங்க எனக்கு தரிசனம் கொடுத்தார். அவருக்கு இங்கே ஒரு கோயில் கட்டணும்னு எனக்கு ஆசை!” என்றார் நம்மிடம்.

கோரகுண்டாவில் இருந்து புறப்பட்டால், அடுத்து வரும் பெரிய பாறை போன்ற பகுதியில் சற்று நேரம் அமர்ந்தால், சிலுசிலுவெனக் குளிர்ந்த காற்று நம்மைத் தாக்கும். அடுத்து வருவது, ரெட்டை லிங்கம். மிகவும் சிறிய கோயில். ஒரு சின்ன மண்டபத்தில் இரு லிங்கங்கள். சித்தரான ராமதேவர் இந்த ரெட்டை லிங்கங்களை பிரதிஷ்டை செய்தார். இதன் பின்னணியிலும் சுவாரச் யமான ஒரு கதை இருக்கிறது.

‘பிரார்த்தனைக்கு பலன் உண்டு!’

முருகன், திருவனந்தபுரம்:

“எனக்கு தூத்துக்குடி சொந்த ஊரு. ஆனா, பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் திருவனந்தபுரம்தான்! பிசினஸ்னு பெருசா ஒண்ணும் அமையலை. அதனால, பழைய இரும்பு வாங்கி, விற்பதை சுமாரான லாபத்துல செஞ் சுட்டு வந்தேன். அப்பதான் ‘ஏர்டெல்’ நிறுவனம் திருவனந்தபுரத்துல ஒரு பகுதியில கம்பெனி ஷோரூம் வெக்கிறதுக்குத் தகுதியான டீலர் கேட்டிருந்தாங்க. ‘சரி... இதுக்கு அப்ளை பண்ணித்தான் பார்ப்போமே’னு அரைகுறை நம்பிக்கையோட நானும் ஒரு விண்ணப்பம் போட்டேன். இதே பிஸினஸ்ல

இருக்கிற சிலரும், வேறு சில வசதியான நபர்களும் இதுக்கு அப்ளை பண்ணி இருந்தாங்க. இதை அடுத்து, சில நாட்களில் இதை மறந்தே போனேன். எனக்கும் எந்த விதமான பதிலும் ‘ஏர்டெல்’ நிறுவனத்துல இருந்து வரல. இந்த நேரத்துலதான் சதுரகிரிக்கு முதல் முறையா என் நண்பரோட யாத்திரை புறப்பட்டேன். ‘நல்லபடியா வேண்டிக்க... எதை நினைச்சு வேண்டினாலும் அதை நல்லபடியா நிறைவேத்துவாரு, மலை மேல இருக்கிற மகாலிங்கம்’னு நண்பர் என்கிட்ட சொன்னாரு. ‘ஏர்டெல்’ டீலர்ஷிப்புக்கு அப்ளை செஞ்சது நினைவுக்கு வந்தது. ‘இந்த பிசினஸ் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கணும்’னு சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் ஸ்வாமிகிட்ட பயபக்தியோட வேண்டிக்கிட்டேன். இதுவரை நான் தரிசித்திராத ஓர் அற்புத அனுபவத்தை சதுரகிரில உணர்ந்தேன். தரிசனம் நல்லா முடிஞ்சு ஊருக்குத் திரும்பினேன்.

ஒரு சில நாட்கள்தான் ஆகியிருக்கும். 'ஏர்டெல்' நிறுவனத்துல இருந்து எனக்கு அழைப்பு வந்தது. ஒரு பக்கம் அதிர்ச்சி; இன்னொரு பக்கம் ஆச்சரியம். வியப்பு விலகாமத்தான் போனேன். எந்த விதமான பேச்சுவார்த்தைக்கும் இடம் இல்லாம நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா சொல்லி, ஷோரூம் அமைக்கிற வாய்ப்பை எனக்குக் கொடுத்தாங்க. எனக்கு சந்தோஷம் தாங்க முடியல. அங்கிருந்தபடியே சதுரகிரி மலையானுக்கு நன்றி சொன்னேன். போதிய பண வசதி, முன்அனுபவம் இதெல்லாம் எதுவும் இல்லாம எனக்கு இந்த வாய்ப்பு கிடைச்சதுன்னா, அது பிரார்த்தனையோட பலன்தான்னு உறுதியா சொல்லுவேன். ஆச்ச... ரெண்டு வருஷம் ஓடிருச்சு. ரொம்ப நல்லாவே பிஸி னஸ் பண்ணிட்டு வர்றேன். இதோ, ஆவணி மாச அமாவாசைக்குக்கூட சதுரகிரிக்குப் போயி தரிசனம் பண்ணிட்டு வந்தேன்."

வானந்தன் கீழாக வுயர்சதுர கிரிதனிலே வணிகனான
வானந்த சுந்தரற்குச் சங்கரனா வவன் மனைவி
ஆண்டாளுக்குக்
கானந்த ருத்துளவ நாரணனாக் காட்சி தருங் கடவுளானார்
தானந்த விடத்திரட்டை யிலிங்கமென
நின்றநிலைசாற்றலுற்றாம்

5 சதுரகிரியின் மேலே, சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கத்தை தரிசிக்கச் செல்லும் வழியில் நாம் சந்திக்கும் ஒரு சந்நிதி- இரட்டை லிங்கம் சந்நிதி. கோயில் என்று சொல்லக் கூடிய எந்த அமைப்பும் இரட்டை லிங்கத்துக்குக் கிடையாது. ஒரு மண்டபம் போன்ற அமைப்பில் மிகவும் சிறிய சந்நிதி. அதனுள் அருகருகே சின்னதாக இரண்டு லிங்கங்கள். ஆவுடையாரெல் லாம் கிடையாது. அம்மிக் குழவி போன்ற பாணங்களே லிங்கங்கள். இதன் எதிரே- ஓரடி இடை வெளியில் இரண்டு நந்திகள்.

சுயம்புவான இந்த இரட்டை லிங்கங்களுக்கு வழிபாடுகள் மற்றும் பூஜைகளை சித்த புருஷர்களுள் ஒருவரான ராம தேவர் ஆதி காலத்தில் செய்து வந்தார். இதற்காக சந்நிதியின் அருகே ஆசிரமம் அமைத்துத் தங்கி இருந்தார் இவர். தற்போதும், இரட்டை லிங்கம் சந்நிதிக்கு எதிரே காணப்படும் உயர்ந்த மலையில்தான், 'ராமதேவர் குகை' இருக்கிறது. தவம் செய்வதற்கும் நிஷ்டையில் இருப்பதற்கும் இந்த குகைக்கு வந்து செல்வாராம் ராமதேவர். இந்த குகைக்குச் செல்வது ரிஸ்க் ஆன ஒரு பயணம். தோதான ஆட்களது உதவி மற்றும் தகுந்த வழி காட்டுதல் களுடன்தான் இந்த குகைக்குச் சென்று திரும்ப முடியும்.

இரட்டை லிங்கம் சந்நிதிக்கு எதிரே- சற்றுத் தள்ளி ஒரு மேடு இருக்கிறது. இதை 'சமாதி' என்கிறார்கள். சில வருடங்களுக்கு முன் வரை இந்த ரெட்டை லிங்கங்களுக்கு அருகிலேயே தங்கி, பூஜை செய்து வந்த துறவி ஒருவர், திடீரென மரணமடைந்து விட்டார். 'கடைசிக் காலத்தில் தன் உடல் இந்த ரெட்டை லிங்கங்களுக்கு அருகேயே புதைக்கப்பட வேண்டும்' என்று அவர் விரும்பியதால், அவரது உடல் இங்கு அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதன் பின் முறையான பூசாரி என்று எவரும் இங்கு இருப்பதில்லையாம். அமாவாசை, பெளர்ணமி போன்ற சிறப்பு நாட்களில் பூசாரி என்கிற ஒருவர் இங்கே இருப்பார். மற்ற நாட்களில் இங்கு பக்தர்களே பூக்கள் அணிவித்து, கற்பூரம் காட்டி வழிபடுகிறார்கள். மூர்த்தி சிறிது என்றாலும் கீர்த்தி பெரிது. இந்த இரட்டை லிங்கங்களை தொழுதால், எண்ணியது நிறைவேறும்.

சித்தர் ராமதேவர், இந்த இரட்டை லிங்கங் களை வழிபட்டார் என்றாலும், இவை இங்கே குடி கொண்டமைக்குக் காரணம் யார்? சித்தர்களா... மன்னர்களா... துறவிகளா..?

இவர்களில் எவருமே இல்லை என்பதே உண்மை! தன் உண்மையான பக்தர்களை ஆட்கொண்டு அருள இறைவனே இங்கே குடி கொண்டான். அந்த பக்தர்களது சுவாரஸ்யமான கதை வருமாறு:

ஆனந்தசுந்தரன், ஆண்டாள் என்கிற இறை தம்பதிக்கு அருள் புரியத்தான் ரெட்டை லிங்கங்கள் இங்கே குடிகொண்டன. பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய இந்தத் தம்பதிக்குக் காட்சி தந்து, சுயம்புவாக அமர்ந்தவை இந்த ரெட்டை லிங்கங்கள். இதில் ஒரு லிங்கம் சிவ அம்சமாகவும், இன்னொரு லிங்கம் விஷ்ணு அம்சமாகவும் அந்தத் தம்பதிக்குக் காட்சி தந்தன என்றால், நம்புவதற்குச் சிரமமாகத்தான் இருக்கும். கதையைத் தெரிந்து கொண்டால், எல்லாமே புரியும்!

முன் காலத்தில் கோபாலபுரம் எனும் ஒரு பட்டணம் மிகுந்த செல்வ வளத்துடன் திகழ்ந்தது. அறிவில் சிறந்தோரும், செல்வத்தில் செழித்தோரும் அங்கு வசித்து வந்தனர். அறிவும் செல்வமும் சேர்ந்தே காணப்பட்டதால், அங்கே இறை பக்தியும் எல்லோரிடமும் மிகுந்திருந்தது. கோபாலபுரத்தில் வசித்த ஆனந்தசுந்தரன், வணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந் தான். வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் நிறைந்த ஒரு வியாபாரியாகத் திகழ்ந்தான். பொருள் ஈட்டுவதில்

மட்டுமல்ல... அருள் ஈட்டுவதிலும் அக்கறை செலுத்தியவன் இவன். ஆகமம், வேதம், புராணம், சாஸ்திரம் போன்ற அனைத்தையும் திறம்படக் கற்று, சிவபெருமானையே முதன்மை தெய்வமாக வழிபட்டு வந்தான். அதாவது, சிவபெருமானைத் தவிர, வேறு தெய்வங்கள் இந்த உலகத்தில் இல்லை என்கிற கொள்கை உடைய சிவபக்தன்!

இவன் மனைவி ஆண்டாள், கணவரைப் போலவே சிறந்த பக்தை. எனினும் ஒரு வித்தியாசம்... இவள் தீவிர விஷ்ணு பக்தை! பாற்கடல் வாசனான பரந்தா மனைத் தவிர, வேறு எந்த வடிவத்தையும் தெய்வம் என்று ஏற்க மாட்டாள். சிவபெருமானின் வடிவத்தை லிங்கத் திருமேனி சொரூபத்தில் எங்கு கண்டாலும், ஏதோ காணக் கூடாததைக் கண்டு விட்ட மாதிரி முகத்தைச் சரக்கெனத் திருப்பிக் கொள்வாள். இவளைப் பொறுத்தவரை இந்த உலகத்துக்கே விஷ்ணுதான் ஒரே தெய்வம்!

ஒரே வீட்டில், மகேசனுக்கும் மாலவனுக்கும் தனித் தனியே கணவனும் மனைவியும் பூஜைகளை நித்தமும் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தனர். ஆன்மிகம் குறித்த விவாதங்களை ஒருவர் எழுப்ப... மற்றவர் அதற்குப் பதிலுரை தருவார். 'சிவமே பரம்பொருள்' என ஆனந்தசுந்தரன் வாதிடுவான்; 'விஷ்ணுவே பரம்பொருள்' என ஆண்டாள் வாதிடுவாள். இது குறித்த விவாதத்துக்கு எப்போதுமே ஒரு தீர்வு வந்ததில்லை.

அவரவருடைய பூஜைகள் முடிந்த பின், ஒரு நாள் இவர்கள் இருவரிடையே ஆரம்பித்த இத்தகைய விவாதம் முற்றுப் பெறாமல் நீடித்தது. மகேசனா? மாலவனா? இருவரில் யார் உயர்ந்தவர்? விடைதான் இருவருக்கும் கிடைத்த பாடில்லை. இதற்கு ஒரே வழி-தவம் புரிந்து உண்மையை அறிவோம் என்று இருவரும் முடிவெடுத்தனர்.

இருவருமே மலைப் பிரதேசம் சென்று தனிமையில் தவமியற்ற விரும்பினர். 'எங்கு செல்லலாம்?' என்று இருவரும் யோசித்தபோது, தங்களது பட்டணத்துக்கு அருகில் உள்ள சதுரகிரி நினைவுக்கு வந்தது. ஒரு நாளில் புறப்பட்டனர்.

சித்த புருஷர்களும் மகா யோகிகளும் தவச் சாலைகள் அமைத்து நிஷ்டையில் திளைக்கும் சதுரகிரியை அடைந்தவர்கள், அங்கு தவத்துக்கு ஏற்ற இடத்தைத் தேடினர். அப்போது ராமதேவரது வனம் அவர்களுக்கு பசுமையாகத் தெரிந்தது. வண்ணப் பூக்கள் வசீகரமாகப் பூத்துக் குலுங்கும், தெள்ளிய நீரோடையுடன் கூடிய அந்த இடமே தங்களது தவத்துக்கு ஏற்றது என்று முடிவு செய்து, அங்கேயே அமர்ந்து கடும் தவம் மேற்கொண்டனர். சிவனின் சிந்தனையில் கண்கள் செருகி இருக்க... கயிலைவாசனின் திருக்கோலத்தில் மனம் லயித்திருக்க... 'ஓம் நமசிவாய' என்னும் திருமந்திரத்தை இடைவிடாமல் ஜபித்தான் ஆனந்த சுந்தரன். சங்கு- சக்ரதாரியான திருமாலையே நினைந்து, 'ஓம் நமோ நாராயணாய' எனும் மந்திரத்தை ஆண்டாள் உச்சரிக்கத் தொடங்கினாள். சிவநாமமும், திருமால் நாமமும் அந்தப் பிரதேசம் எங்கும் பட்டு எதிரொலித்தன.

நாட்கள் நகர்ந்தன. தம்பதியின் தவத்தைக் கண்டு உளம் மகிழ்ந்த ஈசன், இருவருக்கும் காட்சி தந்து, அவர்களின் பேதத்தைக் களைந்து, சந்தேகங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க விரும்பினார். அண்ணலின் நாடகம் அரங்கேறியது.

பூசுந்தன மகாலிங்கம்

இருவரும் தவம் இருந்த வேளையில் அவர்களின் எதிரே, கண்ணைக் கூசச் செய்யும் அளவுக்கு ஒரு பிரகாசம் திடீரெனத் தோன்றியது. ஜோதி சொரூபமாக ரிஷப வாகனத்தில் தன் தேவியுடன் தோன்றினார் கயிலைவாசன். ஆனந்த சுந்தரனுக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு தீர்க்கமாகப் பார்த்தான். என்றென்றும் - எந்நேரமும் அவன் துதிக்கும் அந்த ஈசன், அவன் கண் முன்னே புன்னகை தவழ அருள் பாலித்துக் கொண்டிருந்தார். விழுந்து வணங்கினான். போற்றிப் புகழ்ந்தான். ஈசனின் ஜடாமுடியில் கங்கையையும், பிறை நிலவையும் தரிசித்தான். நெற்றியிலும் திருமேனியிலும் திருநீற்றைக் கண்டு பரவசப்பட்டான். செவிகளில் ஆபரணங்களாக அரவங்கள் அசைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தான். மான் - மழு ஆயுதங்கள்... புலித்தோலால் ஆன ஆடை... மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆனந்தசுந்தரன் திக்கு முக்காடிப் போனான். ஆனால், தவறியும் ஈஸ்வரன் இருக்கும் பக்கம் தன் பார்வையைத் திருப்பவில்லை ஆண்டாள். அவள் வேறு எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பூசுந்தன மகாலிங்கத்துக்கு அபிஷேகம்...

“அடியே ஆண்டாள்... உலக மகா சக்தியான ஆண்டவனே இங்கே எழுந்தருளி இருக்க... வேறு எந்த சக்தியை எதிர்பார்த்து நீ ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்? பார்த்தாயா என் சர்வேஸ்வரனை... இப்போது ஒப்புக் கொள்கிறாயா, உலகம் முழுவதையும் காப்பவன், நித்தமும் நான் வணங்கும் இந்த பரமேஸ்வரனே என்று! தேவியுடன் தரிசனம் தந்து இங்கே நம் முன் எழுந்தருளி இருக்கும் இந்த இமய வாசனைப் போற்றி வணங்கு. அவன் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொள். சிவனை

தவிர, வேறு தெய்வம் இல்லை என்று இப்போதாவது புரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். உனது மாற்று எண்ணங்களை மாற்றிக் கொள்!" என்று ஆண்டாளை நோக்கி, சிலிர்ப்பு மேலிடச் சொன்னான் ஆனந்தசுந்தரன்.

தேவியும் தேவனும் புன்னகையுடன் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் நடத்தும் நாடகம் என்ன என்று அவர்களைத் தவிர வேறு யார்தான் அறிவார்?

ஆனந்தசுந்தரனை பார்த்து ஈசன் கேட்டான்: "பக்தா... எதற்காக நீ தவம் செய்து கொண்டிருந்தாய்? உனக்கு என்ன வேண்டும், கேள்!"

"மகேஸ்வரா..." என்று ஆரம்பித்து, தனக்கும் மனைவிக்கும் இது நாள் வரை இருந்த சிவ- விஷ்ணு பக்தி பற்றியும், உண்மைப் பொருளை அறியவே இருவரும் இங்கே வந்து தவம் இருக்கும் விஷயத்தையும் சொன்ன ஆனந்தசுந்தரன், "தங்களின் தரிசனம் தவிர வேறு எதுவும் எனக்கு ஆனந்தத்தைத் தராது!" என்றான் குரலில் உற்சாகத்துடன்.

புன்னகைத்த ஈஸ்வரன், ஆண்டாள் பக்கம் திரும்பினார். "குழந்தாய்... எதை வேண்டி நீ இங்கே தவம் புரிந்தாய்?" என்றார்.

ஆண்டாளின் முகம் சிடுசிடுப்பாக இருந்தது. பாம்பு களை மாலையாக அணிந்த அந்தப் பரமேஸ்வரனைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை அவளுக்கு. "நான் உம்மைப் பார்க்க விருப்பப்படவில்லை. பரந்தாமனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை தரிசிக்கவே இங்கே தவம் செய்தேன். அவரைத் தவிர, வேறு எந்தத் தெய்வத்தையும் பார்க்க விருப்பமில்லை எனக்கு!" என்றாள் சுரத்து இல்லாமல். அடுத்த கணம் அங்கே நிகழ்ந்தது என்ன?

ஜமீன்தாரும் சாக்கு சாமியாரும்!

**சதுரகிரி நாகய்யசாமி காமய நாயக்கர்
என்கிற பெரிய ராஜா (சாப்டீர் ஜமீன்தார்):**

சதுரகிரி நாகய்யசாமி காமய நாயக்கர்
என்கிற பெரிய ராஜா (சாப்டீர் ஜமீன்தார்)

“சதுரகிரி காடு சுமார் 64 ஆயிரம் ஏக்கர் பரப்பளவு கொண்டது. ஒரு காலத்துல எங்க சாப்டீர் ஜமீன் குடும்பத்தார் மட்டுமே இங்க வேட்டைக்கும் பொழுது போக்கவும் வருவோம். விருந்தாளிங்க வந்தா, அவங்களோட காட்டுக்கு போயி இயற்கைக் காட்சிகளை ரசித்தபடி அருவிகள்கு குளிச்சுட்டுத் திரும்புவோம். அப்போ ஜமீனுக்கு மட்டுமே உரித்தானதா இருந்தது சதுரகிரி.

ஆரம்பத்துல சுந்தர மகாலிங்கம் கோயில்ல மட்டுமே வழிபாடு இருந்திச்சு. சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் இருந்துச்சே தவிர, அதிகமா யாரும் அங்கு போக மாட் ாங்க. இப்ப சந்தன மகாலிங்கம் இருக்கிற இடம் ஒரு காலத்துல புதர் மண்டியிருந்தது. துறவிகள் யாராவது சுந்தர மகாலிங்கத்தை தரிசிச்ச பூஜைகள் செய்வாங்க. காட்டு மலர்கள் சாத்தி, கற்பூரம் காட்டுவாங்க. பூசாரி ஒருத்தர் அங்கே தங்கியிருந்து, அப்பப்ப பூஜை பண்ணுவாரு.

1959-ல நான் முதன் முதலா சுந்தர மகாலிங்கம் கோயிலுக்கு எனது உதவிக்காக ஜமீன் ஆட்கள் ஐந்து பேரை கூட்டிக்கிட்டு போனேன். அப்போ அமாவாசை, பெளர்ணமி பூஜையெல்லாம் கிடையாது. கோயிலுக்குப் போறப்ப பதினெட்டு வகை திரவியங்களால அபிஷேகம் பண்ணிட்டு திரும்புவோம். சாப்டீரில் இருந்து சதுரகிரிக்கு, சுமார் 14 கி.மீ. தொலைவு. நாங்க விறுவிறுனு வேகமா நடந்து போயிடுவோம். ஜமீன்லேர்ந்து புறப்பட்டு, சுமார் ரெண்டு மணி நேரத்துலயே சதுரகிரில இருப்போம். அப்படின்னா எங்க நடை வேகம் எப்படி இருக்கும்னு பாருங்க!

பூசுந்தர மகாலிங்கம் சந்திதி
(பழைய படம்)

அப்ப சாக்கு சாமியார்னு ஒருத்தர் அங்கே இருந்தார். வெறும் சாக்கை மட்டுமே உடம்புல சுத்தி இருப்பாரு. கர்நாடகாவைச் சேர்ந்தவர். நாங்க பூஜை பண்ணதைப் பார்த்துக்கிட்டு இருந்தார்.

பிறகு, என்னைப் பார்த்து 'சுயநலக் காரப் பயலுகடா நீங்க... நீ மட்டும் இங்கே வந்து தரிசனம் பண்ணிட்டுப் போறே. மத்தவங்கள்லாம் வந்து தரிசனம் பண்ண வேண்டாமா? சுந்தர மகாலிங்கம், எல்லாருக்கும் வேணும்டா'னு சொன்னாரு.

அவரு சொன்னது சுருக்குனு மனசுல தச்சது. அவரு சொன்னது நியாயம்தானே? சுந்தர மகாலிங்கம் கோயிலுக்கு முதன் முதலா ஒரு ஏக்கர் நிலத்தைக் கொடுத்தோம்.

1965-ஆம் வருடம் முதன் முதலில் அமாவாசை வழி பாட்டை ஆரம்பிச்சோம். பலருக்கும் தகவல் சொன்னோம். மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்கு வழிபாடு நடக்கும். அந்த வழிபாட்டுக்கு என்கூட சாப்டீர்லேர்ந்து குருநாத நாடார், குருநாத மணியம், சிவசிவா - இப்படி பல பக்தர்களும் வந்தாங்க. எல்லா அமாவாசைகளுக்கும் சுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு பூஜைகள் இப்படித்தான் ஆரம்பமானது. அதுக்கு அப்புறம் எத்தனையோ பேரை இங்கே கூட்டிட்டு வந்திருக்கேன். காமராஜர் முதலமைச்சரா இருந்த நேரத்துல இந்த மலையோட அற்புதங்களைப் பத்தியும், இங்கே நடக்கிற அமாவாசை வழிபாடு பத்தியும் யாரோ அவருக்கு எடுத்துச் சொல்லி, 'மலைக்குப் போறதுக்கு சரியான ரோடு வசதி இல்லை'னும் ஒரு குறையா சொல்லி இருக்காங்க.

'அப்படியா!'னு எல்லாத்தையும் ஆச்சரியமா கேட்டவரு, உடனடியா பத்து லட்சம் ரூபாய் சாங்ஷன் பண்ணி, வேலைகளை எப்படி நிறைவேத்தற துன்னு கவனிக்க, முதல் கட்டமா மூணு இன்ஜினீயர்களையும் சதுரகிரிக்கு அனுப்பி வெச்சாரு. நடுவுல என்ன நடந்திச்சுனு தெரியல... வந்த அந்த மூணு இன்ஜினீயருங்க, சரியா ரிப்போர்ட் பண்ணாததுனால ரோடு போடற அந்தத் திட்டம் அப்படியே கிடப்புல போயிடுச்சு. இதோ, இன்னிக்குப் பாருங்க... சாதாரண அமாவாசை அன்னிக்குப் பல்லாயிரக்கணக்கானவங்க வந்து தரிசனம் பண்ணிட்டுப் போறாங்க. ஆனா, காமராஜர் காலத்துல இருந்த அதே கரடுமுரடான ரோடுதான் இப்பவும் இருக்கு.

என்ன ஒண்ணு... வந்துட்டுப் போற பக்தர்கள் மனசு மட்டும் கரடு முரடா இல்லை. அதனாலதான், எல்லா கஷ்டமும் இருந்தும் தரிசனத்துக்கு மட்டும் இங்கே தேடி வந்துடறாங்க!"

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

ஹீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ்சாலையில், ஹீவில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன்கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால் வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித் தால் தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ. விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 33 கி.மீ. தொலைவு.

பாம்புகளை மாலையாக அணிந்த சாட்சாத் பரமேஸ்வரனை - கண் கண்ட அந்த தெய்வத்தைக் காணப் பிடிக்காமல் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள் ஆண்டாள். அதே நேரம் அவளது கணவன் ஆனந்தசுந்தரனோ, தன் இஷ்ட தெய்வத்தை - அனுதினமும் தான் போற்றிப் புகழ் பாடும் கயிலைவாசனைத் தரிசித்த இன்பத்தில் திளைத்து ஆனந்த மயக்கம் கொண்டிருந்தான். அவளது உதடுகள் 'நமசிவாய... நமசிவாய' எனும் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை விடாமல் உச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தன.

நீறு பூத்த நெற்றியோடு துலங்கும் அந்த முக்கண்ணனின் முகத்தைக் காணப் பிடிக்காமல் ஒதுங்கினாள், திருமால் பக்தையான ஆண்டாள். இது கண்டு அவளின் மேல் பரிவு ஏற்பட்டது ஈஸ்வரனுக்கு! உலகத்துக்கே அப்பன் அல்லவா! வேண்டப்பட்டவர், வேண்டப்படாதவர் என்றெல்லாம் அவனுக்கு ஏது பாரபட்சம்? எனவே, அனுதாபப்பட்டார் ஆண்டாளின் மேல். அவளுக்கு அருள் தர விரும்பினார் ஆதிசிவன்.

தனக்கு முதுகு காட்டி நின்று கொண்டிருக்கும் ஆண்டாளிடம், “எதற்காக அம்மா இந்தக் காட்டில் இத்தனை நாளாக நீ தவம் புரிந்து வந்தாய்? என்னைச் சற்றுத் திரும்பிப் பாரம்மா” என்றார், சர்வலோக ரட்சகன்.

இந்த லோகநாயகனின் தரிசனத்துக்காக - அருள் பார்வைக்காக எத்தனையோ முனிவர்களும் ரிஷிகளும் கணக்கற்ற ஆண்டுகள் தவம் இருப்பதை புராணங்கள் வாயிலாக அறிந்தும், கண் முன்னே பிரத்யட்சமாகக் காட்சி தந்த அந்த ஆண்டவன் மேல் ஆண்டாளுக்கு அன்பு ஏற்படவில்லை. தப்பித் தவறியும்கூட சிவன் இருக்கும் பக்கம் தனது பார்வை சென்று விடாதபடி கவனமாக இருந்தாள்.

எனினும், தனக்கும் கணவனுக்கும் தனித் தனியே இருக்கும் வெறித்தனமான சிவ- விஷ்ணு பக்தி பற்றி சர்வேஸ்வரனிடம் விலாவாரியாகச் சொன்னாள் ஆண்டாள். பிறகு, “எப்போதும் சுடுகாட்டில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் பிட்சாண்டியான உன்னைக் குறித்து ஒன்றும் நான் தவம் இருக்கவில்லை. என் கணவர்தான்,

அறியாமையின் காரணமாக 'நமசிவாய... நமசிவாய' என்று பிதற்றி, நித்தமும் உன்னைக் கொண்டாடி வருகிறார். ஆனால், நான் அப்படி இல்லை. சாட்சாத் அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன்தான், இந்த அகிலத்தின் சகல இயக்கங்களுக்கும் காரணம் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். இந்த மகத்துவத்தை என் கணவர் என்று புரிந்து கொள்ளப் போகிறாரோ, தெரியவில்லை. என் அபிமான தெய்வம்- அன்றாடம் நான் துதிக்கும் அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனின் தரிசனம் வேண்டித்தான் இந்த சதுரகிரியில் தவம் இருந்து வருகிறேன்" என்றாள், வேறெங்கோ பார்த்தபடி அலட்சிய பாவத்துடன்.

மந்தகாசப் புன்னகையுடன் இதைக் கேட்ட பரமேஸ்வரன், பதில் எதுவும் சொல்லாமல் ஓடிதான் முன்னால் எடுத்து வைத்திருப்பார்... அடுத்த கணம் அந்த வனமே பிராகாசமானது போல் ஒரு விநாடி பெரிய மின்னல் ஏற்பட்டுச் சட்டென்று மறைந்தது. தன் கண்களைக் கூசச் செய்த அந்தத் திடீர் மின்னல் எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்று அறிவதற்காகப் பின்பக்கம் அதிர்ச்சியுடன் திரும்பிப் பார்த்தாள் ஆண்டாள். அங்கே - தான் கண்ட காட்சியை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு, புருவங்களை அகல விரித்து மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தாள்.

இன்ப அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனாள். அவள் கண்களுக்கு முன் - நவரத்தினம் பதித்த கிரீடம் தரித்து, ஒளி வீசும் மணி மாலைகளை அணிந்து, கஸ்தூரி திலகத்தை நெற்றியில் இட்டு, பீதாம்பர ஆடை உடுத்தி, சங்கு- சக்கரம் முதலான ஆயுதங்களை அதற்குரிய திருக்கரங்களில் ஏந்தி, மார்பிலே மணம் கமழும் துளசி மாலை துலங்க - சாட்சாத் ஸ்ரீமந் நாராயணன் புன்னகை ததும்பும் செவ்விதழோடு ஆண்டாளுக்குக் காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிரமிப்பு அகலாமல் கண்களில் ஆனந்தம் பொங்க பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். பேச்சு எதுவும் வராமல், கண் களில் இருந்து நீர் தாரை தாரையாக வழிய ஆண்டாள் நின்று கொண்டிருந்தபோது, கருணை பொங்கும் விழிகளுடன் அவளைக் கனிவுடன் பார்த்தார் பரந்தாமன். “ஆண்டாள்... உனது தவத்தைக் கண்டு வியந்தேன். எதற்காக என்னைக் குறித்து நீ தவம் இருந்தாய்? உனக்கு அருள் பாலிக்கவே தற்போது உன் முன் வந்துள்ளேன். என்ன வரம் வேண்டும் உனக்கு? கேள், தயக்கம் இல்லாமல்!” என்றார் மாலவன் மலர்ச்சியுடன்.

“பெருமானே! உன் தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்ததே பெரும் பாக்கியம். அமரரும் பெற இயலாத அரிய பாக்கியத்தை நான் பெற்றுள்ளேன். இந்த இன்பத்தைத் தவிர, எனக்கு வேறென்ன வரம் வேண்டும்? இந்தப் பூவுலகிலே நான் படித்து ஆராய்ந்த நூல்கள் அனைத்தும் உலகின் பரம்பொருள் நீதான் என்று உரைக்கின்றன. ஆனால், என் கணவரோ, உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ‘சிவமே பரம்பொருள்’ என்று புலம்பி வருகிறார். ‘ஒரே குடும்பத்தில் இருந்து வரும் நாம், ஒவ்வொரு கடவுளைத் தனித் தனியே உரிமை கொண்டாடி வருவது இனிய இல்லறத்துக்கு உகந்ததல்ல’ என்று இருவரும் கூடி அவ்வப்போது விவாதித்து வருவோம். கடைசியில், எந்தக் கடவுளை வழிபடுவது என்கிற தீர்மானமான ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் கலைந்து விடுவோம். ‘சிவ வழிபாடே சிறந்தது’ என்கிற கொள்கையில் அவர் தெளிவாக இருப்பார்; உன்னைக் குறித்த எனது வழிபாட்டு முறையில் நான் தெளிவாக இருப்பேன்.

கணவன்- மனைவி ஆகிய எங்கள் இருவருக்கும் எப்போதும் இந்த தர்க்கம்தான்.

இதற்கு நிரந்தரமான ஒரு தீர்வு காண்பதற்கு, ‘இருவரும் அவரவரது இஷ்ட தெய்வங்களைக் குறித்து தவம் இருப்போம். பரம்பொருள் எதுவெனத் தெரிந்து கொள்வோம்’ என்று தீர்மானித்து, பன்னெடுங்காலமாக சித்தர்கள் வசித்து வரும் இந்த சதுரகிரிக்கு வந்து எங்கள் தவத்தைத் தொடர்ந்தோம். ஆனால், ‘பரம்பொருள் ஒன்றே’ என்பது இங்கும் நிரூபணம் ஆகாமல், தனித் தனியே தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்றோம். சிவ தரிசனத்தில் அவர் திளைத்தார்; சங்கு - சக்ரதாரியான உன்

காட்சியில் நான் பூரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உண்மையை எனக்கு விளக்க வேண்டுகிறேன். பரம்பொருள் என்பது பரமனா? பரந்தாமனா? தாங்கள்தான் அருள வேண்டும்” என்றாள் ஆண்டாள், அமைதியாக.

ஆனந்தசுந்தரனும் கண் கொட்டாமல் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். பாற்கடல்வாசனான அந்தப் பரந்தாமன், தம்பதியர் இருவரையும் தீர்க்கமான பார்வை பார்த்தார். பிறகு, “இறைபக்தியில் எந்நேரமும் திளைத்து இன்பம் துய்த்து வரும் ஈடில்லா தம்பதியரே... உங்களின் அன்புக்கும் பண்புக்கும் கட்டுப்பட்டு யாம் இப்போது உங்கள் முன் தரிசனம் தந்தோம். ஆண்டாள்..! உங்களுக்குள் இருக்கும் சந்தேகத்தை என் முன் கேள்வியாக இப்போது என்னிடம் வைத்தாய். ‘பரம்பொருள் என்பது பரமனா? பரந்தாமனா?’ என்று கேட்டாய். உங்களின் சந்தேகத்தை நீங்கள் இருவரும் உணரும் வண்ணம் இப்போது போக்குகிறோம். உங்களுக்காக மட்டுமல்ல... இந்த உலகமே அறியும் வண்ணம் மீண்டும் பிரத்யட்சமாகக் காட்சி தருகிறோம்” என்று பரந்தாமன் சொன்ன அடுத்த விநாடி, அதே நிலையிலேயே- அதே இடத்தில் சங்கரநாராயணராகக் காட்சி தந்தார்.

சங்கரனும் (சிவனும்) நாராயணனும் இணைந்த அந்த வடிவத்தைக் கண்ணுற்ற ஆனந்தசுந்தரனும் ஆண்டாளும் திகைப்பு அகலாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களின் ஐயத்தைப் போக்க நினைத்த சங்கரநாராயணர், “என் வடிவத்தைக் கண்டு திகைக்காதீர்கள். சிவன் வேறு; விஷ்ணு வேறு என்று தனித் தனியே கொண்டாடுபவர்கள் அறியாமை உடையவர்கள். அவர்களுக்குப் போதிய பக்குவம் வரவில்லை என்றுதான் பொருள். இரண்டும் ஒன்றே. இந்தத் தெளிவு பெற்றவரே முழுமையான மனிதர் ஆகிறார்.

எங்களின் ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றி வேதங்கள் முழங்குகின்றன. யானே சங்கரன்; யானே நாராயணர்; யானே சங்கரநாராயணர். எளிதாகச் சொல்வதானால் அறியாமையில் இருப்பவர்கள்தான் சங்கரன் என்றும், நாராயணன் என்றும் தனித் தனியே கொண்டாடு கிறார்கள். அனைத்தும் கடந்த மகரிஷிகளுக்கு யாம் சங்கரநாராயணர். இனி,

எம்மில் பேதம் வேண்டாம்!” என்று எடுத்துச் சொல்லி, வேதாந்த மற்றும் சித்தாந்தக் கருத்துகளை இருவருக்கும் எடுத்துச் சொன்னார் சங்கரநாராயணர்.

சங்கரநாராயணர் எடுத்துச் சொன்ன கருத்துகளைக் கேட்ட பிறகுதான் ஆனந்தசுந்தரனும் ஆண்டாளும் தெளிந்தார்கள். கைகளைக் கூப்பித் தொழுதார்கள். அந்த வடிவத்தின் முன் நெடுஞ்சாண்கிடையாக வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். பிறகு, “சிவன் வேறு; விஷ்ணு வேறு என்று இத்தனை நாட்களாக ஒரு வித மயக்கத்தில் இருந்த எங்களை ஆட்கொண்டு அறநெறி போதித்த இறைவா... இரண்டு வடிவமும் ஒன்றேதான் என்று இது நாள் வரை எங்களுக்குப் புரியாமல் போனதில் மனம் கூசுகிறோம். இப்போது தெளிவைத் தந்து விட்டீர்கள். தாங்கள் எங்களுக்காக ஓர் உபாயம் செய்ய வேண்டும்” என்றனர்.

“சொல்லுங்கள். என்ன உபாயம்?” என்றார் சங்கரநாராயணர்.

“அடுத்தடுத்து எங்களுக்குக் காட்சி தந்தது போல் தாங்கள் இரட்டை மூர்த்தி வடிவில் இங்கு எழுந்தருள வேண்டும். என்றென்றும் இங்கே வீற்றிருந்து பக்தர்களுக்கு அருள் மழை பொழிய வேண்டும்” என்று வேண்டினர்.

அடுத்த கணம், சங்கரநாராயணர் காட்சி தந்து கொண்டிருந்த அந்த இடத்தில் பெரும் ஒளி வெள்ளம் ஏற்பட்டது. அந்த ஒளி வெள்ளம் அடங்கிய பிறகு இரட்டை லிங்கங்கள் அங்கு காட்சி தந்தன (லிங்கங்கள் சுயம்புவாகத் தோன்றினாலும், பின்னாளில் முறையாக இதை பிரதிஷ்டை செய்து பூஜைகளைத் தொடர்ந்தவர் சித்தர் ராமதேவர்). இந்த லிங்கத் திருமேனிகளுக்கு நித்தமும் பூஜைகள் செய்து வழிபட்டு வரலாயினர் இருவரும்.

இரட்டை லிங்கங்கள்

ஆசனப் பாறை

நாட்கள் ஓடின. ஒரு தினத்தில் சிவ கணங்கள் புஷ்பக விமானத்தில் வந்து, ஆனந்த சுந்தரனையும் ஆண்டாளையும் விமானத்தில் ஏற்றி சிவலோக வாழ்வுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். சதுரகிரியில் வசித்து வந்த தவசீலரும் சித்த புருஷருமான ராமதேவர் இந்த இரட்டை லிங்கங்களை தொடர்ந்து பூஜித்து வரலானார். இதன் அருகேதான் ராமதேவர் ஆசிரமம் அமைத்து வழிபட்டு வந்தார். இந்த இரட்டை லிங்கம் சந்நிதிக்கு நேராகத் தெரியும் உயர்ந்த மலையில் ராமதேவர் குகை இருக்கிறது.

தாணிப்பாறையில் இருந்து சதுரகிரியின் உச்சிக்குச் செல்லும் யாத்திரையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ரெட்டை லிங்க சந்நிதியை தரிசித்து விட்டோம். சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கத் திருமேனிகளை தரிசிக்க உள்ளம் விழைகிறது. 'கல்லும் முள்ளும் காலுக்கு மெத்தை' என்று யாத்திரை தொடர்கிறது.

அடுத்து பெரியபசுக் கிடை, நவ்வா ஊத்து (இதை நாவல் ஊத்து என்றும் சொல்கிறார்கள். இந்த ஊத்தில் தண்ணீர் எப்போதும் இருக்குமாம்), ஆசனப் பாறை (ஓர் ஆள் வசதியாகச் சாய்ந்து படுத்துக் கொள்ளலாம் போல் இருக்கும் ஒரு பாறைக்கு இந்தப் பெயர். இயற்கையாக அமைந்த பாறை. சித்தர்கள் பலரும் இதில் அமர்ந்திருப்பார்கள் என்று கருதப்படுவதால், பக்தர்கள் இதில் அமர்வது கூடாதாம்), பச்சரிசிமேடு, குளிராட்டி (மரங்கள் அடர்ந்த இந்தப் பகுதியில் சற்று நேரம் அமர்ந்தால் 'சிலுசிலு'வென குளிர் எடுக்குமாம்!), சின்னபசுக் கிடை, ஆற்றோரப் பேச்சியம்மன் போன்ற பகுதிகளைக் கடந்து செல்கிறோம். சமமான தரையில் கொஞ்சம் தூரம் நடந்தால் பிலாவடிக் கருப்பர் வருகிறார்.

ஒரு விஷயம் தெரியுமா? பஞ்சபாண்டவர்களுக்கும் இந்த சதுரகிரிக்கும் ஒரு தொடர்பு இருக்கிறது. அதுவும் அர்ஜுனனும் பாஞ்சாலியும் ஒரு நாள் தனியே இந்த வனத்தில் இருந்தபோது நடந்த சம்பவம்... யதேச்சையாக நடந்த இந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டு பஞ்ச பாண்டவர்கள் பதற... கடைசியில் கண்ண பரமாத்மா வந்து அவர்களைக் காப்பாற்றினார்.

என்ன சம்பவம் அது?

மருந்தானார் மகாலிங்கம்!

டி.என். கணபதி,

அசோக் நகர், சென்னை.

டி.என். கணபதி

“சென்னை விவேகானந்தா கல்லூரியில் ரொம்ப வருஷம் புரபசரா வேலை பார்த்தேன். இப்ப எனக்கு வயசு 76. இருந்தாலும், ஆக்டிவ்வா பல பணிகளை செஞ்சிட்டு வர்றேன். நம் கலாசாரத்துக்கும் இன்றைய மருத்துவத்துக்கும் ஆணிவேரான சித்த புருஷர்கள் பற்றிய செய்திகளைச் சில நேரங்களில் படிக்க நேரிடும்போது சிலிர்த்துப் போவேன். அவர்கள் நமக்கு அருளியவை அனைத்தும் காலா காலத்துக்கும் அழியாத பொக்கிஷங்கள்.

சித்தர் இலக்கியங்கள், தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டுமே உரித்தான சொத்தல்ல. இந்த உலகம் முழுமைக்கும் பொதுவான பல கருத்துகள் அவற்றில் இருக்கின்றன. இதில் ஒரு தாக்கம் ஏற்பட்டு, சித்தர்கள் சம்பந்தப் பட்ட சில பழைய புத்தகங்களைத் தேடிப் படிக்க ஆரம்பிச்சேன். அதில், பலரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய சிலவற்றை ஆங்கிலத்துல மொழிமாற்றம் செய்தேன். வெளிநாட்டினர் பலரும் இத்தகைய பொக்கிஷங்களைப் படித்து வியந்தார்கள். இது எனக்கு அதிக அளவு உற்சாகத்தைக் கொடுத்திருக்கு. இப்ப நிபுணத்துவம் வாய்ந்த ஒரு குழுவினரோடு, திருமூலரின் ‘திரு மந்திர’த்தை ஆங்கிலத்துல மொழிமாற்றம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இத்தகைய ஓர் ஆர்வத்தில் சதுரகிரி பற்றிக் கேள்விப்பட்டுப் போக ஆரம்பிச்சேன். கடந்த பிப்ரவரி மாதம் நான், என் மகள், மாப்பிள்ளை மற்றும் தற்போது திருவண்ணாமலையில் வசித்து வரும் ஜெர்மன் நாட்டுப் பெண்மணி ஒருவர் (இவரது பெயர் அமிர்தகங்கா! தமிழ்ப் பற்றின் காரணமாக இந்தப் பெயரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்) ஆகியோருடன் சதுரகிரி கிளம்பினேன்.

எனக்கு சர்க்கரை நோய் உண்டு. எங்கு சென்றாலும் அதற்குரிய மாத்திரைகளை அவசியம் கொண்டு செல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால், என்னென்ன சிரமங்கள் ஏற்படும் என்று சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குத்தான் தெரியும். அதன்படி, ஒரு கைப்பையில், தேவையான மாத்திரைகளை வாங்கி ‘ஸ்டாக்’ செய்து கொண்டு கிளம்பினோம். ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் ஒரு அட்வகேட் வீட்டில்

தங்கினோம். மாத்திரைகள் அடங்கிய கைப் பையை என் மாப்பிள்ளைத் தன்வசம் வைத்திருந்தார். அட்வகேட் வீட்டில் இருந்து புறப்படும்போது, எதிரில் இருந்து ஒரு பார்மஸியைப் பார்த்த மாப்பிள்ளை, வேறு ஏதோ சில முதலுதவி மாத்திரைகள் மற்றும் களிம்புகள் வாங்க அங்கு சென்றார்.

எனது மாத்திரைகள் அடங்கிய கைப்பையை பார்மஸி யில் ஓர் ஓரத்தில் வைத்தார். தனக்கு வேண்டியவற்றை புதிதாக ஒரு பையில் போட்டு வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பி யவர், எனது கைப்பையை எடுக்க மறந்து விட்டார். பார்ம ஸிக்காரர்களும் இதைக் கவனிக்கவில்லை.

அனைவரும் புறப்பட்டோம். நான் உட்பட யாருக்கும் அப்போது மாத்திரைகள் பற்றிய நினைவு வரவில்லை. சதுரகிரியில் பிலாவடிக் கருப்பர் சந்நிதியைத் தாண்டி யதும் தான் எனக்கு மாத்திரையின் நினைவு வந்தது. காரணம்- ஆங்காங்கே கூரான முட்களும் கற்களும் குத்தியதால், என் முழங்காலுக்குக் கீழே ரத்தம் கசிய ஆரம்பித்தது. எனது வேஷடியிலும் ரத்தக் கறைகள். உடலில், முட்கள் கிழித்த தழும்புகள். சர்க்கரை நோயாளிகளின் உடலில் இது போன்ற காயங்கள் இருக்கவே கூடாது.

சில மாத்திரைகளை முன்னெச்சரிக்கையாகப் போட்டுக் கொள்ளலாம் என்று மாப்பிள்ளையிடம், மாத்திரை பையைக் கேட்டதும் தான் தாமதம்... அவர், திருதிருவென விழித்தார். பிறகு தான், பார்மஸியில் எனது மாத்திரைப் பையை எடுக்க மறந்த விஷயம் தெரிய வந்தது. என் மகள் ரொம்ப பயந்தாள்.

ஐந்து நாட்கள் சதுரகிரியில் தங்கி சுந்தர மகாலிங்கம், சந்தன மகாலிங்கம் மற்றும் சித்தர்களை தரிசித்து விட்டு சென்னை திரும்புவதாகத் திட்டமிட்டு வந்தோம். மாத்திரைகள் இல்லாவிட்டால், ஐந்து நாட்களுமே என் பாடு சிரமம் என்று அவர்கள் கவலைப்பட்டனர். உடலில் ஏற்பட்ட காயங்களும் தழும்புகளும் வலியை அதிகப்படுத்தின.

‘எல்லாம் மகாலிங்கத்தின் செயல்’ என்று அவன் மேல் பாரத்தைப் போட்டு விட்டு, பல்லைக் கடித்தபடி அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டு அன்று இரவு படுத்தேன். அன்றைய இரவு எப்படித்தான் வந்ததோ, அப்படி ஒரு நல்ல தூக்கம்.

மறு நாள் பொழுது விடிந்தது. மிகுந்த சுறுசுறுப்பாக உணர்ந்தேன். முதல் நாள் இரவு என் உடலில் இருந்த எந்த ஒரு வலியும் இல்லை;

வேதனையும் இல்லை. எனக்கும் என் மகளுக்கும் ஆச்சரியமான ஆச்சரியம். முதல் நாள் முட்கள் கீறிய இடங்களைத் தேடிப் பார்த்தேன். அப்படி ஒரு தழும்பு என் உடலில் இருந்ததற்கான அடையாளமே இல்லை; கீறலுக்கான சுவடும் இல்லை. உடலே ஒரு புத்துணர்வுடன் இருந்தது.

மகாலிங்கத்தின் மகிமையை நினைத்து என் கண்களில் நீர் பெருக்கெடுத்து வழிய ஆரம்பித்தது. மனசார அந்தத் தெய்வத்தை நான் வணங்கும்போது, 'என் மலையே ஒரு மருந்து. இங்கு வர்றப்ப உனக்கு மாத்திரைகள் எதுக்கு?' என்று அந்த சுந்தர மகாலிங்கமே என்னிடம் கேட்பதாக இருந்தது.

அடுத்து வந்த ஐந்து நாட்களிலும் மாத்திரைகள் பற்றிய நினைப்பும் வரவில்லை; தேவையும் வர வில்லை. மலையில் இருந்து கீழே இறங்கி பூரீவில்லி புத்தூர் வந்தபோது அந்த பார்மஸிக்காரர் பதட்டமாக, 'சார்... முக்கியமான மாத்திரைப் பையை மறந்து கடையிலேயே விட்டுட்டுப் போயிட்டீங்களே... எல்லாமே சர்க்கரை வியாதிக்கான மாத்திரைகள் வேற... மலை எப்படித்தான் சமாளிச்சீங்களோ?' என்று கேட்டபோது, கைப்பையை அவரிடம் இருந்து வாங்கிக் கொண்டு 'தாங்க்ஸ்' சொன்னேன். வேறு எதுவும் பேச என் நா எழவில்லை!"

சட்டை முனிவர், தன் ஐந்து சீடர்களுடன் சதுரகிரி வனத்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். சந்தன மகாலிங்கரை தரிசனம் செய்து வைத்து விட்டு, அதற்கு அப்பால் உள்ள ஒரு வனத்துக்கு அவர்களைக் கூட்டிச் சென்றார். அப்போது குறிப்பிட்ட ஒரு மரத்தில் இருந்த ஒரே ஒரு பழம் மட்டும், அந்தப் பகுதியில் நல்ல மணம் பரப்பியது. சீடர்களுள் ஒருவனுக்கு அந்தப் பழத்தை உண்ணும் ஆசை ஏற்பட்டது. அதைப் பறிக்க அவசரமாக முற்பட்டான். உடனே, சட்டை முனிவர் தன் கைகளை அசைத்து அவனைத் தடுத்தார்.

“கூடாது சீடா... அந்தப் பழத்தைப் பறித்து உண்ணும் ஆசை உங்கள் எவருக்குமே ஏற்படக் கூடாது. அது சந்தன மகாலிங்கத்தின் அருளாசியால் உண்டான பழம். இந்த வனத்தில் வசித்து வரும் கௌமார முனிவர் என்பவர் ஒரு வருட காலம் தவம் இருந்து இந்தப் பழத்தைப் புசிப்பது வழக்கம். அவருக்கே உரித்தான இந்தப் பழத்தை உண்ண எவரேனும் முற்பட்டு, அவருடைய கடும் சாபத்துக்கு உள்ளாக வேண்டாம்!” என்ற சட்டை முனிவர், “ஒரு முறை பஞ்சபாண்டவர்கள், வனத்துக்கு வந்து இத்தகைய ஒரு பழத்தைப் பறித்து உண்ண முற்பட்டு, பெரும் துன்பத்துக்கு உள்ளானதாக ஒரு கதை உண்டு!” என்று நிறுத்தினார்.

சீடர்கள், “அந்தச் சம்பவத்தைச் சொல்லுங்களேன்” என்று ஆவலானார்கள்.

சட்டை முனிவர் ஆரம்பித்தார்: “துரியோதனனிடம் சூதாட்டத்தில் தோற்றதன் காரணமாக பஞ்ச பாண்டவர்கள் தங்கள் மனைவி பாஞ்சாலியுடன் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசம் போக நேரிட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் ஒரு நாள் வனத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்தபோது அழகான ஒரு சோலையைக் கண்டாள் பாஞ்சாலி. முனிவர்கள் பலரும் அங்கே தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். அழகான அந்த வனத்தில் நெல்லி மரத்தில் ஒரே ஒரு கனி மட்டும் பழுத்திருப்பதைப் பார்த்தாள். அந்த அபூர்வக் கனியைக் கண்ணுற்ற அடுத்த கணமே அதைப் பறித்து உண்டு மகிழ வேண்டும் என்கிற ஆவல் பாஞ்சாலிக்குப் பிறந்தது. தனது ஆசையை, உடன் இருந்த

அர்ஜுனனிடம் கொஞ்சலாகத் தெரிவித்தாள்.

அவ்வளவுதான்! பாஞ்சாலியின் ஆசையை உத்தரவாக ஏற்று, அந்த அபூர்வ நெல்லிக் கனியை உடனே கொய்து, அவளிடம் கொடுத்தான் அர்ஜுனன். இந்தக் காட்சியைக் காண நேர்ந்த அங்கிருந்த முனிவர்கள் பதைபதைத்தனர். அவர்கள் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, “என்ன ஒரு அபசாரமான செயலைச் செய்து விட்டீர்கள். இந்தக் கனி மித்திர மகா முனிவருக்கானது. இந்த நெல்லி மரம், தெய்வ சங்கல்பத்தால் உருவானது. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைதான் இந்த மரத்தில் இத்தகைய ஒரு நெல்லிக் கனி பழுக்கும். மித்திர முனிவர் இந்த நெல்லி மரத்தின் அடியில் தவம் இருக்கும்போது, அந்தக் கனி தானாகவே அவர் கையில் விழும். பிறகு, அவர் இறைவனின் பிரசாதமாக அதை உண்பார். இப்படிப்பட்ட மகிமை வாய்ந்த ஒரு கனியை எடுத்து, ஒரு பெண் கேட்டாள் என்பதற்காக உண்ணக் கொடுத்து விட்டீர்களே?” என்றனர் கோபத்துடன்.

இதைக் கேட்டு அர்ஜுனனும் பாஞ்சாலியும் நடுங்கினர். பாஞ்சாலி, தன் கையில் இருந்த கனியைப் பார்த்து மிரண்டாள். அழுதாள். அர்ஜுனன் தவித்தான். அங்கு கூடி விட்ட முனிவர்களைப் பார்த்து, “பெண்ணின் சொல்லில் மதி மயங்கி இப்படி ஒரு அபசார காரியம் செய்யத் துணிந்து விட்டேன். விதியின் பயனாக வனவாசத்தில் உள்ள எங்களுக்கு இந்த நிகழ்வு ஒரு கரும்புள்ளியாகி விடக் கூடாது. முனிவரின் சாபம் வேறு எங்களை வாட்டித் தள்ளும். உடனேயே இதிலிருந்து எப்பாடு பட்டாவது மீள வேண்டும்!” என்று புலம்பிக் கொண்டிருக்கும்போதே தருமர் உள்ளிட்ட சகோதரர்கள் அனைவரும் வந்து சேர்ந்தனர். நிலைமையை அறிந்தனர்.

இந்த இக்கட்டில் இருந்து மீள்வதற்கு, ஆபத்பாந்தவனான கண்ணபிரானை அனைவரும் வேண்ட... சத்யபாமாவுடன் பூநீகண்ண பிரான் அங்கே எழுந்தருளினார். விஷயத்தை அனைவரும் விளக்கிச் சொல்ல... மாயக் கண்ணனின் அருளாசியால் அந்தக் கனி மீண்டும் மரத்திலேயே ஒட்டிக் கொண்டது. சாபத்தில் இருந்து பஞ்சபாண்டவர்கள் மீண்டனர்!” என்று அர்ஜுனன்- பாஞ்சாலி சம்பந்தப்பட்ட கதையைச் சீடர்களுக்குச் சொல்லி முடித்தார் சட்டை முனிவர். இந்த சட்டை முனிவர் வசித்து வந்த குகை, சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதிக்கு அருகே உள்ளது.

சதுரகிரியில் இனி முக்கியமாக தரிசிக்க வேண்டி யவை சுந்தர மகாலிங்கம் திருக்கோயில், சந்தன மகா லிங்கம் திருக்கோயில், பெரிய மகாலிங்கம் சந்நிதி ஆகியவை (ரெட்டை லிங்க சந்நிதியை ஏற்கெனவே தரிசித்து விட்டோம்). இவை தவிர, ஆங்காங்கே இருக்கிற சிறு சிறு தெய்வங்களையும் போகிற போக் கில் தரிசிக்கலாம்.

சதுரகிரிக்குப் பிரதானமாக இருப்பது சுந்தர மகாலிங்கம் திருக்கோயில். இங்கு காளி, மாரி, நாகர், சப்தகன்னியர், நந்தீஸ்வரர், ஆனந்தவல்லி அம்மன் போன்ற தெய்வங்களுக்கும் சந்நிதி உண்டு. காலசந்தி 6 மணிக்கு, உச்சிகாலம் நண்பகல் 12 மணிக்கு, சாயரட்சை மாலை 4 மணிக்கு, அர்த்தஜாமம் மாலை 6 மணிக்கு (மாலைக் கோயில் என்பதால் அர்த்தஜாமம் சீக்கிரமே நடந்து முடிந்து விடும்) என தினமும் நான்கு கால பூஜை சுந்தர மகாலிங்கத்துக்குச் சிறப்பாக நடந்து வருகிறது. பெரியவர் மாரிமுத்து பூசாரியும் அவர் மகன்கள் சக்திவேல், வையாபுரி ஆகியோரும் இங்கே தினமும் பொறுப்பாக பூஜைகளை நடத்தி வருகிறார்கள். ஆராதனையின்போது சங்கு ஒலித்து சங்கரனை வணங்குகிறார்கள் பூசாரிகள்.

அமாவாசை மற்றும் பெளர்ணமி தினங்களில் இங்கு வந்து சுந்தர மகாலிங்கத்தின் அருள் பெறும் பக்தர்கள் அதிகம். இது போன்ற விசேஷ தினங்களில் டக்கடை, அர்ச்சனைப் பொருட்கள் விற்கும் கடை, டிபன் கடை, நொறுக்குத் தீனிக் கடைகள் போன்றவை முளைத்து விடுகின்றன. பக்தர்களிடம் இருந்து பிச்சை பெறுவதற்காக எண்ணற்ற துறவிகளும் வருகின்றனர். இவர்கள் சிவநாமம் ஜபித்தும், பஜனைப் பாடல்கள் பாடியும், சங்கு ஊதியும் பக்தர்களிடம் இருந்து பிச்சை பெறுகிறார்கள்.

சுந்தர மகாலிங்கம் ஆலயத்தில் அவரது அருளாசியைப் பெறுமுன் நாம் தரிசிக்கும் ஒரு முக்கியமான சந்நிதி- சுந்தரலிங்கம் அல்லது சுந்தரமூர்த்தியின் திருச்சந்நிதி. லிங்கத் திருமேனி. இவருக்கு நடைபெறும் அபிஷேகங்களும் ஆரத்தியும் அற்புதமானவை.

பக்தர்கள் வேண்டும் வரம் அருளி, அருள் பாலித்து வரும் சுந்தரலிங்கத்தின் திருச்சந்நிதி முன், திருவிழா காலங்களில் வெவ்வேறு ஊர்களில் இருந்து வரும் பக்தர்களால் பாடப்படும் பாடல் கள்,

நமசிவாய கோஷ முழக்கங்கள் ஆகியவை சதுரகிரி முழுதும் பரவி எதிரொலிக்கும். எங்கெங்கிருந்தெல்லாமோ இங்கு வந்து திரளும் பக்தர்கள் தங்களது பக்திப் பெருக்கை இந்தப் பரவெளியில் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். இந்தக் காட்சியைக் காண அவன் அருள் வேண்டும். இனி, லிங்கத் திருமேனியான சுந்தரலிங்கம், இங்கு வந்து குடிகொண்ட கதையைப் பார்ப்போமா?

சித்தர்களில் சிறப்பு பெற்றவரான அகத்தியரால் பிரதிஷ்டை செய்யப் பட்டது இந்த சுந்தர லிங்கத் திருமேனி. சதுரகிரியில், தான் தங்கி இருந்தபோது, நித்தமும் வழிபடுவதற்காக அகத்தியர் இந்த லிங்கத்தை ஸ்தாபித்தார். சரி... சதுரகிரிக்கு அகத்தியர் வந்தது ஏன்?

கயிலாய மலையில் இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் நடந்த விமரிசையான திருமணத்தை நாம் அறிவோம். நந்தி தேவர், விநாயகர், முருகன், பிரம்மா, விஷ்ணு, முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் உள்பட எண்ணற்ற ரிஷிகளும் முனிவர் களும் 'இந்தத் திருமணக் காட்சியைக் காண்பது பெரும் பேறு' என்கிற ஆவலோடு கயிலாய மலைக்கு வந்து குவிந்தனர். தேவலோகம் மற்றும் மண்ணுலகில் உள்ள அனைவரும் அங்கே கடல் போல் திரண்டிருந்தனர். கயிலை என்பது வட முனை. இத்தகைய ஒரு முனையில் மட்டும் கூட்டம் பெருத்தால் என்ன ஆகும்? வடதிசை தாழ்ந்தது; தென்திசை உயர்ந்தது. 'ஒரு பக்கத்தில் மட்டும் ஏராளமானோர் இப்படி வந்து குவிகிறார்களே... சமமாக என்னால் நிலை நிறுத்த முடியவில்லையே' என்று பூமாதேவி பரிதவித்தாள். மண நாயகனான மகேஸ்வரன் நிலைமையை உணர்ந்தார். இந்த நிலையில் உதவக் கூடியவர், அகத்திய மாமுனியே என்று தெளிந்தார். குறுமுனி அகத்தியரை அருகே அழைத்தார் ஈசன். திருமண வேலைகளில் பொறுப்பு தரப் போகிறார் போலிருக்கிறது என்று மகிழ்ச்சியுடன் மகேசன் அருகே மனம் குதூகலிக்க ஓடினார் அகத்தியர். அவரிடம், "எம் திருமணம் இனிதே நடைபெறுவதற்கு உம்மால் ஓர் உதவி ஆக வேண்டி உள்ளது அகத்தியரே!" என்றார் இறைவன். "மகாதேவா... தங்களது திருமணக் காட்சி கண்டு அருள்

பெற விரைந்தோடி வந்த எம்மால் உமக்கு ஓர் உதவியா? உத்தரவிடுங்கள்... எதுவானாலும் உடன் செய்கிறேன்!” என்றார்.

“சித்த புருஷரே... எம் திருமணக் காட்சி காண எட்டுத் திக்கில் இருந்தும் திருத்தொண்டர்கள் இங்கே திரண்டு வந்துள்ளதால், யாம் இருக்கும் இந்த வட திசை சற்றே தாழ்ந்துள்ளது. என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் பூமாதேவி பரிதவிக்கிறாள். தாங்கள் உடனே தென்திசை சென்று அங்கு தங்கி இருப்பீர்கள் என்றால் பூமி சமம் ஆகும். தாங்கள் சற்றும் தாமதியாமல் தென்திசை செல்லுங்கள். தங்களால் மட்டுமே இது சாத்தியம்!” என்றார் சர்வேஸ்வரன். அகத்தியர் மனம் வருந்தினார். “இறைவா... அப்படி என்றால் தங்களது திருமணக் கோலம் காண வேண்டும் என்கிற எனது ஆசை?”

“கவலைப்படாதே... நீ எந்தத் தலத்தில் எமது திருமணக் கோலத் தைக் காண நினைக்கிறாயோ, அங்கெல்லாம் உமையம்மையுடன் உனக்குத் திருமணக் காட்சி தந்தருள்கிறேன்!” என்றார் இறைவன். பிறகு, அங்கிருந்து புறப்பட்ட அகத்தியர் பொதிகை மலைக்கு வர... அதனால் பூமி சமமானது. இறைவனின் திருமணமும் இனிதே நிறைவேறியது. பொதிகையில் இருந்து புறப்பட்ட அகத்தியர் குற்றாலம் வந்தார். அங்குள்ள ஆலயங்களில் வழிபட்டார். குற்றாலத்தின் இயற்கை அழகில் மயங்கி, சில காலம் அங்கு தங்கி இருந்தார். அப்போதுதான் சதுரகிரி பற்றி அவர் கேள்விப்பட்டார்.

எப்படி வந்தது சாப்பாடு?

மெய்யப்பன் (நங்கநல்லூர், சென்னை)

“சதுரகிரியில் மகாலிங்க ஸ்வாமி எந்த ஒரு வடிவத்திலும் வந்து நம்மை ஆட்கொள்வார் என்பதை நிதர்சனமாக உணர்ந்தவன் நான். சதுரகிரிக்கு அடிக்கடி செல்லும் வாய்ப்பு, நான் பெற்ற பேறு. அவன் என்னை அழைக்கிறான்; அதன்படி நான் இயங்குகிறேன். அவனது அழைப்பும் அருளாசியும் இல்லாமல் எவரும் அந்த மலையின் மண்ணை மிதிக்க முடியாது!

அது 2003-ஆம் வருடம். செப்டம்பர் அல்லது அக்டோபர் மாதமா என்று சரியாக நினைவில்லை. சதுரகிரிக்கு என்னையும் சேர்த்து மொத்தம் பத்துப் பேர் சென்னையில் இருந்து பயணித்தோம். கும்பகோணத்துக்காரரான வெத் தலைப் பெட்டி ஸ்வாமி (எப்போதும் வெத்தலைப் பெட்டியைக் கையில் வைத்திருப்பார்) என்ற ஐயர் ஸ்வாமியும் அந்த யாத்திரையில் கலந்து கொண்டது எங்களது பாக்கியம். இரவு பதினோரு மணிக்கு புறப்பட்டோம். மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. காலையில் சுமார் ஏழேகால் மணிக்கு மதுரையை அடைந்து டிபனை முடித்தோம். அங்கிருந்து புறப்பட்டு சதுரகிரியின் அடிவாரமான தாணிப்பாறையை காலை பத்தரை மணிக்கு அடைந்தோம்.

மலையின் மேல் ஒரு சில நாட்கள் தங்கி, மகா லிங்கத்தை தரிசிக்கும் திட்டத்தோடு சென்றிருந்ததால் அரிசி, பருப்பு, காய்கறிகள் உட்பட உணவுக்கு வேண்டிய பொருட்களை எல்லாம் அருகில் உள்ள வத்திராயிருப்பில் வாங்கி, சுமை தூக்கும் ஆசாமிகளிடம் கொடுத்து எடுத்து வரச் சொன்னோம். ‘மகாலிங்க ஸ்வாமிக்கு அரோஹரா’ கோஷத்துடன் மலை ஏறத் துவங்கினோம். புதியவர்கள் சிலரும் எங்களுடன் வந்திருந்ததால், நிதானமாக மலை ஏறினோம். நண்பகல் ஒண்ணரை மணிக்கு கோரகுண்டா எனப்படும் கோரக்கர் வசித்த பகுதியை அடைந்தோம். தண்ணீர் சலசலவென்று ஓடியது. ஜில்லென்று ஓடும் தண்ணீரைப் பார்த்ததும், எங்கள் ஆசாமிகள் குளிக்க இறங்கி விட்டனர். ஆஜானுபாகுவான ஒரே ஓர் ஆசாமி மட்டும் வெற்றிலை-சீவல் போட்டுக் கொண்டு கரையிலேயே அமர்ந்து விட்டார். நேரம் ஓடியது. பசி வேறு பிடுங்கித் தின்றது. மேலே போனால்தான் சாப்பாடு. சமையல் பொருட்களை சுமந்து வரும் சுமைகாரர்களும் எங்களைக் கடந்து போகவில்லை. அவர்கள் மேலே தகவல்

சொன்னால்தான், கோயில் ஆசாமிகள் எங்கள் பத்துப் பேருக்கும் உணவு தயாரிக்க முடியும்!

மணி மதியம் இரண்டரை. குளிக்கப் போனவர்கள் எவரும் வருவதாகக் காணோம். வெத்தலைப் பெட்டி ஸ்வாமி மட்டும் ஆனந்தமாகக் குளித்து முடித்து, முதலில் வந்தார். கரையில் உட்கார்ந்திருந்த ஆஜானுபாகுவான ஆசாமியின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. 'என்ன ஸ்வாமி... நீங்களே இப்படி லேட் பண்ணலாமா? கூட வந்திருக்கறவங்க பல பேரு சதுரகிரிக்குப் புதுசு. காலைல ஏழரை மணிக்கு டிபன் சாப்பிட்டது. ரொம்ப நேரமா தண்ணியில ஊறிட்டு இருக்காங்க. தவிர, எல்லாருமே நல்லா சாப்பிடற ஆட்கள். கரை ஏறி வந்ததும் கபகபனு பசிக்க ஆரம்பிக்கும். மேலே போனாத்தான் சாப்பாடு. சுமைகாரங்களும் நம்மைத் தாண்டிப் போகலே. இப்ப என்ன பண்ண முடியும்?!' என்று சிடுசிடுத்தார் ஆஜானுபாகு ஆசாமி. எனக்கும் பசி, வயிற்றைக் கிள்ளியது. வெத்தலைப் பெட்டி ஸ்வாமி அப்போது சொன்னார்: 'ஏம்ப்பா இப்படி கலவரப்படுறீங்க? இது கோரக்கர் மலை. எல்லாத்தையும் அவர் பார்த்துப்பார். கவலைப்படாம வாங்க!' என்று கண்களை மூடி ஜபித்தார்.

அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே குளிக்கப் போன மற்றவர்கள் திரும்பி வரத் தொடங்கினர். மணி மதியம் மூன்றரை. நடையை துரிதப்படுத்தினோம். 'இது சீஸன் இல்லை. இத்தனை சாப்பாடு தேவை என்று முன்கூட்டித் தகவல் அனுப்பினால்தான் அங்கே தயாரா கும். சுமைகாரர்கள் அதிக பளுவினால் ஆங்காங்கே ஓய் வெடுத்து வருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. இன்றைக்குச் சாப்பாடு அதோகதிதான்!' என்று தீர்மானித்தேன்.

கொண்டு போன தண்ணீரும் தீர்ந்து போனது. பசி மயக்கத்தால் ஆங்காங்கே ஓய்வெடுத்து நகர்ந்தோம். சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதி அடிவாரத்தை நாங்கள் அடைந்தபோது மாலை மணி ஏழேகால். சமுதாயக் கூடம் ஒன்றில் புகுந் தோம். சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் இருந்து ஓர் ஆசாமி குடத்தில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து, எல்லோருக்கும் குடிக்கக் கொடுத்தார். பசி நேரத்துக்கு தேவாமிர்தமாக இருந்தது. இது ஆச்சரியமில்லை. அடுத்து நடந்ததுதான் எல்லோரையும் பிரமிக்க வைத்தது.

வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டிய கோயில் ஆசாமி ஒருவர், சாப்பாட்டுத் தட்டுகளைக் கொண்டு வந்து வரிசையாகப் போட்டு எங்களை அமரச் சொன்னார். சரியாக பத்தே தட்டுகள். அமர்ந்தோம். ஒருவர் ஒரு

பெரிய அண்டாவில் மணக்க மணக்க சாம்பாரும் இன்னொருவர், ஆவி பறக்கும் சாதம் நிரம்பிய அண்டாவையும் தூக்கி வந்தனர். மாயா பஜார் போல் ஒவ்வொன்றும் அடுத்தடுத்து நடந்தன. பசி நேரத்தில் என்ன கேள்வி! பேசாமல் சாப்பிட்டு முடித்தோம். சுமைகாரர்கள் அப்போதுதான் வந்து சேர்ந்தனர். “என்னப்பா... பசி அடங்கிடுச்சா? படுத்துத் தூங்குங்க... ரொம்ப களைப்பா இருப்பீங்க. காலையில் மகாலிங்கத்தை தரிசனம் பண்ணிக்கலாம்!” என்ற வெத்தலைப் பெட்டி ஸ்வாமி, ஒரு பாயில் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டார். ஆளாளுக்கு ஒரு மூலையில் சாய்ந்தார்கள்.

‘தகவலே அனுப்பாமல், சாப்பாடு எப்படி தயாராக இருந்தது?’ - இந்தக் கேள்வி என்னை அரித்துக் கொண்டே இருந்தது. இதற்கு பதில் தெரியாமல் தூங்குவதில்லை என்று முடிவெடுத்து, நானும் ஆஜானுபாகு ஆசாமியும், சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் பூசாரி சுப்புராமிடம், ‘நாங்க பத்துப் பேர் சாப்பிட வர்றோம்னு உங்களுக்கு யாரு தகவல் சொன்னாங்க?’ என்று கேட்டோம். சிரித்துக் கொண்டே அவர் சொன்னார்: “என்ன சாமீ... நீங்களே இப்படிக்கேக்கறீங்க. ஒரு மூணு மூணரை மணிக்கு வெத்தலைப் பெட்டி சாமீ, வந்து, ‘பூசாரி... சாயங்காலம் ஏழு ஏழரை மணிக்கு பத்துப் பேரு சாப்பிட வருவாங்க. கொள்ளைப் பசியோட இருப்பாங்க. சமைச்சு வையுங்க. நான் குளிச்சுட்டு வந்துடறேன்னு சொல்லிட்டு கிழக்கே அம்மன் சந்நிதி பக்கமா போயி, காட்டுப் பாதையில் இறங்கிட்டார். அவர்தான் இதோ தூங்கிக்கிட்டிருக்காரே!’ என்று வெள்ளந்தியாகச் சிரித்தார் பூசாரி.

எங்கள் இருவருக்கும் பிரமிப்பு! பின்னே... வெத்தலைப் பெட்டி ஸ்வாமி எங்களோடு அல்லவா வந்தார்! பசி யோடு வரும் பக்தர்களின் பேச்சையும் உணர்வையும் புரிந்து கொண்டு, அந்த மகாலிங்கம் ஆடிய நாடகம் என்றல்லாமல் இதை வேறு என்னவென்பது!”

குற்றாலத்தில் அகத்தியர் தங்கி இருந்த கால கட்டத்தில் தான் சதுரகிரியைப் பற்றி பிரமிப்பூட்டும் தகவல்களைக் கேள்விப்பட்டார்.

சதுரகிரியின் மருத்துவ மகிமை மற்றும் அங்கு கிடைக்கும் இறை இன்பம் ஆகியவற்றை யெல்லாம் குற்றாலத்தில் வசித்த முனிவர்கள் சிலர், அகத்தியரிடம் விவரித்தனர். அத்துடன் சுந்தரானந்தர், கொங்கணர் போன்ற எண்ணற்ற சித்தர்கள் சதுரகிரியில் தங்கி, காயகற்ப மூலிகைகள் தயாரித்து வருவதையும் அறிந்தார் அகத்தியர். இதை அடுத்து, சதுரகிரி செல்லும் ஆவல் அவருக்குக் கூடியது.

ஒரு தினத்தில் தனது பயணத்தைத் தொடங்கிய அகத்தியர் காடு, மலைகளைக் கடந்து சதுர கிரியை வந்தடைந்தார். சித்தர்களின் தலைமை பீடாதிபதி அந்தஸ்தில் இருக்கும் அகத்திய மாமுனிவர், தாங்கள் தங்கியிருக்கும் சதுரகிரிக்கு வருவதை அறிந்து மகிழ்ந்தனர் அங்குள்ள ரிஷி களும் முனிவர்களும். சுந்தரானந்தர், யுகி முனிவர், கொங்கணர் உட்பட முனிவர்கள் பலரும் உரிய மரியாதை செய்து அகத்தியரை வரவேற்றனர்.

இதனால் மகிழ்ந்த அகத்தியர், சதுரகிரியின் மகிமைகளைக் கேட்டு, அவற்றை நேரில் அனுபவித்து இன்புறவே, தான் சதுரகிரிக்கு வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார். மேலும், கயிலாயத்தில் இறைவனின் திருமணம் இனிதே நடைபெறுவதற்காக, ஈசனே தன்னை தென்திசைக்கு அனுப்பி வைத்த கதையையும் சொன்னார். மாமுனிவரும் காவிரியின் நாயகனும் ஆன அகத்தியரை தரிசித்தது, தாங்கள் பெற்ற பேறு என்று முனிவர்கள் பெருமிதம் கொண்டனர்.

சதுரகிரியில் சுந்தரானந்தரின் ஆசிரமத்தில் தங்கினார் அகத்தியர். அவர், பூஜை மற்றும் வழிபாடுகள் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. அங்கு, தனது வழிபாட்டுக்காக சிவலிங்கம் ஒன்றை பிரதிஷ்டை செய்தார் அகத்தியர். ஆகம சாஸ்திரங்கள் சொன்னபடி அந்த சிவலிங்கத்தை வேளை தவறாமல் பூஜித்தார் அகத்தியர். அவர் ஸ்தாபித்த இந்த லிங்கத் திருமேனியை சதுரகிரியில் தவம் இருந்த ரிஷிகளும் வழிபட்டு, போற்றிப் புகழ்ந்தனர். இந்த லிங்கமே பின்னாளில் சுந்தர லிங்கம் (சுந்தரமூர்த்தி என்றும் சொல்கிறார்கள்) என அழைக்கப்பட்டது.

“சதுரகிரியில் இன்றைக்கு சுந்தர மகாலிங்கம், சந்தன மகாலிங்கம் என சந்நிதிகள் இருந்தாலும் அவை எல்லாவற்றையும் விட முதலில் தோன்றியது சுந்தர லிங்கமே. அகத்தியர் ஸ்தாபித்த இந்த லிங்கத்தை ஆதி காலத்தில் ‘சுந்தர லிங்கம்’ என்றும், சுந்தர மகாலிங்கத்தை ‘மகாலிங்கம்’ என்றும் அழைத்து வந்தனர். சுந்தர லிங்கத்தின் அருகில் இருக்கும் சந்நிதி என்பதால், சுந்தர மகாலிங்கம் என்று அழைக்கப்பட்டதாகவும் சொல்வார்கள்!” என்றார் சதுரகிரிக்கு அடிக்கடி வந்து செல்லும் பக்தர் ஒருவர்.

அகத்தியர் பிரதிஷ்டை செய்த லிங்கத்துக்கு ‘சுந்தர லிங்கம்’ என்ற பெயர் எப்படி வந்தது? அந்த லிங்கம், அகத்தியர் பெயரால் அழைக்கப்படாதது ஏன்?

சதுரகிரியில் தினமும் சிவ பூஜையில் திளைத்திருந்த அகத்தியர் ஒரு நாள், ‘சதுர கிரியில் நெடுநாட்கள் தங்கி விட்டோமோ...’ என்று சிந்தித்தார். ஈசன் அருள் பாலிக்கும் அநேக தலங்களுக்கும் சென்று அவன் ஆசி பெற விரும்பினார். எனவே, ஒரு தினத்தில் சதுரகிரியில் இருந்து புறப்படத் தீர்மானித்தார். அங்கிருந்து புறப்படுமுன், கயிலைவாசன் ஏற்கெனவே தனக்கு அளித்த அரிய வரத்தின் படி, அவனின் திருமணக் கோலத்தைக் காண விரும்பினார். கயிலைவாசனை நெஞ்சார நினைத்துப் பிரார்த்தித்தார். ‘எந்தத் தலத்தில், எந்த நேரத்தில் எம்மை நினைத்துக் கொள்கிறாயோ... அங்கு, அப்போதே உனக்குத் திருமணக் காட்சி தந்தருள்கிறேன்!’ என்பதுதானே அகத்தியருக்கு ஈசன் அளித்த வரம்?!

கயிலையங்கிரிவாசராகிய அந்தக் கருணாமூர்த்தி, அகத்தியரின் பிரார்த்தனைக்கு செவி சாய்த்து சுந்தரானந்தர் ஆசிரமத்தில், மலைமகளான உமையவ ளுடன் ரிஷப வாகனத்தில் எழுந்தருளி

காட்சி தந்தார். எந்தக் காட்சியைக் கயிலையில் பார்க்க விரும்பி அங்கே பயணம் செய்தாரோ, அதே காட்சியை சதுரகிரியில் அகத்தியருக்குக் காண்பித்து அருளினார் இறைவன். ‘ஈசனின் திருமணக் கோலத்தைக் காண்பதே பெரும் பேறு’ என்று இருந்த அகத்தியர், கண்களில் நீர் தளும்ப... ரிஷபாருட மூர்த்தியை வணங்கித் தொழுதார். அப்போது பிரம்மன், விஷ்ணு, விநாயகர், சுப்ரமணியர் ஆகிய தெய்வங்களும் சதுரகிரியில் எழுந்தருள், இந்திரன், அக்னி, எமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன் ஆகியோருடன் ரிஷிகளும் முனிவர்களும் அங்கே வந்து கயிலைவாசனின் திருக்கல்யாணக் கோலம் கண்டு ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

அகத்தியரின் சக்தி கண்டு அதிசயித்த சுந்தரானந்தர், “ஸ்வாமி... உங்களது தவ பலத்தால், கயிலைக்குச் செல்லாமலேயே இறைவனின் திருமணக் காட்சியை தரிசிக்கும் பேறு பெற்றோம். இதற்காக எங்களது நன்றியை உங்களுக்கு உரித்தாக்குகிறோம்” என்று குரல் தழுதழுக்கச் சொன்னார்.

ஒரு சில நாட்கள் சென்றன. ஒரு நாள் அகத்தியரிடம் வந்த சுந்தரானந்தர், “ஸ்வாமி... ஒரு விண்ணப்பம்...” என்று ஆரம்பித்தார்.

“சொல்லுங்கள் சுந்தரானந்தரே...” என்றார் அகத் தியர்.

“ஆகம சாஸ்திரங்கள் சொன்னபடி, அனுதினமும் தாங்கள் இந்த லிங்கத்தை பூஜித்து வழிபடுவதை, பெரும் பேறாகக் கருதி தரிசித்து வந்தேன். இனி, இந்த லிங்கத் திருமேனியை தொடர்ந்து பூஜிக்கும் பாக்கியத்தைத் தாங்கள் எனக்கு அருள் வேண்டும்!” என்று நெக்குருகச் சொன்னார்.

இதைக் கேட்டு புன்முறுவல் பூத்த அகத்தியர், “சுந்தரானந்தரே... நல்ல நேரத்தில் ஒரு விண்ணப்பத்தை என்னிடம் வைத்துள்ளீர்கள். நான், எனது புண்ணிய யாத்திரையைத் தொடரலாம் என்றிருக்கிறேன். இந்த தருணத்தில் தாங்கள் என்னிடம் இந்தக் கோரிக்கையை வைத்துள்ளீர்கள்... எனது ஆசிர்வாதம் உங்களுக்கு எப்போதும் உண்டு. இந்த லிங்கத் திருமேனிக்கு இனி நீங்களே தொடர்ந்து வழிபாடுகளை நடத்துங்கள்” என்றார். இதனால் பெரிதும் மகிழ்ந்த சுந்தரானந்தர், சதுரகிரியில் அகத்தியர் ஸ்தாபித்த லிங்கத்துக்கு, தான் தொடர்ந்து பூஜைகள் செய்ய இருப்பதை நினைத்து, இறைவனுக்கு நன்றி சொன்னார்.

அதன் பின், அகத்தியர் சதுரகிரியில் இருந்து புறப்பட்டு, பக்கத்தில் உள்ள ஒரு மலையில் நீண்ட காலம் தவம் இருந்தார். அகத்தியர் தவம் இருந்ததால், அந்த மலை அவரது பெயராலேயே ‘கும்ப மலை’ (கும்பமுனி என்றும் அகத்தியரை அழைப்பதுண்டு) எனப்பட்டது. அகத்தியரது உபதேசத்தின்படி தினமும் பூஜைகளைத் தொடர்ந்தார் சுந்தரானந்தர். இந்தக் காலத்தில்தான் அந்த லிங்கத் திருமேனிக்கு ‘சுந்தர லிங்கம்’ என்ற திருநாமம் சூட்டப்பட்டது.

சுந்தர லிங்கம், மிகுந்த சக்தி வாய்ந்த கடவுள். சித்தரான அகத்தியரால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட தாலும், சித்த புருஷர்களாலேயே பூஜை மற்றும் வழிபாடுகள் நடத்தப் பட்டதாலும் இவருக்கு சக்தி அதிகம். இவரிடம் வைக்கும் எந்த ஒரு பிரார்த்தனையும் வீண் போவதில்லை. அருளை வழங்குவது மகாலிங்கம். அதாவது, சதுரகிரியின் பிரதான மூர்த்திகளான சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம்; பொருளை வழங்குவது சுந்தர லிங்கம். அதாவது, தற்போது நாம் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கும் சந்நிதி. சுந்தர லிங்கம் வழங்கும் பொருட்கள் முறையான ஆசாமிகளுக்குத் தான் கிடைக்கிறதா என்பதை ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ‘செக்’ செய்பவர் பிலாவடி கருப்பர்.

மலைக்கு அடிக்கடி வந்து செல்லும் கோவில்பட்டிவாசி ஒருவர் நம்மிடம் சொன்னார்: “பிலாவடி கருப்பர் சாதாரணப்பட்டவர் அல்ல. மகாலிங்கத்திடம் வேண்டும் எந்த ஒரு பிரார்த்தனைக்கும், பிலாவடி கருப்பரிடமும் ஒரு அப்ளிகேஷன் போட வேண்டும். எப்படி மாவட்ட கலெக்டரிடம் ஒரு மனு கொடுத்தால், சம்பந்தப்பட்ட பிரிவில் உள்ள ஊழியர்களிடமும் சிபாரிசுக்குச் செல் வோமோ, அது போல்தான் கருப்பர். ஆனால், கருப்பர் கறார் பேர்வழி! இல்லையென்றால், ஒட்டுமொத்த சதுர கிரியையும் காக்கும் பணி இவரிடம் வருமா? பக்தர்கள் வைக்கும் பிரச்னைகளுக்கான தீர்வை, கருப்பர் ‘ஓகே’ செய்தால், மகாலிங்கம் ‘சாங்ஷன்’ பண்ணுவார். முறை இல்லாத ஆசாமிகளுக்கு மகாலிங்கம் தப்பித் தவறி ஏதாவது கொடுத்து விட்டால், கருப்பர் விட மாட்டார். ஏதோ ஒரு மாயம் செய்து அதைப் பிடுங்கி விடுவார்..!”

நாம் இன்னும் சுந்தர லிங்கம் சந்நிதியில்தான் இருக்கிறோம் (சுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதியை அடுத்து தரிசிக்கப் போகிறோம்). விசேஷ தினங்களில் இந்த சுந்தர லிங்கம் சந்நிதியில் சாதுக்களும் சாமியார்களும் பெருமளவில் குவிகிறார்கள். சந்நிதிக்கு எதிரில் ஒரு மண்டபம் உண்டு. எங்கெங்கிருந்தோ வரும் சாதுக்கள், அந்த மண்டபத்தில்தான் அமர்ந்திருப்பார்கள்; தங்குவார்கள்; ஓய்வெடுப்பார்கள். ஆடி அமாவாசை போன்ற சில குறிப்பிட்ட விசேஷ நாட்களில், வெளியூர்களில் இருந்து வரும் பக்தர்கள் பலரும் இங்கு பொங்கல் சமைத்தும் வேறு வகையான உணவு தயாரித்தும் சுந்தர லிங்கத்துக்குப் படைத்து வணங்கு வார்கள். இன்னும் சிலர் அசைவம் சமைத்துப் படைப்பார்கள். படையல் எதுவாக இருந்தாலும், அதன் முதல் விநியோகம் இந்த சாதுக்களுக்குத்தான் போக வேண்டும். இது பல வருடங்களாக நடைமுறையில் இருந்து வருகிறதாம்.

விசேஷ தினங்களில், சுந்தர லிங்கம் சந்நிதிக்கு அருகே பெரிய ஓலைப் பாய் ஒன்று விரிக்கப்பட்டிருக்கும். பக்தர்கள் தாங்கள் படைத்த அன்னத்தின் ஒரு பகுதியை சாதுக்களுக்கு சமர்ப்பிப்பதற்காக இந்த ஓலைப் பாயில் வைப்பார்கள். இப்படி பலரும் வைக்கும் அன்னமானது, மலை போல் சேர்ந்து கொண்டே இருக்கும். தவிர, பக்தர்கள் படைக்கும் சாம்பார், மோர், பொரியல் போன்றவற்றை சாதுக்களுக்குச் சமர்ப்பிப்பதற்கு, விதம் விதமான அண்டாக்களும் ஓலைப் பாயின் அருகே வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதற்கு உண்டான பாத்திரங்களில் சம்பந்தப்பட்டதைச் சேர்ப்பார்கள் பக்தர்கள். இதுபோல், அசைவ உணவுகளை இடுவதற்கென்றும் தனியே ஒரு பாத்திரம் வைக்கப் பட்டிருக்கும். எல்லாவற்றிலும் உணவு வகைகள் சேர்ந்து

கொண்டே இருக்கும். கடைசியில், சாதுக்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி அவற்றைத் தங்களுக்குள் பங்கு போட்டுப் பிரித்துக் கொள்வார்கள்.

இத்தகைய அன்னத்தை சாதுக்களிடம் இருந்து பிச்சையாக வாங்கி பக்தர்கள் உண்பது பெரும் பேறு. சாதுக்களும் மனம் நிறைய மகிழ்ச்சியோடு பக்தர்களிடம் இருந்து பெற்றதில், ஒரு கவளத்தைப் பக்தர்களுக்கே தருவார்கள். இதற்கென்றே பக்தர்கள் பலரும் காத்திருப்பார்கள். வயசு வித்தியாசம் பார்க்காமல், ஏழை- பணக்காரர் என்கிற வித்தியாசம் இல்லாமல் எல்லாத் தரப்பினருமே ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சனையை முன்வைத்து, அது அகல வேண்டும் என்பதற்காக இந்த உணவை, மிகுந்த பக்தியோடு வாங்கி உண்பார்கள். இதற்கு 'மடிப் பிச்சை' என்று பெயர். 'இந்த சாதுக்களில் எவரேனும் ஒரு சித்தர் இருக்கலாம்... அவரது அருளாசியால், நமது பிரச்சனைகள் அகலும்' என்பது பக்தர்களது நம்பிக்கை.

சுந்தர லிங்கம் சந்நிதி முன், வாத்தியக் கருவிகளது முழக்கத்துடன் பஜனைப் பாடல்கள் பாடி, அவனை மகிழ்விப்பது வாடிக்கையான ஒன்று. வெளியூர்களில் உள்ள பஜனைக் கோஷ்டியினர், விசேஷ காலங்களில் இந்த சந்நிதி முன் வாத்தியக் கருவிகளுடன் கூடி, பகல் நேரத்தில் பாடல்கள் பாடி மகிழ்வார்கள். அப்போது பெரும் திரளான கூட்டம் அருகில் அமர்ந்து அந்த இன்பத்தில் லயிக்கும். இந்தப் பாடல்களின் கம்பீரமான முழக்கம், சதுரகிரி முழுமையிலும் எதிரொலிக்கும்.

நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணி வாக்கில், சுந்தர லிங்கம் சந்நிதிக்கு அருகே செல்லக் கூடாது என்பர். காரணம், அந்த நேரத்தில் பஜனைப் பாடல்களின் முழக்கங்கள் வெகு சன்னமாகக் கேட்குமாம். இந்த பஜனையை நிகழ்த்துபவர்கள் பக்தர்கள் அல்ல; சித்தர்கள். இந்த

வேளையில் பூசாரிகள் உட்பட எவருமே சுந்தர லிங்கம் சந்நிதியின் அருகே செல்ல மாட்டார்கள்.

இந்தப் பாடல்களின் முடிக்கத்தைக் கேட்கும் பேறு, அதிர்ஷ்டம் உள்ள ஒரு சில பக்தர்களுக்கு மட்டும்தான் வாய்க்கப் பெறும். அதில் ஒரு அபூர்வ பக்தர் சுந்தரம் என்பவர். சாப்டுரைச் சேர்ந்தவர். இவர் ஒரு நாவிதர் (முடி திருத்துபவர்). அமாவாசை மற்றும் விசேஷ தினங்களில் சதுரகிரிக்கு வந்து, நேர்ந்து கொண்ட பக்தர்களுக்கு மொட்டை அடித்து விடுவார். ஊரில் இருந்து வரும்போது சில தேங்காய் களையும் கொண்டு வந்து விற்பார்.

அது நவராத்திரி கொண்டாட்டங்கள் முடிகிற நேரம்... சதுரகிரியே களைகட்டி ஓய்ந்திருந்தது. சுந்தரத்துக்கும் ஓரளவு வருமானம் சேர்ந்தது. மலை மேல் இருந்தவர்கள் எல்லாம் தங்கள் ஜாகையைக் காலி செய்து புறப்பட்டு விட்டனர். சுந்தரத்துக்கு கொஞ்சம் அசதியாக இருக்கவே, 'சற்று ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு பிறகு செல்லலாம்!' என்று தீர்மானித்து சுந்தர லிங்கம் சந்நிதியின் அருகே அமர்ந்தார். அப்போது ஆலய அதிகாரி ஒருவர், "என்னப்பா சுந்தரம்... பசியோட இருக்கே போலிருக்கு. இந்தாப்பா. சுந்தர லிங்கம் பிரசாதம். சாப்பிடு" என்று ஒரு சில தேங்காய் மூடிகளையும் வெல்லக் கட்டியையும் கொடுத்தார்.

தேங்காய் மூடிகளைத் துருவலாகத் துருவிக் கொண்டு, அதில் வெல்லத்தைக் கலந்த சுந்தரம், ஒரு பிடி எடுத்துச் சாப்பிடலாம் என்று வாய் அருகே கொண்டு போனார். அப்போது, சற்றுத் தொலைவில்... சுந்தர லிங்கம் சந்நிதிக்கு எதிரே துறவி ஒருவர் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்த தார். அதிசயித்தார். ஏனெனில், அங்கு இவரைத் தவிர வேறு எவருமே இல்லை. இவருக்கு பிரசாதம் தந்த ஆலய அதி காரியும்

புறப்பட்டுச் சென்று விட்டார். வியப்படைந்த சுந்தரம், 'யார் இவர்?' என எண்ணியபடி அவரின் அருகே சென்றார்.

காவி நிற உடை... நெற்றி, மார்பு மற்றும் கைகளில் பளீரென்ற திருநீறு... கழுத்தில் ருத்திராட்சம்... நீளமாகத் தொங்கும் தாடி... கண்களில் ஓர் அதீத ஒளி... கண்டவர் எவரும் விழுந்து வணங்கும் தெய்வீகத் தோற்றம்... சுந்தரமும், அதையே செய்தார்.

பிறகு, "சாமீ... பிரசாதம் சாப்பிடுங்க. சுந்தர லிங்கத்துக்கு காணிக்கையா வந்த தேங்காய். வெல்லம் கலந்தது. டேஸ்ட்டா இருக்கும்!" என்று வெல்லம் கலந்த தேங்காய்த் துருவலை அவரிடம் பவ்யமாக நீட்டினார். ஒரு பிடி எடுத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு, சுந்தரத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார் அந்தத் துறவி. அதற்கு மேல் அவர் அருகில் நிற்க முடியவில்லை சுந்தரத்தால். கால்கள் பின்னுக்கு இழுத்தன. அவர் கண்களைத் தூக்கம் தழுவியது. தடுமாறி மெள்ள நடந்து வந்து, சுந்தர லிங்கம் சந்நிதியை விட்டுச் சற்றுத் தள்ளி இருக்கும் பலகை ஒன்றில் சாய்ந்து படுத்தார்.

'எவ்வளவு நேரம் தூங்கினோம்' என்பது சுந்தரத்துக்குத் தெரியாது. எங்கோ பஜனைப் பாடல்கள் பாடும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தார். எங்கும் கும்மிருட்டு! 'எல்லோரும் போய் விட்ட பிறகு, யார் புதிதாக வந்து பஜனை செய்கிறார்கள்?' என்று எழுந்து உட்கார்ந்தவர், கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தார்.

சற்றுத் தள்ளி... சுந்தர லிங்கம் சந்நிதியின் முன் கண்களைக் கூச வைக்கும் பிரமாண்ட ஒளி வெள்ளத் தைக் கண்டு (மலைக்கு மேலே மின்சார வசதி கிடையாது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது) பிரமித்தார். அங்குதான் பஜனை நடக்கிறது என்று யூகித்தபடி எழுந்து நடந்தார். 'அந்த நேரத்தில், அங்கு செல்லக் கூடாது' என்பது, அப்பாவி பக்தன் சுந்தரத்துக்கு அப்போது தெரியாது!

‘பார்வை கிடைத்தது!’

ராம்கிருஷ்ணா, இன்ஜினீயர்:

ராம்கிருஷ்ணா

அது 2005-ஆம் வருடம். ஆடி அமாவாசைக்காக ஒரு மாதத் துக்கு முன்பே சதுரகிரிக்குச் சென்று, பக்தர்களுக்கு உதவும் பணியில் ஈடுபட்டேன். அதிக வேலையின் காரணமாக, உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டேன். ஆடி அமாவாசை தினத்தன்று என்னால் எழுந்து எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. வெறும் 12 மற்றும் தண்ணீர்தான் ஆகாரம். உடன் இருந்த ஒரு சில அடியார்கள், மலையில் இருந்து கீழிறங்கிச் சென்று மருத்துவ சிகிச்சை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டினர்.

ஆடி அமாவாசைக்கு அடுத்த நாள் அதிகாலை... வேறு எவருக்கும் தொந்தரவு தர வேண்டாம் என்ற எண்ணத்தில் நானே மலையில் இருந்து தட்டுத்தடுமாறிக் கீழே இறங்கத் துவங்கினேன். பிலாவடி கருப்பர் சந்நிதியைத்தான் அடைந்திருப்பேன். அதற்குள் அசதியில் உடல் தள்ள... அங்கேயே துண்டை விரித்துப் படுத்து விட்டேன். சில மணி நேரம் கழித்து விழிப்பு வந்து எழுந்து மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தேன். அதே தளர்வு... முடியாமல் நடந்தேன். அப்போது, எங்கிருந்தோ வந்த மூன்று சேவார்த்திகள் என்னிடம் இதமாகப் பேசி, என்னை அரவணைத்து மெள்ளக் கூட்டிச் சென்றனர். அவர்கள் மூவரையும் சுந்தர லிங்கம், சுந்தர மகாலிங்கம், சந்தன மகாலிங்கம் ஆகியோர் வடிவில்தான் நான் பார்த்தேன். நடக்க நடக்க... என் கண் பார்வை வேறு மங்கத் தொடங்கியது. ஒருவாறு தாணிப்பாறை அடிவாரத்துக்கு வந்தாயிற்று. அரசு மருத்துவமனை ஒன்றுக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்த குழல் எனக்கு ஒப்புக் கொள்ளாததால், உடனே, வெளியேறி விட்டேன். மருந்து- மாத்திரை எதுவும் சாப்பிடவில்லை. கால் போன போக்கில் நடந்தேன். கண் பார்வை முற்றிலுமாக மங்கியது. எதிரில் இருப்பவர் யார் என்று கூட என்னால் பார்க்க இயலாத கொடூரம். ஆண்டவனை மனமார வேண்டிக் கொண்டேன்.

அப்போது ‘வெள்ளை வேஷ்டி’ என்று சொல்லப்படும் ஐயர் சாமி என்னிடம் வந்தார். ‘ஒண்ணுமில்லேப்பா... நீ நல்லா ஆயிடுவே... இதை, தினமும் தலைக்குத் தேய்ச்சுக்கோ’னு சொல்லி ஒரு எண்ணெயைக் கொடுத்தார். ‘மகாலிங்கமே... இந்த எண்ணெயால நல்லா குணமாகணும். இழந்த பார்வை மீண்டும் வரணும். அப்படி

நான் நல்லபடியா தேறிட்டா, ஒவ்வொரு அமாவாசை அன்னிக்கும் சதுரகிரிக்கு வந்து உனக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணேன்'னு வேண்டிக்கிட்டேன்.

என்ன ஆச்சரியம்... சரியா ஒரே மாதத்தில் இழந்த பொலிவை மீண்டும் பெற்றேன். கண் பார்வையும் வந்தது. மகாலிங்கத்தின் அருள் இன்றி இது சாத்தியம் இல்லை. அந்த நன்றிக் கடனுக்காக ஒவ்வொரு அமாவாசைக்கும் சதுரகிரி சென்று வருகிறேன்.

KRICONS.BLOGSPOT.COM

தன்னைக் கண் விழிக்கச் செய்த பஜனை முழக்கத்தையும், சுந்தரலிங்கம் சந்நிதியின் முன் பிரமாண்டமான ஒளி வெள்ளத் தையும் கண்டு மிரண்ட சுந்தரம், பதைபதைப்புடன் எழுந்து நடந்தார். அந்த நேரத்தில் சுந்தரம் தன்னிலையில் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஒவ்வொரு அடியும் எடுத்து வைக்க கால்கள் தகராறு செய்தன. இதோ, அவரின் கண்களுக்கும் காதுகளுக்கும் எட்டும் தொலைவில் பஜனை முழக்கம் துல்லியமாகக் கேட்கிறது; பார்க்க முடிகிறது.

காவி நிற உடை தரித்த சாதுக்கள், வட்டம் என்று வர்ணிக்க முடியாத ஒரு வடிவத்திலும், சதுரம் என்று குறிப்பிட முடியாத ஒரு அமைப்பிலும் – ஆனால், மிக அழகாக... நேர்த்தியாக சுந்தர லிங்கம் சந்நிதியின் முன் கூடி இருந்ததைப் பார்த்து சுந்தரம் பிரமித்துப் போய் விட்டார்.

நவராத்திரி திருவிழாவுக்காக சதுரகிரிக்கு வந்த பக்தர்கள் அனைவரும் மலையை விட்டு நண்பகல் வேளையிலேயே இறங்கி விட்டனர் என்பதை சுந்தரம் நன்கு அறிவார். மகாலிங்கம் கோயில் பூசாரிகள் தங்களுக்கான இடங்களில், பத்து நாள் திருவிழா ஓய்ந்த களைப்பில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புதியவர்கள் எவரும் மாலை வேளையில் மலைக்கு வரவில்லை. அதனால்தான், முன்னறிவிப்பே இல்லாமல் மலைக்கு வந்து சேர்ந்த இந்த பஜனைக் கூட்டத்தை சுந்தரலிங்கம் சந்நிதி முன் பார்த்த சுந்தரம், வெலவெலத்துப் போய் விட்டார்.

பஜனை நடக்கும் இடத்தை நோக்கி சுந்தரத் தின் கால்கள் தளர்வாக நடை போட்டன. மத்தளத்தின் சத்தமும் டோலக்கின் இசையும் சன்னமாகக் காற்றில் மிதந்து வந்தது. பஜனை நடக்கும் இடத்தை சுந்தரம் இன்னும் நெருங்கவில்லை. சுமார் ஐம்பதடி தொலைவில் அவர் இருந்திருக்கலாம்.

கழுத்தில் புரளும் ருத்திராட்சமும், மேனியில் துலங்கும் திருநீறும் பளீரிட, நமக்கெல்லாம் நாயகனான அந்த நமசிவாயனின் நாமத்தை ராகத்துடன் இசைத்தபடி பஜனை, களை கட்டி இருந்தது. கணீரென்ற குரலும் கலீரென்ற இசையும் ஒன்றுக்கொன்று சளைத்தது போல் இல்லாமல் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கம்பீரம் காட்டின. சதுரகிரி வனத்தில் இருந்த ஒவ்வொரு புல் பூண்டும், நெடிதுயர்ந்த மரங்களும், உயிர்வாழ் ஜந்துக்களும் அந்த நாம கீதத்தில் லயித்திருந்தன போலும். வேறு எத்தகைய ஓர் அசையும் அப்போது இல்லை, சுந்தரத்தின் தளர்வான நடமாட்டம் தவிர.

பஜனை முடிக்கமாக ஓங்கி உயர்ந்து வந்த வெங்கலக் குரலோசையில் தன்னை மறந்து, சுந்தரலிங்கம் சந்நிதியின் மிக அருகே சென்ற சுந்தரத்துக்கு, அங்கே வாத்தியங்களை இசைத்துக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொருவரின் முகமும், கைகளை இப்படியும் அப்படியும் ஆட்டி

ஆலாபனை செய்து பாடல்களை ஆனந்தமாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தவர்களின் முகமும் தெள்ளத் தெளிவாகவே தெரிந்தது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கண் கொட்டாமல் பார்த்தார்; மனதில் என்னவோ தோன்ற... ஒரு கட்டத் தில் அந்தக் குழுவினரைப் பார்த்துக் கன்னத்திலும் போட்டுக் கொண்டார்.

ஆனால், அவர்களிடம் இருந்து மட்டும் சுந்தரத்துக்கு எந்த ஒரு ரியாக்ஷனும் வரவில்லை. இவர் மட்டும் எல்லோரைப் பார்த்தும் சிநேகமாக ஒரு புன்னகையைப் பூத்தார். ஒவ்வொருவராகப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த சுந்தரம் அந்தக் கூட்டத்தில் நடுநாயகமாகத் தெரிந்த – அந்த ஜோதிசொருபமான நபரைப் பார்த்ததும் அதிர்ச்சியின் உச்சத்துக்கே போனார்.

சதுரகிரியை விட்டு எல்லோரும் கிளம்பி விட்ட அந்த நண்பகல் வேளையில் ஒரே ஒரு துறவி மட்டும் சுந்தர லிங்கம் சந்நிதிக்கு எதிரே அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தார் அல்லவா? அந்தத் துறவியிடம் கூட, 'சாமீ... பிரசாதம் சாப்பிடுங்க. சுந்தர லிங்கத்துக்குக் காணிக்கையா வந்த தேங்காய். வெல்லம் கலந்தது. டேஸ்ட்டா இருக்கும்!' என்று பவ்யமாக நீட்டினார் அல்லவா? அதற்கு அந்தத் துறவி கூட ஒரு பிடி எடுத்துச் சாப்பிட்டு, சுந்தரத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாரே... அதே

துறவி! அவர்தான் இந்த பிரமாண்ட பஜனை கோஷ்டிக்கு நடுவே சம்மணமிட்டு அமர்ந்து, ஒட்டுமொத்த குழுவையே தன் கண்களால் இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்! குழுவை மட்டுமல்ல... கோடானு கோடி உயிர்கள் வாழும் இந்த உலகத்தையே இயக்குபவரும் அவர்தான் என்பதை ஒரு சில விநாடிகளுக்குப் பிறகே சுந்தரம் உணர்ந்தார்.

‘அட... மத்தியானம் நான் கொடுத்த தேங்காய்த் துருவலைப் புன்னகையோடு வாங்கிச் சாப்பிட்ட சாமீ... இவருதான் இந்த பஜனைக் கோஷ்டிக்கே தலைவரா... எந்த ஊரா இருக்கும்... கோவில்பட்டி? ராஜபாளையம்? ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்?’ என்று சிந்தித்த சுந்தரம், அவரையே கேட்டு விடலாம் என்று தீர்மானித்து துறவியை நெருங்கி, “சாமீ...” என்று உருக்கமாகக் குரல் கொடுத்த அந்த விநாடியில், சுந்தரத்துக்கு உலுக்கிப் போட்டது உடம்பு.

ஆயிரம் வாட்ஸ் பல்புகள் அனைத்தும் ஒரே கணத்தில் ஆஃப் ஆகிப் போனது போல் இருந்தது. மையிருட்டு. ஒட்டு மொத்த வனமே இருளாகிப் போனது. இரவு வேளையில் பூஜைக்குப் பின் ஏற்றி வைத்த எண்ணெய் விளக்கு, கருவறையில் சுந்தர லிங்கத்துக்கு அருகே செந்நிறத்தில் சுடர் விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. வானத்தில் ஏராளமான நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் சில மட்டும், பெயர் சொல்லும்படி தனித்துத் தெரிந்தன.

சுந்தர லிங்கம் சந்நிதிக்கு முன் எவருமே இல்லை. சற்று முன், தன் கண்களால் மிகப் பெரிய பஜனை கோஷ்டியினர், அமுத கானம் பொழிந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட சுந்தரத்துக்கு இந்த வெறுமையான காட்சி மிகுந்த அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. அப்படி என்றால், சில விநாடிகளுக்கு முன் தான் கண்டு வியந்த காட்சி..? மதியம் தன்னிடம் வெல்லம் கலந்த தேங்காய்த் துருவல் வாங் கிச் சாப்பிட்ட அந்தத் துறவி யார்?

நடந்து முடிந்த இந்த சம்பவங்களுக்கு மௌன சாட்சியாக இருக்கும் சுந்தர லிங்கத்தைப் பார்த்துக் கதறினார் சுந்தரம். தரையில் விழுந்து ஒற்றை ஆளாக ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு அழுதார். “மகாலிங்கமே... மலைமேல் அருளாட்சி புரியும் மகேசனே... மனித ரூபத்தில் வந்து நீ நடத்திய நாடகத்தைக் காணும் அற்புதப் பேறை எனக்கு அளித்தாயே... உனக்கு உதவிகள் செய்ய எத்தனையோ அன்பர்கள் காத்திருக்கும்போது எளியவனான என்னைத் தேடி வந்தாயே... அன்புடன் நான் கொடுத்த தேங்காய்த் துருவலை வாங்கிச் சாப்பிட்டு என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாயே... ஆனால், பஜனை நடக்கும் வேளையில் புகுந்து உன் கானத்தைத் தடுத்து விட்டேனே... என்னை மன்னித்து விடு... நள்ளிரவில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த என்னை, பஜனை முழக்கத்தால் எழச் செய்ததும் நீதான்! இந்த சதுரகிரியில் வாழும் சித்தர்க ளுடன் நீ நடத்தும் நாம கோஷங்களை நான் காணச் செய்யும் பாக்கியத்தை அளித்ததும் நீதான்!” என்று அரற்றினார். நண்பகலில் தேங்காய்த் துருவல் சாப்பிட்டதும், நடுநிசியில் பஜனை முழக்கம் செய்ததும், சாட்சாத் அந்த மகாலிங்கம் தவிர வேறு யாராக இருக்க முடியும்?

சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதிகளில் பணி புரியும் பூசாரிகள் கூட நள்ளிரவு நேரத்தில், சுந்தர லிங்கத்தின் சந்நிதி அருகே வர மாட்டார்கள். சித்தர்கள் அந்த நேரத்தில் வழிபடவும் வரலாம்; வாய்ப் பாட்டு பாடவும் வரலாம். பல வருடங்களுக்கு முன் இங்கு பணி புரிந்து வந்த ஒரு பூசாரிக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை ஒரு பெரியவர் நம் மிடம் பகிர்ந்து கொண்டார்: “சுந்தர லிங்கம் சந்நிதிக்குப் பக்கத்துல படுத்திருந்த அந்தப் பூசாரி நள்ளிரவில் இயற்கை உபாதைக்காக வெளியே வந்தார். சுந்தர லிங்கம் சந்நிதிக்கு அருகே இருக்கும் படிக்கட்டுகளில் சுமார் ஏழடி உயர முள்ள ஒருவர் இறங்கிச் செல்வதைப் பார்த்தார். அவர் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக ஆர்வக் கோளாறில் பின்னாடியே சென்றார். நான்கு படி கீழிறங்கிய அந்த உருவம், சட்டென்று திரும்பி பூசாரியைப் பார்க்க... திடுக்கிட்டார். அந்த உருவத்தின் கண்கள் பளிங்கு போல் இருந்தது. கண்களில் இருந்து தகதகவென ஒளி வெள்ளம் பாய்ந்து வந்தது. அதைச் சில விநாடிகள் தொடர்ந்து பார்த்ததால், பூசாரியின் கண்கள் ஏகத்துக்கும் கூசின.

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

மூலில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ்சாலையில், மூலில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன்கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால் வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித்தால் தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப் பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 33 கி.மீ. தொலைவு.

இரண்டு கண்களையும் கைகளால் பொத்திக் கொண்டு, தனது இருப்பிடத்துக்கு ஓடியே வந்து விட்டார்...” – இதுபோல் நிறைய அனுபவங்களை மலையில் வாழ்ந்தவர்களும், மலைக்கு வந்து செல்பவர்களும் சொல்கிறார்கள்.

அடுத்து, சுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதிக்குச் செல்வோம். நமக்கு வலப் பக்கமும், தனக்கு இடப் பக்கமும் சாய்ந்த நிலையில் காணப்படும் இந்த லிங்க வடிவத்தை மகாலிங்கம் என்றும் குறிப்பிடுவார்கள். இவரை வைத்து இந்த மலையை ‘மகாலிங்க மலை’ என்று சொல்லும் சில பழைமை பக்தர்களும் இருக்கிறார்கள்.

சுந்தர மகாலிங்கத்தின் பாணம் ஏன் சாய்ந்த நிலையில் காணப்படுகிறது? தாக்கப்பட்டாரா? தடியடி வாங்கினாரா? என்ன காரணம்?

சுந்தர மகாலிங்கத்தின் அருளைப் பெறுவதற்குத் தயாராகுங்கள்!

‘சதுரகிரியை கிரிவலம் வந்தேன்!’

நல்லதம்பி, எலெக்ட்ரீஷியன், கூமாப்பட்டி.

“சதுரகிரி அடிவார கிராமத்துல வசிக்கிறேன். ரொம்ப சாதாரணமான குடும்பப் பின்னணி என்னோடது. பிரம்மச்சாரி. என் வீட்டோட எந்த ஒரு தேவையையும் அவ்வளவா நான் பூர்த்தி செஞ்சதில்ல. ஆனா, மலை உச்சில இருக்கிற மகாலிங்கம் சந்நிதிக்கு நிறைய செஞ்சிருக்கேன். இதை நான் பெருமைக்காக உங்ககிட்ட சொல்றேன்னு நினைக்காதீங்க. சதுரகிரியில் இருக்கிற என் அப்பன் - ஆத்தாவுக்கு (மகாலிங்கத்தையும் பார்வதியையும் அப்படித்தான் சொல்கிறார்!) பணிவிடை செய்யறதுன்னா எனக்குக் கொள்ளைப் பரியம்.

மலைக்கு மேல எந்த ஒரு வேலைன்னாலும் அதுக்குத் தேவையான சாமான்களை எல்லாம் தோள்ல தூக்கிட்டு கிடுகிடுன்னு ஏற ஆரம்பிச்சிடுவேன். புறப்பட்டதில் இருந்து சரியா ஒரு மணி நேரம் கழிச்சு மகாலிங்கம் சந்நிதியில் இருப்பேன். கீழே இறங்க ஆரம்பிச்சா, தாணிப்பாறை அடிவாரத்துக்கு அரை மணி நேரம்தான் பிடிக்கும் (சாதாரண நடை நடக்கும் ஒருவர் அடிவாரத்தில் இருந்து மேலே

செல்ல ஐந்தில் இருந்து ஆறு மணி நேரம் பிடிக்கும்). நான் மேலே ஏறுவதெல்லாம் நள்ளிரவில்தான். அப்பதான் எனக்கு வசதியா இருக்கும். ஒரு டார்ச் லைட் கூட எடுத்துக்க மாட்டேன். 'லைட் எடுத்துட்டுப் போப்பா. ராத்திரி நேரம் வேற. யானைங்க எப்ப வரும்னு தெரியாது'ன்னு பலரும் சொல்லுவாங்க. ஆனா, ஜோதி சொருபமான மகாலிங்கமே எனக்குத் துணையா வர்றப்ப, வேற எந்த வெளிச்சமும் எனக்குத் தேவை இல்லைனு சொல்லிடுவேன். பதினாறு வருஷமா இப்படித்தான் மேலே போய் வந்திட்டிருக்கேன். மகாலிங்கம் இதுவரை எனக்கு எந்த சோதனையும் வைக்கல.

மொத்தம் பதினாறு மலைங்க சேர்ந்ததுதான் சதுரகிரி. பொதுவா, மலைன்னு இருந்தா அதை கிரிவலம் வர்றது சிறப்பு. எனக்குத் தெரிஞ்ச இந்தப் பதினாறு மலைங்களையும் சுத்தி, இதுவரை எவருமே கிரிவலம் வந்ததில்லை. ஆனா, ஏழு வருடங்களுக்கு முன் ஒரு முறை கிரிவலம் வந்திருக்கேன். இப்ப நினைச்சப் பார்த்தாலும் அந்த சிலிர்ப்பான அனுபவம், சுகமாகத்தான் இருக்கு. இதற்காக மூன்று மாதம் மாலை போட்டு விரதம் இருந்தேன். சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் இருக்கும் பூசாரி, எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து கிரிவல பூஜை செய்து என்னை ஆசிரவதித்து வழியனுப்பி வைத்தார்.

ஒண்ணரை நாள் தொடர்ந்து நடந்து (இரவு தூக்கம் தவிர) சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியில் கிரிவலத்தை நிறைவு செய்தேன். வேஷ்டி, துண்டு, ஒரு கேனில் தண்ணீர், ஒரு பிஸ்கட் பாக்கெட், கற்பூரம், தீப்பெட்டி, விபூதி - இவற்றை மட்டுமே நான் என்னுடன் எடுத்துச் சென்றேன். மனிதர்கள் நடமாட்டம் இல்லாத பாதை. ஆபத்துகள் நிறைந்த வனம். ஆனா, என்னுடன் மகாலிங்கமும் கூடவே வர்றார்னு நினைச்ச கிரிவலத்தைத் துவக்கினேன். மாலை வேளையில் நான் நடந்து கொண்டே இருக்கும்போது பாதை தவறி தவறான வழியில் பயணிக்க ஆரம்பித்து விட்டேன். அப்போது விறகு வெட்டுகிற ஆசாமி ஒருவர் என் முன் சட்டென்று வந்து, 'தம்பி... இந்தப் பக்கம் போனா வழி கிடையாது. அப்படி போங்க'ன்னு சரியான வழியைக்

காட்டினார். என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் அவரையும் அந்த நேரத்தில் மகாலிங்கமாகத்தான் நினைத்தேன்.

கிரிவலப் பாதையில் மட்டும் சுமார் நாற்பது கோயில்களைத் தரிசித்தேன். ஓரிடத்துல மலைவாசிகள் சிலர், விவசாயம் செய்து வருவதைப் பார்த்தேன். புதியவனான என்னை ஆச்சரியமா பார்த்து விசாரிச்சாங்க. விவரத்தைச் சொன்னேன். அவ்வளவுதான். ஒரு பெரிய கும்பலே வயசு வித்தியாசம் பாக்காம என் கால்ல விழுந்து, 'மகாலிங்கம் கோயிலுக்குப் போறீங்களா? விபூதி கொடுங்க சாமீ'னு பயபக்தியோட கேட்டதைப் பார்த்து மெய் சிலிர்த்துட்டேன். ஒரு சிலர், 'கல்யாணம் ஆகாத இந்த வயசுல இப்படி ஒரு ஆபத்தான பயணம் உனக்குத் தேவைதானா தம்பீ'னு அனுதாபப்பட்டாங்க.

சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியில் கிரிவலத்தை முடிக்கிறப்ப, பூசாரிகிட்ட, 'சித்தர்கள் வாழும் மலையில இங்குள்ள பதினெட்டு சித்தர்கள் சந்நிதிக்கு ஏன் அபிஷேகம் நடக்கிறதில்லே?'னு ஏக்கத்தோட கேட்டேன். அதாவது வெறும் எண்ணெய் காப்பு மட்டும் நடக்கும். அபிஷேகம் செய்வதே இல்லை. அதற்கு பூசாரி, 'அந்த சித்தர்கள்கிட்டயே நீ உத்தரவு கேளு. கிடைச்சா நடத்து'னு சொன்னார். கண்களை மூடி சித்தர்கள்கிட்ட பிரார்த்தனை பண்ணேன். அடுத்த விநாடி ஒரு சித்தர் விக்கிரகத்தின் தலையில் இருந்த ஒரு பெரிய பூ, பொத்தென்று கீழே விழுந்து உருண்டு என் அருகில் வந்தது. உத்தரவு கிடைத்தாயிற்று. 2001-ஆம் வருடம் மார்கழி பெளர்ணமிக்கு அடுத்த நாள் திருவாதிரை நட்சத்திரத்தன்று பதினெட்டு சித்தர்களுக்கு விசேஷமான அபிஷேகம் ஆரம்பமானது. சித்தர்களின் சம்மதத்துடன் அவர்களுக்கு நடக்கும் இந்த அபிஷேகத்தைப் பார்ப்பதற்கு பல ஊர்களில் இருந்தும் மக்கள் இங்கே வந்து கூடுவார்கள். ஆயிற்று, ஆறு வருடங்கள். வருகிற மார்கழி திருவாதிரையன்று ஏழாவது வருடமாக சித்தர்களுக்கு விசேஷமான அபிஷேகம் நடக்கப் போகிறது. அந்த நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

அகத்தியரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, சுந்தரானந்தரால் பூஜிக்கப் பட்ட ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி லிங்க சொரூபத்தை சென்ற இதழில் தரிசித்தோம். இந்த சந்நிதியைத் தாண்டி, சில படிகள் ஏறிச் சென்றால், இடப் பக்கம் அடுத்து நாம் தரிசிப்பது ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம். இவர்தான் சதுரகிரியின் நாயகன். மகாலிங்க மலையின் அதிபதி. சித்தர்கள் வணங்கும் செந்நிற மேனியன்.

தென் மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த பழைமையான பக்தர்கள் சிலர் இவரை 'ஸ்ரீமகாலிங்கம்' என்றும் சொல்கிறார்கள். எனினும், தற்போது வழக்கில் உள்ள 'ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம்' என்ற பெயரிலேயே நாம் பார்ப்போம்.

மலைக்கு மேல் எத்தகைய ஒரு பொருளுக்கும் வழி இல்லை என்று அவ்வப்போது குறிப்பிட்டு வருகிறோம். கட்டடம் கட்டும் பொருளாகட்டும்; அபிஷேகப் பொருளாகட்டும்; உண்ணும் பொருளாகட்டும்; தங்குவதற்கு உதவும் பொருளாகட்டும். எதுவாக இருந்தாலும் கீழே தாணிப்பாறையில் இருந்தோ, மலையின் பிற பகுதிகளான சாப்டூரில் இருந்தோ, வருஷ நாடு பகுதியில் இருந்தோதான் மேலே சதுரகிரிக்கு வர வேண்டும். வந்து செல்லும் பக்தர்களுக்கு மலையில் அன்னதானம் வழங்கும் ஓரிரு இடங்கள் தவிர, மற்ற எதற்கும் வசதிகள் இல்லை. எத்தகைய ஒரு வசதியையும் எதிர்பார்த்து பக்தர்கள் சதுரகிரிக்குப் பயணிக்கக்

கூடாது. தங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களைத் தாங்களே எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

மலையின் எந்தப் பகுதியிலும் மின்சார வசதி கிடையாது. இரவானால் இருட்டுதான். ஆனால், இறைவனின் அருள் ஒளி எந்நேரமும் உண்டு. விசேஷ தினங்களில் குறிப்பிட்ட சில மணி நேரங்களுக்கு மட்டும் ஜெனரேட்டர் உதவி கொண்டு மின்விளக்குகளை ஒளிர விடுகிறார்கள். இதற்கான டீசலும் கீழே இருந்துதான் கொண்டு செல்லப்படுகிறது.

சதுரகிரி ஏறி முடித்து மேலே சென்றதும், துவக்கத்தில் அமைந்துள்ள பிலாவடி கருப்பர் மற்றும் சுந்தர மகாலிங்கம் திருக்கோயிலில் உள்ள ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமி சந்நிதி ஆகியவற்றைக் கடந்த இதழ்களில் தரிசித்தோம். இப்போது ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்தை தரிசிக்கப் போகிறோம் (சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியைப் பின்னால் தரிசிக்க இருக்கிறோம்)

மணிகளின் இசையோடு சங்கொலியும் சேர்ந்து கொள்ள... இந்த மலை தெய்வங்களை தரிசிக்கும்போது ஏற்படும் சிலிர்ப்பே அலாதி. அந்த பக்தியின் தன்மையைச் சொற்களால் வர்ணிக்க முடியாது; அடைந்த சுகத்தை விளக்க முடியாது. அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் அத்தனையும் விளங்கும். நகர நாகரிகத்தின் சாயல் கொஞ்சமும் இல்லாமல் - புகை இல்லாமல் - இரைச்சல் இல்லாமல் - இட நெருக்கடி இல்லாமல் - இந்த தெய்வங்களை உளமார தரிசிக்கும்போது அந்த சந்நிதிகளின் சாந்நிதியத்தை நம்மால் உணர முடிகிறது. உற்சாகம் பெற முடிகிறது.

இயற்கையும் இறைவனும் தந்த கொடையான சதுரகிரியில், இந்த அமைதியும் ஆச்சரியங்களும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்க எல்லாம் வல்ல அந்த மகாலிங்கம் பூரண அருள் புரியட்டும். இனி, ஸ்ரீசந்தர மகாலிங்கத்தைப் பார்ப்போம்.

தனக்கு இடப் புறம் சாய்ந்து, தலையில் வெட்டுப்பட்டு நமக்கு தரிசனம் தரும் ஸ்ரீசந்தர மகாலிங்கம், சுயம்பு வடிவம். பாணத்தின் உயரம் சுமார் ஒண்ணரை அடி இருக்கும். உச்சந்தலையில் ஒரு வெட்டு (பாணப் பகுதியில் ஒரு பிளவு தெரிகிறது). நெற்றிப் பட்டையுடன், சந்தனம் துலங்கும் மேனியுடன், நாகாபரணப் பின்னணியுடன், மலர்களின் வாசனையும் சாம்பிராணியின் புகையும் சேர்ந்து சந்நிதியே மணக்கிறது. அந்த சங்கமமே இனிக்கிறது. சாதாரணமாக, பிற ஆலயங்களில் காணப்படும் கருவறை, அர்த்த மண்டபம் இவை இரண்டும் சேர்ந்த ஒரே அமைப்பு இங்கு காணப்படுகிறது. அதற்குள் ஸ்ரீசந்தர மகாலிங்கம் லிங்க சொரூபமாக வீற்றிருக்கிறார்.

இவருக்கு முன்புறம் 'ஷீட்' போடப்பட்ட மகா மண்டபம். அதற்கு முன்னால் அதே போன்ற இன்னொரு 'ஷீட்' வேயப்பட்ட முன் மண்டபம். உண்டியல்கள்; உபயதாரர்கள் கல்வெட்டுகள். திருவிழா நாட்களில் பக்தர்கள் ஒழுங்கு முறையில் வரிசையாக வந்து தரிசனம் பெற்றுச் செல்வதற்காகக் கம்பித் தட்டுப்புகள். மலை மேல் இருந்தாலும், நகரத்தில் சகல வசதிகளுடன் உள்ள ஒரு வளமான ஆலயத்தையே இந்த சந்நிதி நினைவூட்டுகிறது. இதற்கான கட்டுமானப் பொருட்களைத் தலையிலும் முதுகிலும் சுமந்து வந்து, சந்தர மகாலிங்கத்தின் சந்நிதி அமைக்க உதவிய அந்த சுமை

தூக்குபவர்களை இப்போது நினைத்தாலும், நெஞ்சார பாராட்டத் தோன்றுகிறது. இறைவன், தான் குடி கொண்டிருக்கும் இடத்தில் தனக்குத் தேவையான வசதிகளைத் தானே ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான் என்றும் கொள்ளலாம்.

கண்களை மூடி, ஆனந்தத்தைத் தேடி, அருள்வழி நாடி - ஸ்ரீசந்திர மகாலிங்கத் திருமேனியின் முன் சொற்ப நிமிடங்கள் சப்பணமிட்டு அமர்ந்தால், தேடியது கிடைக்கிறது. நாடியது நம்மிடம் வருகிறது. அமாவாசை, பெளர்ணமி அல்லாத சாதாரண நாட்களில் ஆள் அரவம் இல்லாத இந்த சந்நிதியின் முன்னால், பிரார்த்தித்து நிற்கும் நிமிடங்கள் சந்தோஷத் தருணங்களே! ஆனால், ஒரு விஷயத்தில் கவனம்... அமாவாசை மற்றும் பெளர்ணமி அல்லாத தினங்களில் மலை ஏறுபவர்கள், தகுந்த நபர்களின் துணையுடன் செல்ல வேண்டும். கூட்டமாகச் சென்றால் குறை ஒன்றும் இருக்காது. அதுவும், மகாலிங்கத்தின் பெருமையை மணிக்கணக்காகப் பேசிக் கொண்டே செல்லும்போது நேரம் போவதே தெரியாது.

ஸ்ரீசந்திர மகாலிங்கத்தை தரிசிக்கும் முன், இந்த ஈசன் இங்கு உருவான கதையைப் பார்ப்போம்.

கயிலையங்கிரி அன்று விசேஷப் பொலிவுடன் இருந்தது. நஞ்சுண்ட நாயகனும் அவனது நாயகியாகிய பார்வதிதேவியாரும் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட தங்களது ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். இசை என்னும் இன்ப வெள்ளத்தில் மகேஸ்வரனைத் திளைக்கச் செய்ய விரும்பிய

தேவர்களும், கந்தர்வர்களும் அனைத்து வகையான கானங்களையும் பொழிந்து தங்கள் புலமையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். ஆடல், பாடல், வாத்தியங்களின் இசை என கயிலையங்கிரி கோலாகலமாக இருந்தது.

இசைக் கருவிகளை இசைத்து அந்த இமாலய அதிபதியை இன்பத்தில் ஆழ்த்திய அடியார்களுள் ஒருவர்தான் யாழ்வல்ல தேவர் என்பவர். வீணை இசைப்பதில் இவர் தேர்ந்தவர். சுருதிலயம் பிறழாமல், சாம வேத கானம் இசைத்து இறைவனைத் தன்னிலை மறக்கச் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த வேளையில்தான், யாழ்வல்ல தேவருக்கு ஒரு சோதனை, தேவமாது வடிவில் வந்தது. இசை வெள்ளத்தைக் கேட்டு இன்புற்றிருந்த எண்ணற்ற அடியவர்களுள் இந்த தேவமாதும் ஒருவர்.

யாழ்வல்ல தேவரின் வீணை கானத்தைக் கேட்டு தன்னை இழந்த அந்த தேவமாது, காதல் ரசம் சொட்டும் விழிகளுடன் அவரையே பார்த்த துக் கொண்டிருந்தாள். தன்னையே ஒரு மாது நெடுநேரமாகக் காதல் மயக்கத்துடன் கவனிப்பதை யாழ்வல்ல தேவரும் உணர்ந்தார். அவள் யாராக இருக்கும் எனத் தெரிந்து கொள்ள தன் பார்வையை அவள் மீது பதித்த யாழ்வல்ல தேவரும், பார்த்த மாத்திரத்தில் தன்னை இழந்தார்; கயிலையங்கிரியை மறந்தார்; சுற்றுச்சூழலைத் துறந்தார். இறைவனும், இறைவியும் இருக்கும் வேளையில், தான் என்ன செய் கிறோம் என்பதே தெரியாமல், அந்த தேவமாதின் பார்வையில் இவர் கட்டுண்டு போனார். இருவரின் பார்வையிலும் மின்சாரம் தெறிக்கும் வேளையில்... இறைவன் வெகுண்டார்.

"கயிலையங்கிரிக்கு வந்தும் பந்த- பாசங்களை மறக்காமல், சிற்றின்பத்தில் திளைத்தமையால் நீங்கள் இங்கு வாழத் தகுதி அற்றவர்கள் ஆகிறீர்கள். எனவே, இந்தக் கணமே இருவரும் பூலோகம் செல்லுங்கள். அங்கே தம்பதியராக இருந்து

புகழ்தர மகாலிங்கம்

இன்ப சுகங்களை அனுப வியுங்கள். இனி உங்களுக்கு இங்கு இடமில்லை" என் றார் மகேஸ்வரன், இருவரையும் பார்த்து.

யாழ்வல்ல தேவரும் தேவமாதும் அதிர்ந்து போயினர். இருவரும் இறைவனைப் பணிந்து ஒருமித்த குரலில், "சர்வேஸ்வரா... நேர்ந்து விட்ட தவறுக்கு வருந்துகிறோம். எங்களுடைய பூர்வ ஜென்ம வினையால் இப்படி ஒரு தண்டனை கிடைத்ததாகக் கருதுகிறோம். தங்களின் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்படுகிறோம். அதே நேரம், தாங்கள் ஒரு காலகட்டத்தில் எங்களைத் தடுத்தாட்கொள்ள வேண்டும். தங்களின் பாதம் பணிவதே இந்த பாவிகளின் விருப்பம். அருள் வேண்டும் ஈசா" என்றனர்.

இறைவனும் சற்று மனமிரங்கினார். "ஆகட்டும் யாழ்வல்ல தேவரே... தாங்கள் இருவரும் பூலோகத்தில் உதித்த நாற்பது ஆண்டு காலத்துக்குள் தங்களை நான் ஆட்கொள்கிறேன். உங்களின் சாபம் அப்போது அகலும்" என்றார்.

இறைவனின் சங்கல்பப்படி யாழ்வல்ல தேவரும் தேவமாதும் பூலோகத்தில் கோட்டையூர் என்ற இடத்தில் அவதரிக்கும் பேறு பெற்றனர். மூலிகை வனமும் அகத்தியர் பூஜித்த பெருமைக்கு உரியதுமான சதுரகிரிக்கு அருகில் உள்ள ஒரு ஊர்தான் கோட்டையூர். பூஞ்சோலைகளும் சிற்றாறுகளும் நிரம்பிய அழகான பிரதேசம். இயற்கை அழகு இங்கு கொட்டிக் கிடந்தது. மக்கள், வளத்துக்கும் வசதிக்கும் பஞ்சமில்லாமல் வாழ்ந்து வந்தனர்.

கோட்டையூரில் வசித்து வந்த தில்லைக்கோன் என் பவன், இடையர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன். சிவ பக்தி மிகுந்தவன். அடியார்களிடம் அன்பு கொண்டவன். ஏராளமான பசுக்களை வைத்து வளர்த்து வந்தான். காமதேனுவின் வடிவாக அவற்றை நித்தமும் பூஜித்து, அவை தரும் பாலைக் கொண்டு தன் வாழ்வை நிம்மதியாக நடத்தி வந்தான். அவனுக்கு வாய்த்த மனைவியின் பெயர் திலகமதி. இந்த இருவருக்கும் மகனாக வந்து பிறந்தார் யாழ்வல்ல தேவர். பிறக்கும் போது பச்சை நிற மேனி கொண்டிருந்ததால், இவர் 'பச்சைமால்' என்று பெயர் சூட்டப்பட்டார்.

அதேபோல் தில்லைக்கோனின் தங்கையாகிய சிங்காரமங்கை என்பவளுக்கும் அவளின் கணவன் செங்கமலக்கண்ணன் என்பவருக்கும் எட்டாவது அருமைக் குழந்தையாகப் பிறந்தாள் தேவமாது. இவளுக்கு மூத்த ஏழு பேரும் ஆண் குழந்தைகள். பெண்ணாகப் பிறந்ததும் சிங்காரமங்கையும் செங்கமலக்கண்ணனும் பூரித்தனர். பிறக்கும்போதே இந்த தேவமாதுக்கு சடை போட்டிருந்ததால், 'சடை மங்கை' என அழைக்கப்பட்டாள்.

பச்சைமாலும் சடைமங்கையும் இறைவனின் திருவுளப்படி கோட்டையூரில் கோலாகலமாக வளர்ந்து வந்தனர். வருடங்கள் ஓடின. இறைவன் இவர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டாமா? சதுரகிரியில் ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம் குடிகொள்ள வேளை வர வேண்டாமா?

வேளையும் வந்தது. இறைவனின் நாடகங்கள் படிப்படியாக அரங்கேறத் துவங்கின.

'விசித்திரமான விஷயங்கள் அதிகம் நடக்கும்!'

அத்திரிமான், தாணிப்பாறை

(சதுரகிரி அடிவாரம்)

"மேலே சதுரகிரிக்குப் போக வேண்டிய பொருட்களைக் கூலிக்கு சுமந்துட்டுப் போய் சேர்க்கறதுதாங்க என் தொழிலு. தாணிப்பாறை அடிவாரத்துலதான் கிடப்பேன். மகாலிங்கத்தை தரிசிக்க வர்றவங்க எடுத்துட்டு வர்ற பொருட்களை, அவங்க கூடவே போய், மலைக்கு மேலே கொண்டு சேர்த்துடுவேன். இது சீஸன் நேரத்துலதாங்க. மத்தபடி, மேலே அன்னதானத்துக்குத் தேவையான அரிசி, பருப்பு, காய்கறி போன்றவற்றையும், அபிஷேகத்துக்குத் தேவையான பொருட்களையும் கீழே இருந்து தூக்கிட்டுப் போய்ச் சேர்க்கறதுதான் அதிகம். ஒரு பீரோவை நான் மட்டும் தனி ஆளா சுமந்துட்டுப் போய் மேலே சேர்த்திருக்கேன். பதினாலு வருஷமா இந்த வேலையை செஞ்சிட்டு இருக்கேன்.

தனி ஆளா சுமையைத் தூக்கிட்டுப் போறப்ப யானைங்களைப் பார்த்திருக்கேன். கரடியையும் பார்த்து ஓடி இருக்கேன். அவ்வளவு ஏன்... போன ஏப்ரல் மாசம், ரெட்டை லிங்கம் தாண்டி ஒரு பாறை மேலே புலி ஒண்ணு ரொம்ப சாதுவா உக்கார்ந்திட்டிருந்தது. முதல்ல ஏதோ ஓநாய்னு நினைச்சேன். பிறகுதான், உறுமலை வெச்சு புலின்னு புரிஞ்சுக்கிட்டேன். எனக்கும் புலிக்கும் சுமார் நூறடி இடைவெளி இருக்கும். உடம்பு உதறல் எடுத்தாலும், சுமையோட அப்படியே சிலை மாதிரி நின்னுட்டேன். தபதபன்னு ஓட ஆரம்பிச்சா, அரவம் கேட்டுப் புலி துரத்த ஆரம்பிச்சுடும். அதனால், ஒரு அடி முன்னேயும் வைக்கலை; பின்னேயும் வைக்கலை. மகாலிங்கத்தை மனசார வேண்டிக்கிட்டேன். ஒரு நிமிஷம் கடந்திருக்கும். பாறைலேர்ந்து சரேலுனு குதிச்ச புலி, ஒரே பாய்ச்சல்ல நடைபாதையைக் கடந்து காட்டுக்குள்ளே புகுந்து மறைஞ்சிடுச்சு. அப்புறம்தான் எனக்கு மூச்சே வந்தது!

ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னால நடந்த ஒரு சம்பவத்தை சொல்றேன். மலைக்கு மேல இருக்கிற சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் திருவாசில (ஸ்வாமியின் விக்கிரகத்துக்குப் பின்னால் வளைவான தோற்றத்துடன் அலங்காரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் பித்தளை தகடு) ஏதோ பழுது வேலை இருந்ததால, என்கிட்டே கொடுத்து, கீழே சேர்க்கச் சொல்லி இருந்தாங்க. ஒரு கோணியைப் போட்டு அதை நல்லா சுத்தி, வலது தோளல தூக்கிக்கிட்டேன். இடது தோளல என்னோட கைப்பை இருந்திச்சு. அதுல என்னோட வேட்டி, சட்டை, சாப்பாடு இருக்கிற தூக்குப் பாத்திரம், அருவாள் இதெல்லாம் இருந்திச்சு.

ரெட்டை லிங்கம் தாண்டி நடந்து போயிட்டிருந்தேன். எனக்குப் பின்னால் ஏதோ சர்சர்ருன்னு சத்தம் கேட்டுச்சு. மெள்ள தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தா, பதறிப் போயிட் டேன். சுமார் ஆறடி நீளத்துல ஒரு பாம்பு என்னைத் தொடர்ந்து வந்துட்டே இருந்தது. அந்தப் பாம்பு, ஒரு மாதிரி ரோஸ் கலர்ல இருந்திச்சு. அப்படி ஒரு கலர்ல பாம்பை அது வரை நான் பார்த்ததே இல்லை. பாம்பு ஊர்ந்து வர்ற வேகத்தைப் பார்த்தா, அதனோட இலக்கு நான்தான்னு தோணிச்சு. இனியும் தாமதிக்கக் கூடாதுன்னு சுமையையும் இறக்கி வைக்காம, வேக வேகமா கீழே இறங்கினேன். ஆனா, பாம்பு என்னை விடவே

இல்லை. எனக்கும் பாம்புக்கும் உள்ள இடைவெளி சுமார் இருபதடி தான் இருக்கும்.

நூறடி தூரம் வரை இப்படி சுமையோட ஓடி இருப்பேன். பிறகு என்ன தோணிச்சுன்னு தெரியல... அப்படியே நின்னுட்டேன். பாம்பு என்னைப் பார்த்துப் படம் எடுத்து ஆடிட்டு இருந்திச்சு. அதைப் பார்த்து ஒரு ஆவேசத்துல கேட்டேன்... 'என்னை ஏன் துரத்திட்டு வர்றே? நான் என்ன களவாணிப் பயலா? கோயிலுக்கு உண்டான ஒரு பொருளைப் பழுது பார்க்கறதுக்காகத்தானே எடுத்துட்டுப் போறேன். இதோ, இதுதான் அந்தப் பொருள். நல்லா பார்த்துக்க'னு திருவாசியை எடுத்துக் கீழே பொத்துன்னு வெச்சேன். கொஞ்சம்கூட அப்படி இப்படி அசையாம படம் எடுத்த நிலையிலேயே ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் பாம்பு இருந்துச்சு. பிறகு, தலையால தரையில் பொட்டுன்னு போட்டுட்டு, வந்த திசையில் திரும்பி, சர்ருன்னு வேகமா போயிடுச்சு. கொஞ்ச நேரம் கழிச்சதான் நான் நிதானத்துக்கே வந்தேன்.

அந்தப் பாம்பைப் பார்த்தா, சாதாரணமான ஒரு பாம்பா எனக்குத் தோணலிங்க. இது மாதிரி விசித்திரமான விஷயங்கள் இந்த மலையில் அதிகமா நடக்குமுங்க. களவாடற எண்ணத்தோட யாரும் இந்த மலைக்கு வர முடியாது. இந்த மலையை, எத்தனையோ சித்தர்மாருங்க என்னென்னவோ வடிவத்துல இன்னிக்கும் பாதுகாத்துட்டு வர்றதா பெரியவங்க சொல்லுவாங்க. அதுல அந்தப் பாம்பும் ஒண்ணா இருக்கலாம்!"

சதுரகிரியின் பிரதான கடவுளான சுந்தர மகாலிங்கம், இந்த மலை உச்சியில் வழிபாட்டுக்கு வரக் காரணமான சம்பவத்தைப் பற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

சென்ற இதழில் பார்த்த கதையின் தொடர்ச்சியை இப்போது கவனிப்போம். தில்லைக்கோன்- திலகமதி தம்பதியின் அருமைப் புத்திரனாக 'பச்சைமால்' என்கிற திருநாமத்துடன் அவதரித்தார் தேவலோகவாசியான யாழ்வல்ல தேவர். இவர் மீது காதல் கொண்ட தேவலோக மங்கையான தேவமாது, தில்லைக்கோனின் தங்கை யான சிங்காரமங்கைக்கும் அவள் கணவன் செங்கமலக் கண்ணனுக்கும் மகளாகப் பிறந்தாள். இவளது பெயர் 'சடைமங்கை'. இறைவனின் கட்டளைப்படி இந்த அவதாரங்கள் பூலோகத்தில் நிகழ்ந்தன.

பச்சைமாலும் சடைமங்கையும் சீரும் சிறப்புமாக அவரவர்களது வீட்டில் வளர்ந்து வந்தனர். பருவங்கள் பறந்தன. வருடங்கள் உருண்டோடின. பச்சைமால் பதினாறு வயதையும், சடைமங்கை பன்னிரண்டு வயதை யும் எட்டினாள். இருவரது வீட்டிலும் திருமணப் பேச்சுகள் துவங்கின. பச்சைமாலின் பெற்றோரும் சடைமங்கையின் பெற்றோரும் ஒரு தினத்தில் கூடிப் பேசினர். உறவு முறையின் சந்தோஷத்தை உற்சாகமாகப் பகிர்ந்து கொண்டனர். இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைக்க பெற்றோர்களும் பெரியோர்களும் அப்போது சம்மதம் தெரிவித்தனர். சம்மதம், சடங்காக மாறியது. ஒரு சுப தினத்தில் சடைமங்கையின் கழுத்தில் தாலி கட்டி, அவளைத் தன் மனைவி ஆக்கிக் கொண்டான் பச்சை மால்.

இல்லறம் இனிதே துவங்கிற்று. தன் குலத் தொழிலின் வழக்கப்படி பசு மாடுகளை ஓட்டிச் சென்று சதுரகிரி பகுதிகளில் மேய்த்து வந்தான் பச்சைமால். வளமாக மேய்ந்த பசுக்களின் பாலைக் கறந்து, உரிய பாத்திரங்களில் நிரப்பி, சடைமங்கையிடம் கொடுப்பான் பச்சைமால். பாலை விற்று அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் இருவரும் இனிதே வாழ்ந்தனர்.

பசுக்கள் பல்கிப் பெருகின. எட்டிப் பார்ப்பதற்குள் இருபது வருடங்கள் கடகடவென்று ஓடின. யாழ்வல்ல தேவருக்கும், தேவமாதுக்கும் கயிலாயத்தில் இறைவன் கொடுத்த வாக்குப்படி அவர்கள் இருவரையும் ஆட்கொள்ள வேண்டிய நேரம் வந்தது. சாபத்தின் காரணமாக பூலோகத்தில் வசிக்கும் அந்தத் தம்பதிக்கு திருக்காட்சி தந்து முக்தி அளிக்கத் தீர்மானித்த பரமேஸ்வரன், ஒரு மகா சித்தராக பூலோகத்தில் எழுந்தருளினார். ஜடா மகுடம் தரித்து, ருத்திராட்ச மாலைகளைத் திருமார்பில் தாங்கி, காவி வஸ்திரம் அணிந்து, நெற்றியிலும் திருமேனியிலும் திருநீறு துலங்க... கமண்டலம் ஏந்தி புறப்பட்டு வந்தார் ஸ்ரீகயிலாய நாதர்.

சடாதாரி அம்மன்

சதுரகிரியின் அடிவாரப் பகுதியும், தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த பூமியுமான 'மாவுத்து' என்ற ஊரில் எழுந்தருளினார் இந்த மகா சித்தர் (மதுரை - ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் சாலையில் வரும் கிருஷ்ணன்கோவிலில் இருந்து வத்திராயிருப்பு, தம்பிபட்டி வழியாகச் சென்றால், சுமார் 18 கி.மீ. தொலைவில் இருக்கிறது மாவுத்து). துறவிகளும் ரிஷிகளும் தவம் செய்து வாழ்ந்து வரும் பேற்றைப் பெற்ற கிராமமான மாவுத்தில், புதியவரான இந்த மகா சித்தருக்குப் பெரும் வரவேற்பு கிடைத்தது. தினமும் அங்குள்ள திருக்குளத்தில் நீராடினார்.

புண்ணியம் பெற்ற அந்தத் திருக்குளம், மாவூத்தில் இன்றைக்கும் ஒரு மகா சாட்சியாக இருக்கிறது.

விடிந்தும் விடியாத அதி காலை நேரத்தில், நீர் தளும்பும் அந்தக் குளத்தின் நடுவில் இருந்து நீர்க்குமிழிகள் பெரிய அளவில் 'மளூக் மளூக்'கென்று தோன்றி, சற்று நேரத்தில் மறைந்து விடுவதாக ஊர்க்காரர் ஒருவர் சொன்னார். அதாவது, இறைவன் இன்றும் அந்தத் திருக்குளத்தில் அதிகாலை நேரத்தில் நீராடுவதாக ஐதீகமாம்!

கதைக்குத் திரும்ப வருவோம். கணவன் பச்சை மாலிடம் இருந்து, சற்று முன் கறந்த நுரை ததும்பும் புதிய பாலை வியாபாரத்தின் பொருட்டு வாங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள் சடைமங்கை. மாவூத்து பகுதியைக் கடந்து செல்லும்போது, அங்கே பிரகாசிக்கும் திருமேனியுடன் வீற்றிருந்த மகா சித்தரைக் கண்டு, பால் பாத்திரங்களைக் கீழே வைத்து விட்டு பயபக்தியுடன் வணங்கினாள் சடைமங்கை.

சித்தராக வந்தவர் சாமான்யப்பட்டவரா? திரு விளையாடல் அரங்கேற வேண்டாமா? சடை மங்கையை அன்புடன் ஆசிர்வதித்து, "குழந்தாய்... தாகமும் பசியும் சேர்ந்து என்னை வாட்டுகிறது. உன்னிடம் இருக்கும் பாத்திரத்தில் இருந்து கொஞ்சம் பாலை எனது பசிக்கு உணவாகத் தருவாயா?" என்று கேட்டார்.

மறுபேச்சு எதுவும் பேசாமல், சாவி கொடுத்த பொம்மை போல், பால் பாத்திரத்தை எடுத்து மிகுந்த பவ்யத்துடன் சித்தரிடம் கொடுத்தாள் சடைமங்கை. உலகுக்கே உணவூட்டும் அந்த கயிலாய நாதன், பாத்

திரத்தை வாங்கி, தலையைச் சற்றுச் சாய்த்து, பாலை அருந்தினார். செந்நிற மேனியனின் அதரமெங்கும் நொங்கும் நுரையுமாக பாலின் சுவடுகள். பால் பாத்திரத்தை சடைமங்கையிடம் கொடுத்தவர், "மிகுந்த சந்தோஷம் பெண்ணே... எனது தாகமும் பசியும் அடங்கி விட்டது. நான் இன்னும் சில நாட்கள் இந்தப் பகுதியிலேயே தங்கிச் செல்லலாம் என நினைக்கிறேன். தினமும் என் பசியைப் போக்குவதற்கு இது போல் வந்து பால் தந்து உதவுவாயா?" என்று கெஞ்சும் பாவனையில் கேட்டார், சித்தர் வடிவில் இருந்த சிவனார்.

"நிச்சயமாகத் தருகிறேன் ஐயா" என்று சொல்லி, தனது இல்லம் புறப்பட்டாள். அடுத்த நாளில் இருந்து - இறையனாருக்குத் தான் கொடுத்த வாக்குப்படி, தினமும் அவருக்குப் பசுவின் பாலைக் கொடுப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டாள் சடைமங்கை. அதோடு, அந்த சித்தரின் அன்றாட நடவடிக்கைகளுக்கு உதவி புரிந்து, அவரது ஆசியும் பெற்று வந்தாள். இந்தச் சம்பவங்கள் எதுவுமே, சடைமங்கையின் குடும்பத்தினர் அறியார்!

சடாதாரி அம்மன் திருக்கோயில்

சடாதாரி அம்மன் சத்திதி

விஷயம் வெளிச்சத்துக்கு வரும் நாளும் வந்தது. பச்சை மால் கறந்து கொடுத்து அனுப்பும் பாலில் கணிசமான அளவு தினமும் குறைவதைக் கண்டு குடும்பத்தினர் அவ்வப்போது குழம்பினர். விவரத்தை அவர்கள் பச்சைமாலிடமே ஒரு நாள் கேட்க... அவன் அதிர்ந்தான். "என்னது... பால் அளவு குறைகிறதா? இருக்காதே... தினமும் கொடுத்து அனுப்பும் அதே அளவு பாலைத்தான் பாத்திரங்களில் வழிய வழிய சடைமங்கையிடம் நான் கொடுத்து அனுப்புகிறேன். அப்படி இருக்க நீங்கள் சொல்வது எப்படி சாத்தியம்? சரி, இதை நானே கவனிக்கிறேன்" என்று அவர்களுக்கு விளக்கம்

சொல்லி, சடைமங்கையை அவள் அறியாமல் கண்காணிக்கத் தீர்மானித்தான்.

மறுநாள் வழக்கம்போல் சடைமங்கையிடம் பாலைக் கொடுத்து அனுப்பி விட்டு, அவளுக்குத் தெரியாமல் பின்தொடர்ந்து போனான் பச்சைமால். அவளும் தன் அன்றாட நடவடிக்கைப்படி, சித்தருக்குச் சிறிதளவு பாலைக் கொடுத்து விட்டு, எஞ்சியதை வாங்கிக் கொண்டு எதுவுமே அறியாதவள் போல் வீடு திரும்பினாள். பச்சைமாலுக்கு இப்போதுதான் விவரம் புரிந்தது. நடந்த சம்பவத்தைப் பார்த்து சினம் கொண்டான். கண்களில் கோபம் அனல் பறக்க வீட்டுக்கு ஓடோடி வந்தவன் "சடைமங்கை... சடைமங்கை..." என்று அலறி, அவளைத் தேடினான். 'கணவரது அன்பான குரல் வழக்கத்துக்கு மாறாக சினம் கலந்து ஒலிக்கிறதே' என்று ஐயப்பட்ட சடைமங்கை, பதறியபடி ஓடி வந்து, அவன் முன் நின்றாள். பச்சைமாலின் கொடூர முகம் கண்டு அவள் கை- கால்கள் நடுங்கின.

சடைமங்கையின் இடக் கையைப் பிடித்துத் தன் அருகே பலமாக இழுத்தான் பச்சைமால். அவன் முகத்தில் பொங்கும் கோபம் கண்டு ஏகத்துக்கும் தவித்துப் போனாள் அவள். "அடியேய்... ஒவ்வொரு நாளும் பனியிலும் வெயிலிலும் கஷ்டப்பட்டு, மலைப் பிரதேசங்களில் மாடுகளை மேய்த்து, பாலைக் கறந்து, காசுக்கு விற்கச் சொல்லி உன்னிடம் கொடுத்து அனுப்பினால், கண்ட கண்ட பரதேசிக்கெல்லாம் பாலைப் பருகக் கொடுக்கிறாயே... உன் மனதில் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று ஏகத்துக்கும் திட்டியதோடு, அவளைத் தண்டிக்கவும் செய்தான்.

கணவர் கொடுத்த தண்டனையை எந்த வித மறுப்பும் இல்லாமல் வாங்கிக் கொண்ட சடைமங்கை, மாலுத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் மகா சித்தரிடம் மறுநாள் சென்று முதல் நாள் நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் கூறி, கண் கலங்கினாள். சித்தரும் அவளைத் தேற்றினார்.

"சடைமங்கை... நீ சாதாரணப் பிறவி அல்ல. பூலோகத்தில் நீ அவதரித்ததன் நோக்கம் இனிதே நிறைவேறியது. இனி, நவசக்திகளில் நீயும் ஒருத்தியாக இருந்து, தெய்வ சக்தியோடு திகழ்வாய். 'சடாதாரி' எனும் திருநாமத்துடன் இதே மாலுத்தில் கோயில் கொள்வாய். உன்னை வந்து தொழும் பக்தர்களது குறைகளைத் தீர்த்து, அவர்களுக்கு வேண்டும் வரம் கொடு!" என்று ஆசிர்வதித்து, சடைமங்கையை மாலுத்தில் நிலை கொள்ளச் செய்தார்.

சடைமங்கையை காணாமல் தவித்த உடன் பிறந்த அண்ணன்கள் ஏழு பேரும், மாலுத்து மகா சித்தரிடம் ஓடோடி வந்தார்கள். தங்கள் தங்கையைப் பற்றிக் கண்ணீருடன் விசாரிக்க... அவளது இறை நிலையை எடுத்துச் சொல்லி, அவதார நோக்கத்தையும் விளக்கினார். 'சடாதாரி' என்ற பெயரில் தெய்வமானதையும் பக்குவமாகச் சொன்னார். பின்னர், சகோதரர்கள் ஏழு பேரையும் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஏழு ஐயனாராக்கி, திசைக்கு ஒருவராய் சதுரகிரியில் நிலை கொள்ளச் செய்தார்.

நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் கேட்ட பச்சை மால், அழுது புலம்பினான். மனைவியே தெய்வம் ஆனதையும், அவளுடன் பிறந்த சகோதரர்கள் ஐயனாராகி, திசைக்கொருவராகக் காவல் காப்பதையும் ஊரார் மூலம் அறிந்தான். ஜனங்கள் அனைவரும் இந்த தெய்வங்களுக்குப் பொங்கலிட்டுப் படைப்பதையும், வழிபாடுகள் பிரமாதமாக நடப்பதையும் பார்த்து மனம் உருகினான். பித்துப் பிடித்தவன் போல் சில நாட்கள் அலைந்தான். பிறகு, பந்த- பாசம்

அனைத்தையும் துறந்து, தனக்குச் சொந்தமான பசுக்களை மட்டும் ஓட்டிக் கொண்டு சதுரகிரி மலையில் ஏறினான். அங்கேயே பசுக்களை வைத்து வளர்த்தான். 'பசி' என்று வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பால், தயிர், மோர் போன்றவற்றைக் கொடுத்தான். தனக்கு மோட்சத்தை அருளுமாறு கயிலயங்கிரிவாசனை நித்தமும் வேண்டி வந்தான்.

அதே நேரம், மாலுத்தில் மகா சித்தர் ஒருவர் தவம் செய்து வருவதை அறிந்தான், கோட்டையூர் பகுதியை ஆண்டு வந்த அரசன். ஒரு நாள் தன் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டான். சித்தர் வடிவில் வந்த இறைவனைச் சந்தித்து வணங்கினான். ஆசிர் வதித்த மகா சித்தர், "மன்னா! உன்னால் ஒரு காரியம் ஆக வேண்டி உள்ளது. எனக்கு இங்கே ஓர் ஆலயம் எழுப்பு" என்றார்.

சித்தரின் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு செயல் படுத்தினான் செங்கோல் மன்னன். திறமையான சிற்பிகளையும், ஸ்தபதிகளையும் வரவழைத்து ஆலயப் பணிகளை ஆரம்பித்தான். மாலுத்தில் மகேசன் ஆலயம், மகோன்னதமாக உருவானது. ஆலயப் பணிகள் அற்புதமாக முடிந்தன.

ஒரு நாளில் அதிகாலை வேளையில், கதிரவன் தன் கதிர்களைப் பரப்பி மாந்தர்களைத் துயில் எழுப்பிய பொழுதில், மன்னர் மற்றும் உள்ள ஆன்றோர்களுக்குத் தனது சுயரூபத்தைக் காட்டி அருளிய மகா சித்தர், புதிய ஆலயத்தின் உள்ளே சந்நிதியில் புகுந்து லிங்க சொரூபமாக மாறினார்.

இது கண்டு மன்னரும் மற்றவர்களும் 'நம சிவாய' கோஷத்தை எழுப்பி, இறைக் காட்சியைக் கண்டு இன்புற்றார்கள். அந்த லிங்கமே 'உதயகிரிநாதர்' என வழங்கப்பட்டு வருகிறது. மாலுத்தில் புனித குளத்தில் நீராடி, உதயகிரிநாதரையும், சடாதாரியையும் தரிசிப்பவர்கள் தங்களது பாவங்களைத் தொலையப் பெற்று, புனிதம் நிரம்பியவர்களாக மாறுகிறார்கள்.

சதுரகிரியில் சுந்தர மகாலிங்கம் எழுந்தருளும் முன்பு தோன்றியவர் இந்த உதயகிரிநாதர் என்பதால், சதுரகிரி செல்லும் அன்பர்கள் இவரையும் வணங்குவது சிறப்பு!

'உருக வைத்த ஒரு மணி நேரம்!'

திவ்யா, மயிலாப்பூர், சென்னை.

திவ்யா

"சக்தி விகடன் 9.12.07 மற்றும் 23.12.07 இதழ்களில் சதுரகிரி யாத்திரை தொடரில்- சுந்தரம் என்ற சாப்டூர் அன்பர், நள்ளிரவில் சுந்தரமூர்த்தி சந்நிதியில் சித்தர்களும் சிவனும் சேர்ந்து நடத்திய பஜனையைத் தனி ஒரு ஆளாகக் கண்டு மெய்சிலிர்த்ததாகவும், ஒரு சில விநாடிகளே அனுபவித்த அந்தக் காட்சி சட்டென மறைந்தது கண்டு சுந்தரம் பதறியதாகவும் படித்தேன். சித்தர்கள் நடத்தும் அந்த பஜனையை மனிதர்கள் எவரும் பார்க்கவே கூடாது என்பதும் அந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அன்பர் சுந்தரம் கேட்க நேர்ந்த அதே பஜனை கோஷத்தை நானும் விரைவிலேயே கேட்டு பரவசப்பட நேரிடும் என்று அப்போது எனக்குத் தெரியாது. கார்த்திகை மாத அமாவாசை முடிந்த ஒரு சில நாட்களில் எனக்கு இப்படி ஓர் அனுபவம் ஏற்பட்டது. சித்தர்களது அற்புதமான பஜனையைக் கேட்க நேர்ந்தது, மிகவும் ஆச்சரியமான அனுபவம் என்றே கருதுகிறேன். புத்தகத்தில் என்ன படித்தேனோ, அதே நிகழ்வை அப்படியே மெய்சிலிர்ப்புடன் அன்றைய தினம் நள்ளிரவு அனுபவித்தது, சதுரகிரி மகாலிங்கத்தின் அருள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

கடந்த பிப்ரவரி மாதம் சிவராத்திரி மற்றும் அமாவாசை தினத்தின்போது சதுரகிரிக்குச் சென்றேன். அதுதான் எனது முதல் யாத்திரை. தற்போது, கார்த்திகை மாத அமாவாசைக்கு நான் சதுரகிரிக்குச் சென்று திரும்பியது ஆறாவது முறை. குறுகிய காலத்துக்குள்ளேயே அந்த மகாலிங்கம் என்னை அந்த அளவுக்கு ஈர்த்து விட்டார் என்பதற்கு இதுவே சாட்சி.

அமாவாசை முடிந்த 11-ஆம் தேதி (11.12.07) பின்னிரவு. நேரம் சுமார் இரண்டு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதிக்கு அருகே அமர்ந்து, சதுரகிரிக்கு வந்த அன்பர்கள் சிலருடன்

பேசிக் கொண்டிருந்தேன். சந்நிதியில் எரிந்து கொண்டிருந்த சோலார் விளக்குகளும் அணைக்கப்பட்டு விட்டன. எங்கும் ஒரே இருள். நிசப்தம்.

அப்போதுதான் அந்த வித்தியாசத்தை மெள்ள உணர்ந்தேன். தவழ்ந்து வரும் குளிர் காற்றில் மெல்லிய பஜனை சத்தம் மிதந்து வருவதை உணர்ந்தேன். கோரஸாக இசைக்கும் ஆண் குரல்களின் சத்தத்தை உணர முடிந்தது. பக்க வாத்தியங்களும் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஒலித்த முழக்கத்தை வைத்து, குறிப்பாக இந்த வாத்தியங்கள்தான் இசைக்கப்படுகின்றன என்று பிரித்துச் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால், ஜால்ராவின் சத்தத்தையும், சப்ளாக் கட்டையின் (நாரதர் கையில் இருக்குமே... அதுதான்!) ஓசையையும் துல்லியமாகக் கேட்க முடிந்ததாக மறுநாள் ஒருவர் என்னிடம் சொன்னார்.

அப்போது என்னைத் தவிர, மொத்தம் ஐந்து பேர் உடன் இருந்தார்கள். அவர்களில் இருவர் பெண்கள்; மூன்று பேர் ஆண்கள். சுமார் பதினைந்து நிமிடம் தொடர்ந்து இந்த பஜனை சத்தத்தை என்னால் கேட்க முடிந்தது. அதே நேரம், அது எந்தத் திசையில் இருந்து வருகிறது என்பதை உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

எங்கள் ஆறு பேரில் ஒருவர்கூட எதுவும் பேசவில்லை. அனைவரும் அமைதி காத்தனர். 'என்ன... கேக்குதா?' என்று உடன் இருந்த ஒருவர் பஜனை ஒலியை சூசகமாகக் குறிப்பிட்டு மற்றவர்களிடம் கேட்டார். அனைவரும் மௌனமாகத் தலை அசைத்தோம். அந்த நேரத்தில் பலமாக மூச்சு விடுவது, தும்முவது போன்றவைகூட சித்தர்களது பஜனைக்கு இடையூறாக இருக்கும் என்பதால், நாங்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் எதுவுமே பேசிக் கொள்ளவில்லை. அனைவரும் பஜனையைக் கேட்டு, அந்த இசையில் இன்புறுவதிலேயே கவனமாக இருந்தோம். நான் கண்களை மூடி 'நமசிவாய' நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தேன் (உடன் இருந்த திருவனந்தபுரம் அன்பர் மறுநாள் காலையில், 'சிவாய நமஹ' என்கிற வார்த்தையை, பஜனைப் பாடலின் ஒவ்வொரு வரியின் இறுதியிலும் தான் கேட்டதாகச் சொன்னார்!). இரண்டு மணிக்கு ஆரம்பித்த பஜனை ஒலி, ஒரு மணி நேரம் கடந்த பின்னும் ஓயவில்லை. உற்சாகம் கொப்பளிக்கத் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. உடன் இருந்த பெரியவர் ஒருவர்

சன்னமான குரலில், 'எல்லாரும் போய்ப் படுத்துக்குங்க. இனிமே இங்கே இருந்தா அவங்களைத் தொந்தரவு பன்றதா இருக்கும்!' என்றார். எனவே, அனைவரும் எழுந்து படுக்கப் போய் விட்டோம்.

காலையில் எழுந்ததும், முதல் நாள் நள்ளிரவு நேர்ந்த இறை அனுபவத்தை நினைத்தேன். உடலும் மனமும் சிலிர்த்தது. எந்த நேரத்தில் எத்தகைய அனுபவத்தைத் தன் பக்தர்களுக்குத் தர வேண்டும் என்று அந்த மகாலிங்கம்தான் அறிவார்! சித்தர்கள் இன்றைக்கும் வசித்து வரும் அந்த பூமிக்கு ஒவ்வொரு முறையும்

KRICONS.BLOGSPOT.COM

சொந்தம், பந்தம் அனைத்தையும் துறந்து, அடிவாரத்தை விட்டு சதுரகிரி மலைக்குப் பசுக்களுடன் புறப்பட்டுப் போனான் பச்சைமால். கோமாதாவின் வடிவமாக அவற்றைக் கருதி அனுசரணையுடன் மலைப் பகுதியில் மேய்த்து வந்தான். பசுக்கள் தரும் பால் மற்றும் இதர பொருட்களை, பசியுடன் வரும் பக்தர்களுக்கு அன்புடன் வழங்கினான்.

ஒரு நாள் பசுக்களைத் தொழுவத்துக்கு ஓட்டிக் கொண்டு வந்தபோது, அகத்தியரால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட லிங்கத்தை சுந்தரானந்தர் பூஜிப்பதைப் பார்த்தான் பச்சைமால். அபிஷேகமும் அலங்காரமும் முடிந்து பூஜை நடந்து கொண்டிருந்தது. வஸ்திரம் தரித்து, மலர்மாலைகளை அணிவித்து, நமசிவாய நாமம் துதித்து, சுந்தரலிங்கம் எனும் அந்தத் திருமேனிக்கு தூபங்களின் மணம் கமழ சுந்தரானந்தர் பூஜை செய்வதைப் பார்த்து ஒரு கணம் வியந்து, ஆனந்தத்தில் அப்படியே சொக்கிப் போனான் பச்சைமால். ஆரத்தி காட்டி, வழிபாடுகளை முடித்த சுந்தரானந்தர், பச்சைமால் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினார்.

கருணை பொங்கும் தன் விழிகளால் கண் கொட்டாமல் பச்சைமாலைப் பார்த்தார் சுந்தரானந்தர். சித்த புருஷரின் பார்வை தன் மீது படிவதைக் கண்ட பச்சைமால், அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டான். பிறகு, "ஐயா... இங்கே பசுக்களை மேய்த்து வருபவன் நான். நல்ல வளமாகப் பால் தரும் ஒரு பசுவினது பாலைத் தங்களுக்கும், தங்களால் வழிபடப்பட்டு வரும் இந்த சிவனாரின் அபிஷேகத்துக்கும் தினமும் கொண்டு வந்து தருகிறேன். இதற்குத் தாங்கள் என்னை அனுமதித்தால் அதை என் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்" என்று அவரது திருமுகத்தை ஏக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தீட்சண்யமான ஒரு புன்னகை புரிந்து அவனது வேண்டுகோளுக்கு அனுமதி தந்தார் சுந்தரானந்தர். சொன்ன வாக்கைத் தவறாமல் கடைப்பிடித்து வந்தான் பச்சைமால். குறிப்பிட்ட ஒரு பசுவிடம் இருந்து நித்தமும் கறந்து, பச்சைமால் கொண்டு வரும் நுரை ததும்பும் பாலைத் தனக்கும், லிங்கத் திருமேனியின் அபிஷேகத்துக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டார் சுந்தரானந்தர்.

பச்சைமாலை (இவரது பெயர் போன பிறவியில் யாழ்வல்ல தேவர் என்பதை வாசகர்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். தேவலோகத்தில் ஒரு முறை தேவமாது ஒருவரைக் கண்டு சுற்றுப்புறத்தையும் மறந்து காதல் வயப்பட்டதால், இறைவனார் கொடுத்த சாபம் காரணமாக இப்போது பூலோகத்தில் பச்சைமால் என்கிற திருநாமத்துடன் அவதரித்திருக்கிறார் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது!) தாம் ஆட்கொள்ள வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டதாக உணர்ந்த இறையனார் மகா சித்தராக - வெண்ணீரணிந்து, ருத்திராட்ச மாலைகள் தரித்து, சடாமுடியுடனும் காவி உடையுடனும் சதுரகிரியில் தோன்றினார்.

சதுரகிரியில் இருக்கிற கற்பக விருட்சத்தின் அடியில் மகா சித்தர் வடிவில் சிவபெருமானார் தனித்திருக்கும்போது, சுந்தரானந்தரும் சட்டைநாதரும் அவரைத் தரிசித்து அளவளாவினார்கள். மகா சித்தரின் கண்களின் வழியே தெரியும் தீட்சண்யத்தைக் கண்டு அவரிடம் ஆசி பெற்றார்கள் இருவரும். சுந்தரானந்தர் பூஜித்து வரும் லிங்கத் திருமேனி குறித்து ஆர்வமுடன் விசாரித்தார் மகா சித்தர். சித்து விளையாட்டுகளுக்கெல்லாம் அதிபதியான அந்த சிவபெருமானார், பச்சைமாலிடம் தன் விளையாட்டைக் காட்ட விரும்பினார்.

அந்த நேரம் பார்த்து தன் பசு மாடுகளை ஓட்டியவாறு, தொழுவத்துக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான் பச்சைமால். எதிரே சுந்தரானந்தரைப் பார்த்தவன், "இதோ சாமீ... தொழுவத்துக்குப் போனதும் பால் கறந்து உடனே கொண்டு வந்துடறேன்" என்றபடி "ஹேய்ய... ஹேய்ய..." என மாடுகளை விரட்டி வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். மகா சித்தரின் விளையாட்டு இங்குதான் அரங்கேறியது. சுந்தரானந்தருக்கும் சுந்தரலிங்கத்துக்கும் பாலைத்

தரும் அந்தக் குறிப்பிட்ட பசு மாட்டை மட்டும், எவரும் அறியாத வண்ணம் கற்பக விருட்சத்தின் கீழே தங்கும்படி செய்தார். பிற மாடுகள் அனைத்தும் பச்சைமாலின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவனுக்கு முன்னால் வேகவேகமாகச் சென்றன.

தொழுவத்தை அடைந்த பச்சைமால் அனைத்து மாடுகளையும் அதனதன் இடத்தில் கட்டினான். சுந்தரானந்தருக்கும் சுந்தரலிங்கத்துக்கும் பால் தரும் அந்தக் குறிப்பிட்ட பசுவைத் தேடினான். காணவில்லை. தொழுவம் முழுக்கத் தேடினான். அந்தப் பசுவை எங்கும் காணவில்லை. தவித்தான். நேரம் வேறு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சுந்தரலிங்கத்துக்கு பூஜை செய்யும் வேளை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

'ஒரு வேளை, வருகிற வழியில் எங்காவது தவறிச் சென்றிருக்கும்' என்று எண்ணியவனாய், மாடுகளை ஓட்ட, தான் பயன்படுத்தும் கழியைக் கையில் ஏந்தி, வந்த பாதையில் திரும்ப நடக்க ஆரம்பித்தான் பச்சைமால். அவனது விழிகள் இரண்டும், காணாமல் போன பசுவையே கண் கொட்டாமல் தேடின. சலித்துப் போய் நடந்தவன், ஓரிடத்தில் தன் பசு நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

அதை ஓட்டிச் செல்வதற்கு ஆவலுடனும் அவசரத்துடனும் அதன் அருகே நெருங்கியவன், அதிர்ந்து போனான்.

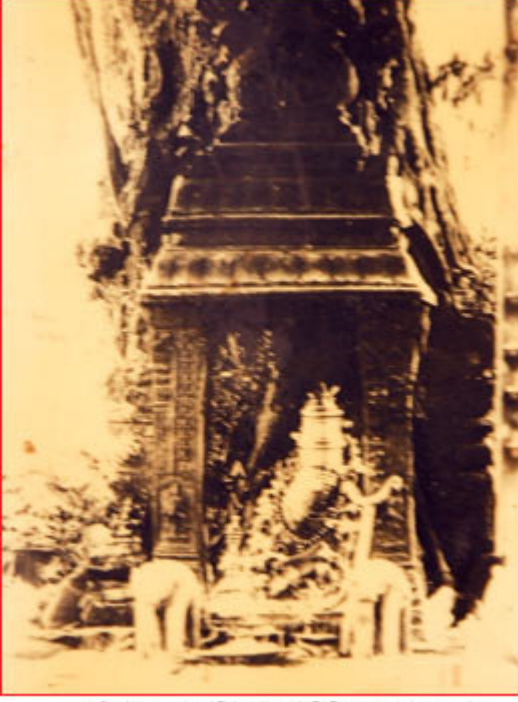

இறைவனுக்குப் பால் தரும் அந்தப் பசுவின் மடியில் வாய் வைத்து, பாலைப் பருகிக் கொண்டிருந்தார் மகா சித்தராக வந்த சிவனார். செந்நிறமான அவரது அதரம் எங்கும் பாலின் நுரை, பஞ்சுப் பொதி போல் படிந்திருந்தது. 'சுந்தரலிங்கமாக இங்கே காட்சி தரும் தனக்கு அபிஷேகம் செய்யும் நேரம் நெருங்கி விட்டதே... இன்னும் பால் வந்து சேரவில்லையே' என்று நினைத்து அந்தப் பசுவின் மடியில் இருந்தே பரமனார் பாலைப் பருகி விட்டார் போலிருக்கிறது! ஆனால்,

பச்சைமால் பதறிப் போய் விட்டான். இறைவனுக்கு என்று நேர்ந்து விட்ட ஒரு பசுமாட்டின் பாலை யாரோ ஓர் ஆசாமி அருந்தி, அபசாரம் செய்து விட்டானே என்று கதறினான். ஒரு கட்டத்தில் கோபம் எழுந்து, தன் கையில் இருந்த கழியால் மகா சித்தரின் தலையில் ஓங்கி அடித்தான்.

உடலில் உள்ள அனைத்துப் பாகங்களும் வருந்துமாறு மகா சித்தரை நையப் புடைத்த பச்சைமால், ஆவேசம் தணியாதவனாக நின்று கொண்டிருந்தான். இந்த நேரம் பார்த்து அங்கே ஓடி வந்த சுந்தரானந்தரும் சட்டைநாதரும் துடிதுடித்துப் போய் விட்டார்கள். சித்தர்கள் இருவரும் சினம் கொண்டு பச்சைமாலின் மேல் பாய முற்படும்போது, மகா சித்தரானவர் மந்தகாசப் புன்னகையுடன் அவர்களைத் தடுத்து விட்டார்.

"இதெல்லாம் எமது விளையாட்டே..." என்றவர் அவர்களுக்குத் திருக்காட்சி தந்தார். எப்படித் தெரியுமா? மான், மழு, கபாலம், சூலம் தரித்து... சர்ப்பங்களை ஆபரணங்களாக அணிந்து கொண்டு... கொன்றை மாலை தூடி... உயர்ந்த ஜடா மகுடத்துடன் கோலாகலமாய்

ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம் சத்திதி (பழைய படம்)

காட்சி தந்தார். மகா சித்தராய் வந்தவர், மகேசனாகக் கண்முன்னே காட்சி தருவது கண்டு பச்சைமால் பதறிப் போனான்.

இந்த இன்ப அதிர்ச்சியை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. கண்களில் இருந்து நீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது. கைகளும் கால்களும் படபடத்தன. இத்தனை நாள் பசுவின் பாலைக் கறந்து, நான் கொண்டு வந்து தந்தது இந்த ஈஸ்வரனுக்குத்தானா என்று சந்தோஷம் உள்ளத்தில் மேலிட, உற்சாகமாகக் கூக்குரலிட்டான்.

நமசிவாய நாமத்தை நெக்குருக ஜபித்தான். கைகளைத் தலைக்கு மேல் உயர்த்தி, ஆனந்தக் கூத்தாடி, அந்த அப்பனை வணங்கினான். "ஈஸ்வரா... அறியாமல் நான் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருள்... வந்திருப்பது நீ என்று தெரியாமல் கழி கொண்டு உன்னைக் காயப்படுத்தி விட்டேன்" என்று மகேஸ்வரரின் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

சுந்தரானந்தரும் சட்டைமுனியும் இறைவனை வணங்கி, அவரது அருளாசி பெற்றனர். இறை தரிசனம் பெற்ற பச்சைமாலைப் பெருமையாகப் பார்த்தனர். பிறகு, ஈஸ்வரரின் பார்வை, பச்சைமால் மேல் படர்ந்தது. "பச்சைமால்... உன் பணியில் யாம் மிக மகிழ்ந்தோம். நித்தமும் எமது அபிஷேகத்துக்குப் பசும்பாலைக் கொடுத்ததோடு, அடியார் சுந்தரானந்தரின் பசியைப் போக்குவதற்கும் பால் தந்து உதவி உள்ளாய். மிக்க நன்றி. உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும், கேள்..." என்று கேட்டார் இறைவனார்.

இது நாள் வரை எதை எதிர்பார்த்து, சதுரகிரிக்கு வந்து தன் பணிகளைத் தொடர்ந்தானோ, அதை இன்று அடைந்து விட்டான் பச்சைமால். மகேஸ்வரரின் காட்சி இன்று அவனுக்குக் கிடைத்து விட்டது. இத்தனை நாட்களாக அவன் செய்து வரும் தர்மப்

பணிகளுக்குத் தகுந்த பலன் கிடைத்து விட்டது. இறைவனை இன்முகத்துடன் நோக்கினான்: "இடையனான அடியேனுக்குக் காட்சி தந்து கருணை புரிந்த வள்ளலே... உம்மை இந்த சதுரகிரியில் நான் தரிசித்ததை விட வேறு என்ன பேறு வேண்டும்? இதுவே ஆனந்தம்... பரமானந்தம். இனியும் எனக்குப் பிறப்பு வேண்டாம். உன்னுடைய பாதார விந்தங்களில் என்றென்றும் நான் சேவை புரியும் பாக்கியத்தைத் தா. அதுவே நான் வேண்டும் வரம்" என்று இறைஞ்சினான்.

இறைவனார் புன்னகைத்து, பச்சைமாலை ஏற்று, தனது திருவடிகளில் ஐக்கியப்படுத்தினார். இறையருவில் இரண்டறக் கலந்து விட்டான் பச்சைமால் (பின்னாட்களில் பச்சைமாலின் பெற்றோருக்கும் தனக்குப் பால் ஈந்த அந்தப் பசுவுக்கும் மோட்சப் பதவியை அருளினார் ஈசன்). நடந்த காட்சிகளைக் கண்டு தங்களை மறந்து சிவநாம ஜபத்தில் திளைத்திருந்த சுந்தரானந்தரையும் சட்டைமுனியையும் பரிவு நிரம்பிய பார்வை கொண்டு பார்த்தார் இறைவன். "கேளுங்கள் சித்தர்களே... நீங்கள் நம்மிடம் வேண்டுவது என்ன?" என்று கேட்டார்.

இருவரும் அவன் பாதம் பணிந்து விட்டுச் சொன்னார்கள்: "சித்தர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகத் திகழும் மகா சித்தரே... உம் தரிசனத்தில் எங்களுக்கு பெரு மகிழ்ச்சி... நாங்கள் இன்று இங்கு கண்ட இந்த அற்புத தரிசனத்தை, எந்நாளும் கண்டு இன்புற வேண்டும். சதுரகிரிக்கு வந்து செல்லும் பக்தர்கள் தங்களை வணங்கிச் சென்று, எல்லா வகையான வளங்களையும் பெற்று சிறப்புற வாழ வேண்டும். இந்த வரத்தை எங்களுக்குத் தந்தருள வேண்டும்" என்று கேட்க... "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று திருவாய் மலர்ந்த திருக்கயிலைவாசன் அப்படியே மறைந்தார். அவர் இதுவரை இருந்த இடத்தில் சுயம்புவாக ஒரு லிங்கம் திடீரென தோன்றி இருந்ததைப் பார்த்து சுந்தரானந்தரும் சட்டைமுனியும் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர்.

சுயம்புவாகத் தோன்றிய அந்த லிங்கத் திருமேனிக்கு தேவர்கள் மலர்களைப் பொழிந்தனர். வேத கோஷங்கள் முழங்கின. கீதங்கள் இசைக்கப்பட்டன. அங்கு கூடி இருந்த அனைவரும், சுயம்புவாக உருவான அந்த லிங்கத் திருமேனியை வழிபட்டு இன்புற்றனர்.

பச்சைமாலாக வந்த யாழ்வல்ல தேவர், மகா சித்தரை யாரோ என்று எண்ணி கழி கொண்டு தாக்கியமையால், இந்த லிங்கத் திருமேனி நமக்கு வலப்பக்கமாகச் சற்றுச் சாய்ந்துள்ளார். தடியடிபட்ட சம்பவத்தை இன்றும் தன் பக்தர்களுக்கு உணர்த்தும் வண்ணம், சுயம்பு வடிவான ஸ்ரீசுந்தரமகாலிங்கம் வலப்பக்கம் சாய்ந்து இன்றும் நமக்கு அருளி வருகிறார்.

தன்னை சரண் அடைந்தோருக்கு எந்தக் குறையும் கொடுப்பதில்லை ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம். சுயம்புவாய் உருவான காலத்தில் இருந்து, சித்தர்கள் மட்டுமே பூஜித்து வரும் வடிவமாய் இருந்தார் சுந்தர மகாலிங்கம். சித்தர்களின் இந்த வழிபாடு, பல நூற்றாண்டுகள் சிறப்பான முறையில் தொடர்ந்து வந்தது. சித்தர்கள் வழிபடும் காலத்தில் சாதாரண பக்தர்கள் அவ்வளவாக இந்த சதுரகிரி மலைக்கு வர மாட்டார்கள்.

அதன் பின் ஒரு காலகட்டத்தில் இறைவனின் விருப்பப்படி, மனிதர்களே ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு பூஜை செய்யும் வழக்கம் ஆரம்பமானது. சுமார் 250 வருடங்களுக்கு முன் தொடங்கியது இந்த முறை!

ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு முதன் முதலில் பூஜை செய்யும் மகத்தான பேறு பெற்ற மாமனிதர் யார் தெரியுமா? காஞ்சி ஸ்ரீசங்கர மடத்தின் உத்தம பக்தராக இருந்த கணபதி ஸ்வாமிகள் என்பவர்தான் அந்த பேற்றைப் பெற்ற பாக்கியவான். சுமார் 250 வருடங்களுக்கு முன்பு, காஞ்சிபுரத்தில் வசித்து வந்த இவரை, சுந்தர மகாலிங்கமே நேரில் போய் தனக்கு பூஜைகள் செய்வதற்காக சதுரகிரிக்குக் கூட்டி வந்தார் என்றால், அந்த அதிசயத்தை யோசித்துப் பாருங்கள்!

பாக்கியசாலியான அந்த காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீமடத்து பக்தர், சதுரகிரிக்கு வந்த கதையைப் பார்ப்போமா?

கும்மிருட்டு வேளையில்...!

கார்த்திகேயன், மும்பை:

கார்த்திகேயன்

என் குடும்பத்தினர் வசிப்பது மதுரையில். நான் பிறந்தது விருதுநகர் மாவட்டத்தில் உள்ள பாட்டாகுளம் என்கிற கிராமம். பணி நிமித்தமாக தற்போது மும்பையில் இருக்கிறேன். முதன் முதலாக சதுரகிரியை தரிசிக்கும் வரை எனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை அவ்வளவாகக் கிடையாது.

சதுரகிரி மலையின் மகத்துவங்கள் பற்றி என் நண்பர்கள் கூற... சில அதிசயங்களைக் கேள்விப்பட்டேன். சதுரகிரிக்கு ஒரு முறை சென்று மகாலிங்கத்தைப் பார்த்து விட்டு வருவோமே என்று எனக்குள் தோன்றியது. இந்த எண்ணம் எனக்குள் எப்படி வந்தது என்பதை விவரிக்க இயலவில்லை.

என் சித்தப்பா விஜயன் என்பவர், சதுரகிரிக்குப் போய் வந்த அனுபவம் உள்ளவர். எனவே, அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு நான், என் அண்ணன் பாரிராஜன், மாமா பாரதிதாசன் ஆகிய நான்கு பேரும் ஒரு நாள் சதுரகிரிக்குக் கிளம்பினோம். சதுரகிரியின் அடிவாரமான தாணிப்பாறையில் எங்களது பயணத்தை மாலை சுமார் ஐந்தரை மணிக்குத் துவங்கினோம். புறப்பட்டுக் கொஞ்ச தொலைவு போனவுடன் என் அண்ணன் பாரிராஜன் சோர்வடைந்தார். அவரால், உற்சாகத்துடன் நடக்க முடியவில்லை.

அவரை நம்பிக்கை இழக்க விடாமல், ஏதேதோ பேசிக் கொண்டே எங்கள் நடையைத் தொடர்ந்தோம். தான் ஏற்கெனவே சதுரகிரிக்குப் போய் வந்த அனுபவம் உள்ளதால் என் சித்தப்பாவும், அண்ணனுக்கு நம்பிக்கை கொடுத்தவாறே நடந்து வந்தார். 'எங்காவது சற்று ஓய்வெடுத்தால் பரவாயில்லை' என்று என் அண்ணன் முனகிக் கொண்டே வந்தார். மெள்ள மெள்ள நடந்து ரெட்டை லிங்கம் வரை வந்து விட்டோம். அப்போது மணி இரவு எட்டரை.

'இனிமேல் என்னால் நடக்க முடியாது. ரொம்ப அசதியா இருக்கு' என்று என் அண்ணன் ஓரிடத்தில் படுத்து விட்டார். நாங்கள் தங்கி இருந்த அந்தப் பகுதி ஒரே கும்மிருட்டு. எங்கள் கையில் இருந்த டார்ச் லைட்தான் எதிரில் இருப்பவர்களை அடையாளம் காட்டும். மற்றபடி எதுவுமே கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஏதேதோ விநோத சத்தங்கள். அது விலங்குகளின் சத்தமா... மரங்களின் உராய்வினால் எழும் சத்தமா... என்று எதுவுமே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இருட்டில் எப்படி நடந்து சென்று சதுரகிரி உச்சியை அடையப் போகிறோம் என்று புரியவில்லை. கும்மிருட்டு காரணமாக எல்லோருக்குள்ளும் பயம் வேறு. ஆனால், வெளியே சொல்லவில்லை.

ஒரே ஒரு விஷயம் மட்டும் ஊர்ஜிதம் ஆயிற்று. இனிமேலும், அதே இடத்தில் தொடர்ந்து ஓய்வெடுப்பது நல்லதல்ல என்று தோன்றியது. மெள்ள நடந்து சதுரகிரியை அடைந்து விட வேண்டும் என்று அனைவரும் தீர்மானித்தோம். ஆனால், அண்ணன் மட்டும் அசைவதாகக் காணோம். 'மெள்ள நடந்து விடலாம்... இதோ, சற்று நேரத்திலேயே உச்சியை அடைந்து விடலாம்' என்று பலவாறாக என் சித்தப்பா சொன்னார். பலன் இல்லை.

அந்த நேரத்தில் கீழே இருந்து யாரோ சிலர் மலைக்கு ஏறி வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவர்கள் வந்து கொண்டிருப்பதற்கு அடையாளமாக, அவர்கள் தங்கள் கையில் ஏந்தி இருக்கும் டார்ச் லைட் வெளிச்சம், இப்படியும் அப்படியும் அசைந்து எங்களை நோக்கி முன்னேறி வந்து கொண்டிருந்ததைக் கவனித்தேன். இதை மற்றவர்களும் கவனித்தார்கள். இப்போது பாரிராஜன் உட்பட அனைவரின் முகத்திலுமே ஒரு வித பிரகாசம் ஒட்டிக் கொண்டது. நடுக் காட்டில் கும்மிருட்டில் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் யாரோ சிலர் நமக்குத் துணையாகப் பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது ஆறுதலான ஒரு விஷயம்தானே!

அனைவரும் எழுந்தோம். கீழே தெரியும் டார்ச் லைட் வெளிச்சங்கள் எங்களை நெருங்குவதற்கு முன் நாங்கள் சுறுசுறுப்பாக நடையைக் கட்டினோம். பாரிராஜனின் தற்போதைய நடை எங்களுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. எவருமே எங்கும் ஓய்வு எடுக்கவில்லை.

மகாலிங்க ஸ்வாமியை மனதுக்குள் நினைத்து நடந்து கொண்டே இருந்தோம். உச்சியை அடையும்போது இரவு மணி சுமார் பதினொன்றரை இருக்கும். போய்ச் சேர்ந்த அசதியில் அனைவரும் கிடைத்த இடத்தில் சுருண்டு படுத்து விட்டோம்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்தோம். முந்தின நாள் அலுப்பு எல்லாம் எங்கே போச்சு என்றே தெரியவில்லை. அப்போதுதான் சட்டெனத் தோன்றியது... நேற்றைய தினம் இரவு எங்களுக்குப் பின்னால் டார்ச் லைட் வைத்துக் கொண்டு நடந்து வந்தவர்கள் மலையில் எங்கே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று! ஆவலுடன் விசாரித்தபோது அதிர்ச்சிதான் மிஞ்சியது. 'உங்களைத் தவிர, நேற்றைய தினம் இரவு வேறு எவருமே மலைக்கு வரவில்லை!' என்று அங்கிருப்பவர்கள் சொன்னார்கள்.

எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பிரமிப்பாக இருந்தது. மலையில் ஜடாமுடியோடு இருந்த ஒரு துறவி சொன்னார்: 'உங்களைப் பத்திரமா மேலே கொண்டு விடறதுக்காக அந்த மகாலிங்கம்தான் இப்படி வெளிச்சத்தைக் காட்டி வழி அனுப்பி வெச்சிருக்காரு. கஷ்டப்படறவங்களுக்கு மகாலிங்கம் இப்படி உதவி செய்யறது இந்த மலைல சகஜம் தம்பீ! கோயிலுக்குப் போய்க் கும்பிட்டு நன்றி சொல்லுங்க!'

மானுட பூஜையை விரும்பிய சுந்தர மகாலிங்கம் சுமார் 250 வருடங்களுக்கு முன், சதுரகிரியில் இருந்து, தானே இறங்கிப் போய் தன்னை பூஜிக்க ஒரு பக்தரை அழைத்து வந்தார். ஸ்ரீ சுந்தர மகாலிங்கத்தை பூஜிக்கும் பேறு பெற்ற முதல் மனிதர் அவர்தான். சதுரகிரியின் மேல் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டிருக்கும் வயதான அன்பர் ஒருவர், சுவாரஸ்யமான அந்த நிகழ்வை நமக்குச் சொன்னார். அவர் சொன்னது வருமாறு:

சதுரகிரியில் இருந்து துறவி ரூபத்தில் கீழே இறங்கிய சுந்தர மகாலிங்கம், தன்னை பூஜிக்க இருக்கும் அன்பர் எங்கே இருக்கிறார் என்று ஒவ்வொரு ஊராகத் தேடிச் சென்றார்.

'பூஜை செய்ய இவர் தகுதியானவர்' என்று தான் கருதும் நபர்களுக்கு ஓரிரு தேர்வு வைத்தார். அவர்கள் அதில் தேர்வாக வில்லை என்றால், அடுத்த பக்தரைத் தேடி நடையைக் கட்ட ஆரம்பித்தார் துறவி (சுந்தர மகாலிங்கம்). இவருடைய பார்வையில் எவரும் தோதுப்பட்டவராக அமையவில்லை.

ஊர் ஊராகத் தேடி நடந்தவர், கடைசியில் ஸ்ரீகாமாட்சிதேவி கோயில் கொண்டுள்ள காஞ்சி புரம் வந்தார்.

அங்கு ஒரு தெருவில் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கும்போது, திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் அமர்ந்து சிறுவன் ஒருவன் பாடம்

படிப்பதைப் பார்த்தார். அப்பழுக்கற்ற பால் போன்ற முகம். அவனது நெற்றியிலும் உடலிலும் திருநீறு துலங்கியது. தும்பைப்பூவென வெளுத்த வேஷ்டியும் அங்கவஸ்திரமும் அணிந்திருந்தான்.

இந்தச் சிறுவனைக் கண்டவுடன் 'இவன்தான் தன்னை பூஜிக்க இருக்கும் முதல் மனிதன்' என்பதைத் தீர்மானித்த சுந்தர மகாலிங்கம் (துறவி), அவன் அருகே சென்று அமர்ந்தார்.

அந்த சிறுவனின் அணுகுமுறையும் அமைதியான குணமும் கண்டு மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தார். அவனது பெற்றோரிடம் முறையான அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு சதுரகிரிக்குப் புறப்பட்டார் துறவி.

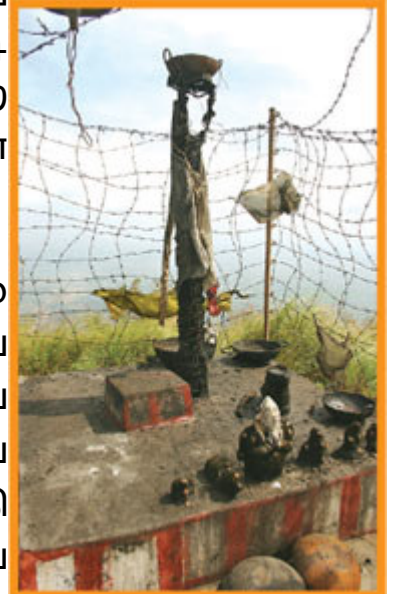
திரும்பும் வழியில், பேரையூருக்கு அருகில் சுமார் 3 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள கூவளப்புரம் என்கிற கிராமத்தை அடைந்தார் துறவி. அப்போது சிறுவன், 'பசிக்குது. சாப்பிட ஏதாவது வேண்டும்' என்று சொல்ல... அங்கே வயல் வேலைகளில் முனைப்பாக இருந்த ரெட்டியார் ஒருவரை அணுகினார் துறவி. 'என்ன வேணும் சாமி?' என்று பயபக்தியுடன் திரும்பிய ரெட்டியாரிடம், 'பையனுக்குப் பசிக்குது. சாப்பிட ஏதாவது கொடப்பா' என்றார் துறவி. 'எங்கிட்ட கம்பங்கஞ்சிதான் சாமி இருக்கு. புள்ளை சாப்பிடுமானு கேளுங்க. சொம்புல தர்றேன்' என்று ரெட்டியார் சொல்ல... மகிழ்ச்சியோடு அதை ஏற்றுக் கொண்டனர் இருவரும்.

அதன் பின் துறவியானவர், ரெட்டியாரிடம் 'வற்ற ஆடி அமாவாசை அன்னிக்கு இங்கே அன்னதானம் பண்ணு. இனிமேல் தினமும் உன் கைங்கர்யத்துல இந்த ஊர்ல அன்னதானம் தொடர்ந்து நடக்கணும். தவிச்ச வாய்க்கு ஏதோ உன்னால முடிஞ்ச தாகசாந்தி பண்ணு' என்று சொன்னார்.

துறவி சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்ட ரெட்டியாரின் முகத்தில் சந்தோஷம் தலைதூக்கினாலும் கவலையும் தொற்றிக் கொண்டது. 'ஐயா துறவியாரே... உங்க வார்த்தைகளைக் கேட்க எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சியா இருக்கு. அன்னதானம் செய்ய எனக்கு விருப்பம்தான். ஆனா, அதுக்கேத்த பெரிய வசதி எனக்கு இல்லீங்களே' என்றார் ரெட்டியார். அதற்கு, நாளைக்கே உனக்கு வசதி வரும். அன்னதானம் செய்வதற்கான முயற்சிகளைத் துவக்குவாய்' என்று சொல்லி விட்டு, சிறுவனை அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து அகன்றார் துறவி. மறுநாள் தனக்கு எப்படி வசதி திடீரென்று வந்து சேரும் என்ற சிந்தனையுடனே அன்றிரவு ரெட்டியார் உறங்கிப் போனார்.

துறவி சொன்னபடி அடுத்த நாள் அதிகாலை வேளையில், ரெட்டியாருக்கு ஓர் அதிர்ஷ்டப் புதையல் கிடைத்தது. தனது வயலில் கலப்பை கொண்டு உழும்போது ஏர்முனை தட்டி 'ணங் ணங்' என்ற சத்தம் கேட்டது. உழுவதை நிறுத்தி விட்டு, அந்த இடத்தைத் தோண்டிய

ரெட்டியாருக்கு ஆச்சரியம் பல மடங்கு ஆனது. ஒரு மண்பானையில் ஆயிரக்கணக்கான பொற்காசுகள் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

துறவியாக வந்த ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்தின் வாக்கு பலித்தது. ரெட்டியார் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. விலை மதிப்பில்லா அந்தப் பொற்காசுகளை விற்று, கூவளப்புரத்தில் அன்னதானத்துக்கென்று ஒரு மடம் கட்டினார். துறவி சொன்னபடியே அடுத்து வந்த ஆடி அமாவாசை தினத்தன்று அன்னதானத்தைத் தொடங்கினார் ரெட்டியார்.

பெருமாள் சத்திதி (பெருமாள் மொட்டை)

'கூவளப்புரம் மடம்' என்றே அழைக்கப்பட்ட அந்த மடத்தில், தினமும் அன்னதானம் விமரிசையாக நடந்தது. அங்குள்ள அடுப்புகள் 'அணையா அடுப்புகள்' என்ற பெருமையைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. அந்த அளவுக்கு எந்நேரமும் அங்கே அன்னதானம் நடந்து கொண்டே இருந்தது. ஆனால், இப்போது அந்த அளவுக்கு இல்லையாம். சரி, கூவளப்புரத்தில் இருந்து சதுரகிரிக்குச் செல்வோம்.

சிறுவனுடன் சதுரகிரியை அடைந்த துறவி, ஆலயத்துக்குள் அவனைக் கூட்டிச் சென்றார்.

'இனிமேல் தினந்தோறும் நீதான் இந்த லிங்கத் திருமேனிக்கு பூஜைகள் நடத்த வேண்டும். இதற்காகத் தான் உன்னைக் கூட்டி வந்துள்ளேன்' என்று சொன்ன துறவி, கருவறையை நோக்கி மெள்ள நடந்தார். பச்சைமாலிடம் அடி வாங்கியதால் சற்றே சாய்ந்த

நிலையில் காட்சி தரும் அந்த சுந்தர மகாலிங்கத்தின் திருமேனி அருகே சென்றவுடன், துறவி சட்டென்று மறைந்து போனார்.

அந்த இளம் வயதிலேயே, இறைவனின் கைப்பிடித்துக் கொண்டு அவருடன் வரும் பேறு பெற்ற அந்தச் சிறுவன், பின்னாளில் ஸ்ரீ கணபதி ஸ்வாமிகள் என்று அழைக்கப் பட்டான்.

சதுரகிரியிலேயே தங்கி தினமும் ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு பூஜைகள் செய்து வரலானார் ஸ்ரீகணபதி ஸ்வாமிகள். பகவானின் அன்புக்குப் பாத்திரமான இந்த ஸ்வாமிகள், சதிகாரர்கள் சிலரின் வஞ்சகத்தால் ஒரு முறை நீதிமன்றத்தின் படிகளை மிதிக்கும்படி நேரிட்டது.

அப்போது, தான் யார் என்பதை, சதிகாரர்களுக்கு மட்டுமல்ல... நீதிபதிக்கும் உணர்த்தினார் ஸ்ரீகணபதி ஸ்வாமி கள். நீதிமன்றத்தில் விசாரணை நடந்து கொண்டிருக்கும்போது நிகழ்ந்த ஒரு ஸித்து வேலையால், ஸ்வாமிகளின் நேர்மையையும் பக்தியையும் புரிந்து கொண்ட நீதிபதி, அவரை வழக்கில் இருந்து விடுவித்தாராம்.

தனது அந்திமக் காலம் நெருங்குவதை உணர்ந்த ஸ்ரீகணபதி ஸ்வாமிகள், புனிதமான மலையில், தான் சமாதி ஆகக் கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கீழே இறங்கினார். தம்பிபட்டி என்கிற கிராமத்தில் சமாதி அடைந்தார்.

அதன் மேல் ஒரு லிங்கத் திருமேனி பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொரு வருடமும் ஸ்வாமிகள் சமாதி ஆன தினத்தன்று அபிஷேகமும் வழிபாடுகளும் இங்கு அமர்க்களப்படும். சதுரகிரியில் ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்துக்குச் சார்த்தப்பட்ட பூமாலை, அன்று இவரின் சமாதிக்கு வந்து சேரும்.

"ஆனால், இன்று இந்த சமாதியில் வழிபாடுகள் குறைந்து போய் விட்டன. இறைவனே வந்து கூட்டிப் போன ஒரு மகானின் சமாதி, அன்றாடம் வழிபடும் நிலைக்கு வர வேண்டும்" என்று நம்மிடம் வருத்தப்பட்டார் அன்பர் ஒருவர்.

காஞ்சி மட்டுமல்ல... சிருங்கேரிக்கும் சதுரகிரி ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்துக்கும் தொடர்பு உண்டு. இனி, சொல்லப் போகும் அந்தக் கதை நடந்து சுமார் நாற்பது வருடங்களுக்கு மேல் இருக்கும்.

வத்திராயிருப்பில் ஹரிஹர ஐயர் என்கிற வக்கீல் வசித்து வந்தார். மதுரை நீதிமன்றத்தில் 'ப்ராக்டிஸ்' செய்து வந்தார், சிருங்கேரி மடத்தின் பக்தர். அப்போது பீடாதிபதியாக இருந்த சிருங்கேரி மடத்து ஸ்வாமிகளை பாத பூஜை செய்து வழிபடுவதற்காக தன் இல்லத்துக்கு அழைத்திருந்தார் ஹரிஹரன்.

உன்னத பக்தரான ஹரிஹரனின் அழைப்பை ஏற்றுத் தன் சீடர்களுடன் வத்திராயிருப்பு வந்தார் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள். ஹரிஹரனின் இல்லத்திலேயே தங்கினார் ஸ்வாமிகள்.

பாத பூஜை வழிபாடு, ஆசி வழங்குதல் என்று அந்த முதல் தினம் மிகுந்த கோலாகலமாக இருந்தது. ஸ்வாமிகள் வரவை அறிந்து, அக்கம்பக்கத்து ஊர்க்காரர்கள் அனைவரும் பெருமளவில் திரண்டனர்.

பக்தர்களின் அன்பான கோரிக்கையை ஏற்று ஸ்வாமிகள் அங்கேயே ஓரிரு நாட்கள் தங்கிச் செல்வது என்றும் முடிவாயிற்று. அதற்குரிய ஏற்பாடுகள் துரித கதியில் நடந்தன.

அன்று நள்ளிரவு... அசதியின் காரணமாக சீடர்கள் உட்பட ஏனையோர் அனைவரும் நன்றாக உறங்கி விட்டனர். தனக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ஓர் அறையில் ஸ்வாமிகள் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது திடீரென்று தன்னை உலுக்கிப் போட்ட மாதிரி ஓர் உணர்வு ஏற்பட, திடுக்கிட்டு மெள்ள எழுந்தார் ஸ்வாமிகள். நடந்து வெளியே வந்தார்.

ஊரே உறங்கிக் கிடந்தது. சிற்சில இடங்களில் ஓரிரு தெருவிளக்குகளைத் தவிர, எங்கும் கும்மிருட்டு. சற்றுத் தொலைவில் சதுரகிரி அமைந்துள்ள பகுதியை இருட்டில் இன்னதென்று புரியாமல் ஆழ்ந்து நோக்கினார்.

இதை அடுத்து நிகழ்ந்த செயல்களை இறைவனின் திருவிளையாடல் என்றேதான் சொல்ல வேண்டும். அவருடைய மனதுக்குள் சிற்சில காட்சிகள் ஓடின. அந்த வேளையில் மலையின் உச்சியில் இருந்து,

ஜோதி சொருபமாக பீடாதிபதிக்கு தரிசனம் தந்தார் மகாலிங்க ஸ்வாமி. கண்களை மூடி பரவசத்துடன் தரிசித்து, இன்பமுற்றார். திரும்பி உள்ளே நடந்தார்.

பூகணபதி ஸ்வாமிகள் சமாதி கோயில்

இதற்குள், ஸ்வாமிகள் நள்ளிரவில் எழுந்து எங்கோ வெளியே போன தகவல் அறிந்து அவரது சிஷ்யர்கள் மற்றும் ஊர்க்காரர்கள் உட்பட அனைவரும் பதற்றத்துடன் எழுந்து திரண்டு விட்டனர்.

அருகில் இருந்த ஊர்க்காரர்களிடம் ஸ்வாமிகள் அன்போடு கேட்டார்: 'மலைக்கு மேலே ஏதோ ஒரு சேத்ரம் இருக்கிற மாதிரி தெரியுமே... என்ன சேத்ரம்?'

மலைக்கு மேலே மகாலிங்கம் குடி கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அப்போது ஸ்வாமிகளிடம் சொன்னால், 'புறப்படுங்கள்' என்று தங்களையும் கூட்டிக் கொண்டு அந்த நள்ளிரவில் கிளம்பி விடுவார் என்று அலைச்சலுக்கு பயந்த ஊர்க்காரர்களும், சிருங்கேரி மடத்து முக்கியஸ்தர்களும் 'வேற ஒண்ணுமில்ல ஸ்வாமி... மகாலிங்கம்தான் ஒரு சிவன் இருக்கார். அங்கெல்லாம் ஆடு, கோழி வெட்டுவாங்க... பலி பூஜை நடக்கும். தங்களைப் போன்ற ஆச்சாரமான ஸ்வாமிகளெல்லாம் அங்கே போகக் கூடாது. உள்ளே ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள் ஸ்வாமி' என்று தடுத்து, அவரை வணங்கினர்.

சதுரகிரியின் மேலே கண்களால் காட்சி கண்டவர் ஆயிற்றே அந்த சிருங்கேரி மகான்! இறைவனே தரிசனம் தந்து, குறிப்பு கொடுத்த

பின்னும் அமைதி யாக இருப்பாரா? கூடி இருந்த பக்தர்களை ஆழ்ந்து நோக்கினார். 'நான் அங்கே போக வேண்டும். உடனே ஏற்பாடு செய்யுங்கள்!' என்றார் திடமாக. இதை அடுத்து ஏற்பாடுகள் மளமளவென்று துவங்கின.

விடிந்தும் விடியாத அந்த அதிகாலைப் பொழுதில், சிருங்கேரி பீடாதிபதிகளின் சதுரகிரி யாத்திரை துவங்கியது. வத்திராயிருப்பில் இருந்து தனது காரில் பயணித்து, தாணிப்பாறையை அடைந்தார்.

பிறகு, மலைக்கு மேல் நடைபயணம் ஆரம்பமானது. ஸ்வாமிகளுக்குத் தேவையான பூஜைப் பொருட்கள் உட்பட அனைத்தையும் சுமந்தபடி சீடர்கள் பின்தொடர்ந்தனர். மலையின் மேலே ஸ்வாமிகள் படுவிரைவாக நடந்து செல்வதைப் பார்த்து உடன் வந்த மலைவாசிகள் வியந்தனர். அவரின் வேகத்துக்கு சீடர்களால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. இறைவனின் சூட்சுமமான அழைப்பை ஏற்று, சதுரகிரியை நோக்கி தன் யாத்திரையைத் தொடங்கி இருந்தார் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள்.

காணாமல் போன கைப்பை!

ஈ. ரகுராம், கும்பகோணம்:

"சதுரகிரி எனக்கு அறிமுகமாகி இரண்டு மாதங்களே ஆகின்றன. கார்த்திகை மாத அமாவாசை தரிசனத்துக்காக நண்பர்கள் சிலருடன் கும்ப கோணத்தில் இருந்து புறப்பட்டேன். சதுரகிரியில் இரண்டு இரவுகள் தங்கி இருந்தேன். ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம், ஸ்ரீசுந்தன மகாலிங்கம் ஆகிய தெய்வங்களை கண்குளிர தரிசித்தேன்.

ரகுராம்

சதுரகிரியின் உயர்ந்த மலையான பெருமாள் மொட்டைக்கு மிகுந்த சிரமப்பட்டு நடந்து சென்று, தாயார்கள் சகிதம் அங்கே தரிசனம் தரும் பெருமாளை வணங்கினேன். அத்தனை உயரத்தில் இப்படி ஒரு கோயிலா என்று வியந்தேன். இதுதான் முதல் தரிசனம்.

இரண்டாவது முறை செல்லும் வாய்ப்பு இன்னும் கிடைக்கவில்லை. அவன் அழைப்புக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

சதுரகிரியில் ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கம் என்னை ரொம்பவே ஈர்த்து விட்டார். சந்தன மகாலிங்கம் குடி கொண்ட ஆகாய கங்கைப் பகுதியும், ஆலயத்தின் அழகும் எப்படிப்பட்ட ஒருவரது மனதையும் லேசாக்கி விடும். ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கத்தின் பரிபூரண அருளுக்கும் அதிசயத்துக்கும் உதாரணமாக தைப் பொங்கல் நேரத்தில் எனக்கு நேர்ந்த ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்கிறேன்.

சேலத்தில் இருந்து பணி மாற்றம் காரணமாகக் கடந்த ஒரு வருடத்துக்கு முன் கும்பகோணம் வந்து விட்டேன். கடந்த ஜனவரி மாதம் 12-ஆம் தேதி மாலை வேளையில் தனிப்பட்ட ஒரு வேலை காரணமாக சேலத்தில் இருந்தேன். உறவினர் ஒருவரைப் பின்னால் உட்கார வைத்துக்கொண்டு கொண்டலாம்பட்டி பைபாஸ் தாண்டி மொபெட்டில் சென்று கொண்டிருந்தேன். அங்கு சாலைப் பணி கள் நடந்து கொண்டிருந்ததால், வண்டியின் ஹெண்டில் பாரில் தொங்க விட்டிருந்த எனது கைப்பை ஏதோ ஓரிடத்தில் எகிறி கீழே விழுந்து விட்டது போலிருக்கிறது.

சுமார் 3 கி.மீ. தொலைவு தாண்டிச் சென்ற பிறகு யதேச்சையாக கைப்பையைத் தேடிய நான் அதிர்ந்து போனேன். காணவில்லை. எங்கே விழுந்திருக்கும் என்ற கவலையுடன், வந்த திசையிலேயே நான் மட்டும் நடந்து சென்று தேட ஆரம்பித்தேன். அந்த நேரம் எனது கை யதேச்சையாக சட்டைப் பையைத் துழாவ... சதுரகிரி ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கத்தின் படம் ஒன்று அகப்பட்டது. ஒரு விநாடி கண்களை மூடி, 'மகாலிங்கமே... கைப்பை பத்திரமாக என்னிடம் வந்து சேர வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தேன். காரணம்- அதில் மூன்று கிரடிட் கார்டுகள் (பணம் எடுக்கப் பயன்படும் 'பின்' நம்பர் களையும் அதிலேயே ஒரு பேப்பரில் எழுதி வைத்திருந்ததே எனது பயத்துக்குக் காரணம்), ரொக்கமாகக் கொஞ்சம் பணம், அலுவலக அடையாள அட்டை, வங்கி பாஸ் புத்தகங்கள்... இப்படி அந்தக் கைப்பையில் இருந்த அனைத்துமே வெகு முக்கியமானவை.

சுமார் 4 கி.மீ. தொலைவு நடந்து தேடியும் கைப்பை கிடைக்க வில்லை. நொந்து போனேன். பிறகு, கிரடிட் கார்டுகளை எவரும்

'ஆபரேட்' செய்ய முடியாதபடி சேலத்தில் இருந்த வங்கி நண்பர் ஒருவர் மூலம் 'லாக்' செய்து விட்டேன். அடுத்த நாள் ஞாயிறு இரவு கும்பகோணம் வந்து விட்டேன். திங்கள் காலையில் எனது வங்கிக் கணக்கைப் பரபரப்புடன் போய்ப் பார்த்தேன். நல்லவேளையாக, பணம் ஏதும் எடுக்கப்படவில்லை. அடுத்து வந்த செவ்வாய், புதன் ஆகிய தினங்கள் பொங்கல் என்பதால் விடுமுறை.

வியாழக்கிழமை மாலை, திருவனந்தபுரத்தில் இருந்த ஒரு சதுரகிரி அன்பருக்கு (அடிக்கடி சதுரகிரி சென்று வருபவர். இறை அனுக்கிரகம் பெற்றவர்!) போனில் தொடர்பு கொண்டு விஷயத்தைச் சொன்னேன். 'கவலைப்படாதேப்பா... நாளைக்கு சாயங்காலம் உன் கைப்பை வந்து சேரும்' என்று நம்பிக்கையுடன் சொன்னார். இத்தனை நாள் ஓடிய பிறகு, இனிமேல் கைப்பை திரும்ப எனக்குக் கிடைக்குமா என்று விரக்திதான் மிஞ்சியது.

அடுத்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை மாலை... கும்பகோணத் தில், எனது அலுவலகத்தில் பிஸியாக இருந்தேன். சேலத்தில் இருந்து ஒரு போன்... 'சார்... நீங்கதான் ரகுராமா? டிரான்ஸ்போர்ட்ல வேலை செய்யறீங்களா?' என்று கேட்டது குரல். 'ஆ...ஆமாம்... நீங்க யாரு?' என்றேன் குழப்பமாக. 'சேலம் கொண்டலாம்பட்டி பைபாஸ் தாண்டி நடு ரோட்டுல ஒரு கைப்பை கிடந்தது. இப்ப என்கிட்டதான் இருக்கு. அதை எடுத்துப் பிரிச்சு பார்த்தப்ப கும்பகோணத்துல இருக்கிற உங்க நம்பர் தெரிய வந்திச்சு. அதான் விசாரிக்கிறேன். அது உங்க கைப்பைதானே?' என்றது குரல்.

எனக்குப் பேச்சே எழவில்லை. 'ஆமாங்க. அது என் கைப்பைதான்...' என்றவன், இதை உறுதி செய்யும் வகையில், கைப்பைக்குள் இருக்கும் அனைத்து அயிட்டங்களையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சொன்னேன்.

என் பதிலைக் கேட்டவரின் குரல் பிரகாசமானது. 'சரிதான் சார். அது உங்க கைப்பையேதான். உங்க அட்ரஸுக்கு கூரியர்ல அனுப்பிச்சிரட்டுமா? அல்லது நீங்களே வந்து வாங்கிக்கிறீங்களா?' என்று கேட்டார். என் உறவினர் மூலம் அதைப் பெற்றுக் கொள்வதாகக் கூறினேன்.

ஆக, திருவனந்தபுரத்தில் இருந்த சதுரகிரி அன்பர் சொன்ன காலக் கெடுவுக்குள் கைப்பை கிடைத்து விட்டது. மறு நாள் காலை, கைப்பை வந்து சேர்ந்தது. உள்ளே எல்லாம் பத்திரமாக இருந்தன. ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கத்துக்கு மனதார நன்றி சொன்னேன். சேலத்தில் தொலைத்த கைப்பை, கும்பகோணத்துக்குப் பத்திரமாக வந்து சேர்ந்தது, அந்த சதுரகிரி சந்தன மகாலிங்கத்தின் அருள் இன்றி, வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்?!

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ்சாலையில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன்கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால், வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித் தால் தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 33 கி.மீ. தொலைவு.

சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள் விறுவிறுவென்று நடக்க ஆரம்பித்தார். சதுரகிரியைப் பற்றி எதுவுமே கேள்விப்பட்டிராத அவருக்கு, நள்ளிரவு வேளையில் ஜோதி சொரூபமாக மகாலிங்கம் தரிசனம் தந்து அவரை ஆட்கொண்டான். அருளாசி புரிந்து விட்டான். தவிர, தன் சந்நிதி அருகே ஸ்வாமிகளையும் அவரது சிஷ்யகோடிகளையும் வரவழைத்தும் விட்டான். இதோ, மலைக்கு மேலே சிருங்கேரி ஸ்வாமிகளின் யாத்திரை துவங்கிவிட்டது.

ஸ்வாமிகளின் நடைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத சீடர்களும் மலைவாசிகளும் அவர் பின்னே மிகுந்த சிரமப்பட்டு நடையைத் தொடர்ந்தனர். காணக் கிடைக்காத இறை காட்சியை, முந்தின தினம் நள்ளிரவில் கண்ட ஸ்வாமிகளுக்கு இறைவனே ஒரு தெம்பைக் கொடுத்து, நடக்க வைத்து விட்டான் போலும். வத்திராயிருப்பைச் சேர்ந்த ஊர்ப் பிரமுகர்கள் சிலரும் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகளின் சதுரகிரி யாத்திரை குறித்த தகவல் கேள்விப்பட்டு, அவசரம் அவசரமாகக் கிளம்பி வந்து, ஸ்வாமிகளின் பின்னே மிகுந்த பவ்யத்துடன் நடக்க ஆரம்பித்தனர்.

கரடுமுரடான பாறைகள் நிறைந்த பாதையில் பயணித்த பக்தர்களின் நாவில் இருந்து 'ஓம் நம சிவாய' எனும் நாம கோஷம் கிளம்பி, மலைகளில் பட்டு எதிரொலித்தது. இரைச்சலோடு கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் அருவிகள், அபார வேகத்துடன் பாயும் ஆறுகள், துள்ளிக் குதித்தோடும் மான்கள், பறவைகளின் ராகங்கள், மிருகங்கள் எழுப்பும் விதம்விதமான சத்தங்கள்... இவற்றை எல்லாம் கடந்து பகல் பதினோரு மணி வாக்கில், சதுரகிரியின் உச்சியை அடைந்தார் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள். அவர் முகத்தில் கொஞ்சம் கூட அலுப்போ, சலிப்போ தெரியவில்லை. புறப்படும்போது அவரது முகம் எப்படிப் பிரகாசமாக இருந்ததோ, அதே பிரகாசம் இப்போதும் அவர் முகத்தில் இருந்தது.

வெம்மையைக் கக்காத வெயில். காற்றில் குளுமையைக் கலந்து வீசும் மரங்கள். ஆள் அரவமே இல்லாத அற்புதமான மலைப் பகுதி. மனிதர்களின் வாழ்க்கையில் மாறுபாடுகளை ஏற்படுத்தும்

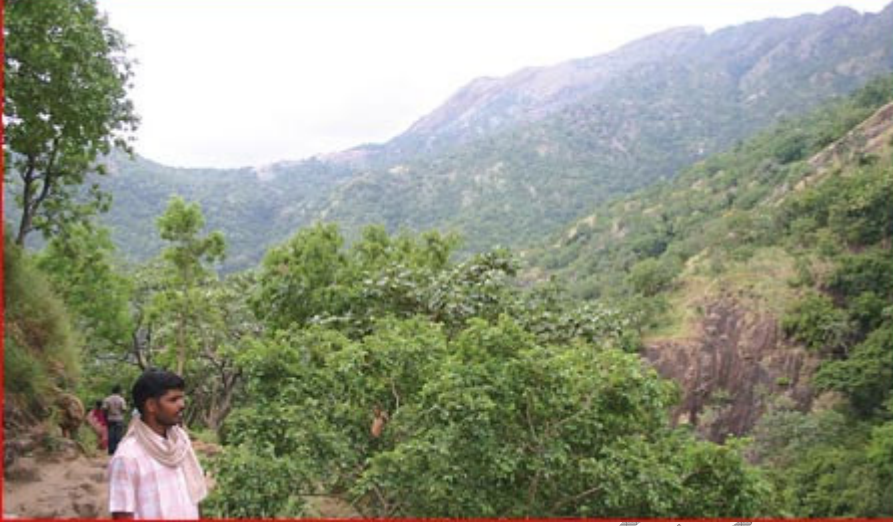
மூலிகைகளின் சுகந்தமான வாசம்... இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையைப் பார்த்ததும் அதில் லயிக்க ஆரம்பித்தார் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள். இறைவன், தான் குடிகொள்ள தோந்தெடுத்திருக்கும் இந்த அதிசய மலையையும் அதன் அழகையும் கண்டு வியந்தார். சதுரகிரியின் புராணமும், மகாலிங்கம் அங்கு வந்து குடி கொண்ட கதையும் தகுந்த ஆசாமிகளால் ஸ்வாமிகளுக்கு விரி வாக எடுத்துரைக்கப்பட்டது.

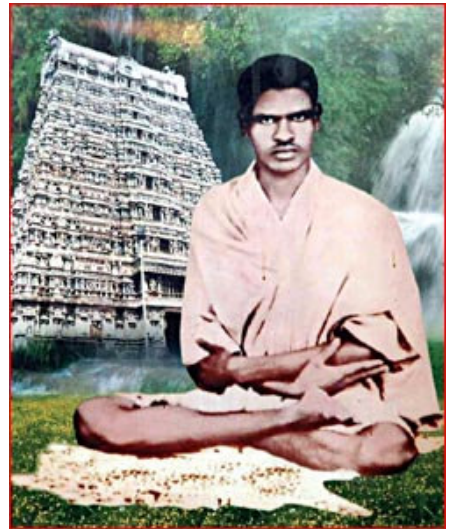
பிலாவடி கருப்பரின் தரிசனத்துக் குப் பிறகு உச்சி வேளையில் ஸ்ரீ சுந்தரமகாலிங்கம் சந்நிதியை அடைந்தார் சிருங் கேரி ஸ்வாமிகள். அப்போது நண்பகல் சுமார் பன்னிரண்டு மணி இருக்கும். எண்ணற்ற சித்தர் பெருமக்களால் வணங்கிப் போற்றப்பட்ட சுந்தர மகாலிங்கத்தையும், அவருக்கும் முன்னே குடி கொண்ட ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தியையும், சிவநாமம் ஜபித்து வணங்கினார் சிருங்கேரி மடத்து ஸ்வாமிகள். சுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதிக்குப் பின்னால் இருக்கும் அம் மன் மண்டபத்தில் அமர்ந்து நெடுநேரம் ஜபத்தில் இருந்தார். தனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்ட ஓர் இடம் போல் ஸ்வாமிகள் அங்கே நடமாடியது கண்டு, அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

மடாதிபதியின் மதிய வேளை பூஜை நேரம் வந்தது. ஸ்வாமிகளுடன் வந்த சீடர்கள், தாங்கள் கொண்டு வந்த பூஜா விக்கிரகங்களையும், பூஜைக்குத் தேவையான பொருட்களையும், ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதி முன்னால் எடுத்து வைத்தனர். சிருங்கேரியில் உறையும் அன்னையாம் ஸ்ரீசாரதாம்பாளின் சிறிய விக்கிரகத்துக்கு அன்று ஸ்ரீ

சுந்தர மகாலிங்கத்தின் முன்னிலையில் அபிஷேக- ஆராதனைகள் நடந்தன. சிருங்கேரி மடத்தின் ஆத்மார்த்த பக்தர்களாக விளங்கிய ஊர்ப் பிரமுகர்கள் சிலர், தங்கள் கண்ணெதிரில் சாரதாம்பாளுக்கு ஸ்வாமிகள் செய்யும் அபிஷேகத்தைக் கண்டு அவர்கள் அடைந்த சந்தோஷத்துக்கு எல்லையே இல்லை.

மாலை மணி சுமார் ஐந்து இருக்கும். சந்தன மகாலிங்கத்தை தரிசிக்க எண்ணம் கொண்டார். சுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதியில் இருந்து புறப்பட்டார். கீழே இறங்க ஆரம்பித்தார். சந்தன மகாலிங்கம் குடி கொண்டிருக்கும் சந்நிதி நோக்கித் தனிமையில் கிளம்பினார் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள். அவரது நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட அன்பர்கள் எவரும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து செல்லவில்லை. சுந்தரம் என்கிற மலைவாசி ஒருவர் மட்டும் தன்னுடன் வருவதற்கு அனுமதித்தார் ஸ்வாமிகள். சதுரகிரியின் அனைத்து மூலை முடுக்குகளும் சுந்தரத்துக்கு அத்துப்படி. பல காலமாக அங்கே வசித்து வருகிற துறவிகள் உட்பட அனைவரையும் சுந்தரம் நன்கறிவான். எனவேதான் ஸ்வாமிகளுடன் செல்லும் பாக்கியம் சுந்தரத்துக்குக் கிடைத்தது. சிருங்கேரி பீடாதிபதி முன்னே நடக்க... சுந்தரம் பின்னே நடந்தான்.

முனியாண்டி சாமி

சிறிய மலை ஏறி, சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியை அடைந்தனர். சுயம்பு வடிவான அந்த லிங்கத் திரு மேனியைத் தன் கண்களுக்குள் வாங்கி, ஆனந்த மாக தரிசனம் செய்தார் ஸ்வாமிகள். சுந்தரத்தையும் ஸ்வாமிகளையும் தவிர, வேறு எவருமே அந்தப் பிரதேசத்தில் இல்லை. உள்ளத்தையும் உணர்வுகளையும் கொள்ளை கொள்ளும் அமைதி...

மரங்கள் அசைந்தன; உராய்வுகள் இல்லை. பட்சிகள் பறந்தன; கூக்குரல்கள் இல்லை. 'சற்று நேரம் நீ இங்கேயே இருப்பா!' என்று சைகை மூலம் சுந்தரத்துக்கு உத்தரவிட்ட பின், சந்தன மகாலிங்கத்தின் அருகே உள்ள செங்குத்தான மலையின் மீது, மிகுந்த படிக்கப்பட்ட ஆசாமி மாதிரி விறுவிறுவென்று ஏறினார் ஸ்வாமிகள். அண்ணாந்து பார்த்த சுந்தரம், வெலவெலத்து விட்டான். ஏனென்றால், தன் வாழ்நாளில் இந்த மாதிரி ஒரு வேகத்தில் எவரும் ஏறி, அவன் பார்த்தது இல்லை. அதனால்தான் அதிசயித்தான். இதைப் பார்த்த பின் அவனுக்குள் ஓர் ஆவல் எழுந்தது- 'மேலே ஏறிப் போன ஸ்வாமிகள் அங்கே என்ன பண்ணுவாரு?' இருந்தாலும் தனது ஆவலை அடக்கிக் கொண்டான்.

'இங்கேயே இருப்பா' என்று ஸ்வாமிகள் உத்தரவு போட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறாரே! மகான்களின் வார்த்தைகளை மீறலாமா?

ஏறிப் போய், அரை மணி நேரம் கடந்திருக்கும். இன்னும் அவர் திரும்பவில்லை. அதற்கு மேல் சுந்தரத்தால் ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடிய வில்லை. 'மலைக்கு மேலே ஏறிப் போன ஸ்வாமி அங்கே என்னதான் செஞ்சுக்கிட்டு இருப்பாரு?' - ஸ்வாமிகளுக்குப் பாதுகாப்பாக வந்தவன் என்ப தால் பொறுப்பு வேறு அவனுக்கு இருந்தது.

ஒரு கட்டத்தில் அவனே முடிவெடுத்தான். அருகில் உள்ள ஒரு பிரமாண்ட மரத்தின் மேல் கிடுகிடுவென்று ஏறினான். சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள் ஏறிய மலைப் பகுதி, தன் கண்களுக்குப் புலப்படும் உயரத்துக்கு ஏறி விட்டான். ஸ்வாமிகள் எங்கே இருக்கிறார் என்று தன் பார்வையால் துஷாவினான். அந்த மலையின் சிறிய ஓர் இறக்கத்தில் - சமதளப் பகுதி ஒன்றில் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள் சம்மணம் இட்டு அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தான் சுந்தரம். அவருக்கு

எதிரே - காவி உடை தரித்த முனிவர் போன்ற தோற்றத்தில் ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். ஜடாமுடியுடனும் கண்களில் ஒளியுடனும் கூடிய அந்த முனிவரிடம் ஸ்வாமிகள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

பிரமித்துப் போய் விட்டான் சுந்தரம். 'ஸ்வாமிகள் தனியாகத்தான் போனார்... பிறகு, இந்த இன்னொரு ஆசாமி எப்படி இங்கே வந்தார்?' சிருங்கேரி ஸ்வாமிகளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த அந்த முனி வரை இதற்கு முன் சதுரகிரிப் பகுதியில் எங்குமே இவன் பார்த்ததில்லை. இந்தக் காட்சியை வெகு நேரத்துக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிய வில்லை அவனால். ஒரு கட்டத்தில் அவனது கண்கள் செருக ஆரம்பித்தன. மரத்தில் இருந்து பிடிமானம் நழுவ ஆரம்பித்தது. தன்னிலையை இழப்பதற்கு முன் விறுவிறுவென மரத்தில் இருந்து கீழே இறங்கினான். ரொம்ப ஓய்ச்சலாக இருக்கவே, மரத்தின் அடியில் அமர்ந்தான்.

சற்று நேரம் கழித்து, தான் ஏறிய மலை உச்சியில் இருந்து இறங்கி வந்தார் ஸ்வாமிகள். சந்தன மகாலிங்கத்தை மீண்டும் ஒரு முறை தரிசித்தவர், சுந்தரத்துக்குக் கண்ஜாடை காட்டி விட்டு, புறப்பட்ட இடத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார். சுந்தரமும் பின்தொடர்ந்தான்.

அதன் பின், சதுரகிரியில் இருந்து கீழே இறங்கினார் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள். வத்திராயிருப்பை அடைந்து, தனது பயணத்தைத் தொடங்கினார்.

சதுரகிரியின் உச்சியில் தான் கண்ட காட்சி பற்றி எவரிடமும் மூச்சு விடவில்லை சுந்தரம். ஆனாலும், ஒரு நாள் ஆர்வ மிகுதியின் காரணமாக சதுரகிரியில் வசித்து வரும்- தனக்குப் பழக்கப்பட்ட ஒரு துறவியிடம், சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள் முனிவருடன் மலை உச்சியில் பேசிக் கொண்டிருந்த விதத்தை விலாவாரியாக - விவரித்துச் சொல்லி விட்டான்.

அதைக் கேட்ட அந்தத் துறவியின் முகத்தில் பரவசம். "யப்பா... சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள் அன்று பேசிக் கொண்டிருந்தது ஒரு மகா சித்த புருஷருடன். எவர் கண்களுக்கும் தரிசனம் தராத சித்த புருஷர் அன்றைய தினம் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகளுக்கு தரிசனம் தந்திருக்கிறார். ஆன்ம பலத்தை அருளி இருக்கிறார். சிருங்கேரி

ஸ்வாமிகள் போன்ற மகான்கள், அடிக்கடி இது போன்ற இடங்களுக்கு வந்து சித்த புருஷர்களின் ஆசியைப் பெற்று, அவர்களுடன் உரையாடி விட்டுச் செல்வது வழக்கம். இதைப் போன்ற பாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிடைத்து விடாது.

மலைக்கு மேல் நடந்த காட்சிகளை சாமான்யனான நீயெல்லாம் பார்க்கக் கூடாது என்பதால்தான் உன்னைக் கீழேயே இருக்கச் சொல்லி விட்டு, அவர் மட்டும் மேலே ஏறிப் போய் இருக்கிறார். என்னிடம் சொன்ன மாதிரி வேறு எவரிடமும் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்காதே. இதை எல்லாம் பார்க்க வேண்டும் என்பது உன் பாக்கியம். பார்த்திருக்கிறாய். அதை அனுபவித்திருக்கிறாய். சிருங்கேரி ஸ்வாமிகளின் அருளாசி உனக்கு என்றென்றும் உண்டு" என்று சொல்லி விட்டு போனாராம்.

ஆக, எவருடைய கண்களுக்கும் புலப்படாத ஒரு சித்தருடன் பேசி விட்டு, அந்த மலையில் இருந்து அன்றைக்கு இறங்கி இருக்கிறார் சிருங்கேரி ஸ்வாமிகள் என்ற விஷயம் பின்னாளில் பலருக்கும் தெரிய வந்தது. அதன் பின், இந்த மலையின் மகத்துவம் மேலும் பரவியது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் - அதாவது சதுரகிரி அதிகம் அறியப்படாத காலகட்டத்தில் அங்கே வசித்து வந்தவர் முனியாண்டி சாமி என்பவர். பல ஸித்து வேலைகளைச் செய்தவர். ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்துடன் நேருக்கு நேர் பேசியவர். மலைக்கு மேல் எப்போதாவது, எவராவது வந்து மகாலிங்கத்துக்கு படையல் செய்த பின், அந்தப் பிரசாதத்தை வாங்கி உண்பதில் ஆர்வமாக இருப்பார்.

கையெல்லாம் மண்ணும் குப்பையுமாக இருக்கும். அந்தக் கைகளைக் கழுவாமலே, பிறர் தரும் பிரசாதத்தை தேவார்மிர்தமாக வாங்கிக் கொள்வார். அதை அப்படியே வாயில் வைத்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ரசித்து உண்பார். தற்போது இவர் இல்லை.

இவர் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் பேரையூருக்குப் பக்கத்தில் உள்ள குன்னத்தூரில். ஆரம்ப காலத்தில் அங்கே மாடு மேய்த்து வந்தார். அப்போதே ஸித்து வேலைகள் இவரை ஆட்கொண்டன. மாடு மேய்த்துக் கொண்டு இருக்கும்போதே திடீரென சிரிப்பார். குலவை போடுவார். கள்ளிச் செடி மேல் கம்பீரமாக உட்காருவார். இவரது சக்தி தெரிந்து செவ்வாய், வெள்ளி போன்ற நாட்களில் குறி கேட்க ஆட்கள் தேடி வருவார்கள்.

தன்னிடம் குறி கேட்க வந்திருக்கும் ஒவ்வொருவரையும் பெயர் மற்றும் ஊர் சொல்லி அழைப்பார். ஒரு முறை வெற்றிலை- பாக்கு, சூடத்துடன் தன்னிடம் குறி கேட்க வந்த ஆசாமியிடம், "ரொம்ப பசியா இருக்கே போலிருக்கே?" என்றவர், தன் வலக் கையை மேலே உயர்த்தி, ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, வாழைப்பழம் போன்றவற்றை வரவழைத்துக் கொடுத்து, "முதல்ல சாப்பிடு!" என்றாராம். வந்திருந்த பக்தர்கள் அனைவரும் இதைப் பார்த்து மெய் சிலிர்ப்பார்கள். சதுரகிரிக்கும் இவருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு.

மனம் அது செம்மையானால்...

சிவ ஹரிஹரன்
(தென்னக ரயில்வே) சென்னை:

'சதுரகிரியை தரிசிப்பது, இந்த பூலோகத்தில் கிடைத்தற்கரிய பாக்கியம்!' என்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்தது. சதுரகிரி செல்வதற்கு நல்ல உடல் வளம் வேண்டும் என்பதல்ல முக்கியம்; மனமும் வேண்டும். மனமது செம்மையாக இருந்தால்தான் எத்தகைய உடலும் நம் எண்ணத்துக்கு ஒத்துழைக்கும். ஏனென்றால், மனம்

சிவ ஹரிஹரன்

நினைப்பதைத்தான் உடல் செயலாக்குகிறது. உடல் ஒத்துழைத்தால்தான் அவன் தரிசனம் கிடைக்கும்.

பிறந்ததில் இருந்து இறை இன்பத்தில் பல நல்ல அனுபவங்களைக் கொடுத்து அருளிய ஆண்டவன், ஏனோ ஒரு விதத்தில் மட்டும் எனக்கு ஒரு குறையை வைத்து விட்டான். போலியோ என்ற நோயால் பாதிக்கப்பட்டவன் நான். எனது இரு கால்களையும் சேர்த்து வைத்துப் பார்த்தால், ஒன்றை விட மற்றொன்று சற்று உயரம் குறைந்ததாக இருக்கும். ஆனாலும், 'ஸ்பெஷல் ஷூ' (எனது கால்களுக்கேற்ற மாதிரி... ஜோடி ஷூக்களில் ஒன்றின் ஹீல்ஸ் உயரமாக இருக்கும்.) அணிந்து கொண்டே அலுவலகம் மற்றும் இதர இடங்களுக்குச் சென்று வருவேன்.

இறை பக்தியில் எனக்கு நம்பிக்கை அதிகம். நாடி ஜோசியத்தின் மேல் எனக்கு அதிகப் பிடிப்பு உள்ளதால், அகத்தியரை என் குருநாதராக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். அவரது திருவுளப்படி சதுரகிரிக்குச் செல்லும் முதல் வாய்ப்பு, கடந்த வருடம் மாசி மாத பெளர்ணமி அன்று கிடைத்தது. சதுரகிரி எப்படி இருக்கும்?, என்னால் அங்கு சுலபமாக நடந்து செல்ல முடியுமா? என்றெல்லாம் நான் யோசிக்கவில்லை. 'ஸ்பெஷல் ஷூ' இல்லாத கால்களுடன் சிறிது தொலைவு கூட என்னால் நடக்க முடியாது. காரணம்- பாதிக்கப்பட்ட காலின் அடிப்பாகம் பஞ்சு மாதிரி மிருதுவாக இருக்கும்; சிறு துரும்பு பட்டால் கூட, வலியைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. என்றாலும், சதுரகிரி மகாலிங்கத்தின் மேல் பாரத்தைப் போட்டு விட்டு, 'சதுரகிரியில் இருக்கும் கல்லும் முள்ளும் என் காலுக்கு மெத்தையாக இருக்கட்டும்!' என்பதாக அவனிடமே வேண்டிக் கொண்டு யாத்திரையைத் தொடங்கினேன். 'ஸ்பெஷல் ஷூ' இல்லாத கால்களுடன் மலை ஏறத் தொடங்கினேன். நண்பர் சுதர்சன் என்பவர் எனக்குத் தோள் கொடுத்தார். அந்த மகாலிங்கத்தின் அருளால், எனக்குள் என்னென்ன மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன என்பதை விவரிக்க முடிய வில்லை... சுருக்கமாகச் சொன்னால், என்னை யாரோ தாங்கிச் செல்வது போல் உணர்ந்தேன். எனது வெற்றுக் கால்கள் கூரான கற்கள், முட்கள், கடினமான பாறைகள்... என எதன் மீதும் படுவதாக எந்த ஒரு கட்டத்திலும் நான் உணரவில்லை.

நம்ப மாட்டீர்கள்... தாணிப்பாறை அடிவாரத்தில் இருந்து புறப்பட்ட நான்கே மணி நேரத்தில் அவன் சந்நிதியில் இருந்தேன், எந்த வித இடர்ப்பாடுகளும் இல்லாமல்! எனது கால்களில் எந்த ஒரு வலியோ, காயங்களோ இல்லை. சமவெளிப் பிரதேசத்தில் வெறும் அரை கி.மீ. தொலைவு கூட என்னால் வெற்றுக் கால்களுடன் நடக்க முடியாது. இந்த நிலையில் இதை அற்புதம் என்றே சொல்ல வேண்டும். அன்றைய தினம் ஆனந்தமாக அங்குள்ள தெய்வங்களை தரிசித்தேன். இறை இன்பம் பெற்றேன்.

முதல் தரிசனத்துக்குப் பிறகு அடுத்தடுத்து என்னை அவன் அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த ஒரே வருடத்தில் இதுவரை ஐந்து முறை சதுரகிரிக்குச் சென்று வந்திருக்கிறேன். ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேன்... முதல் முறைதான் நான்கு மணி நேர நடைபயணம். அடுத்த முறை இரண்டரை மணி நேரத்திலேயே அவன் சந்நிதியை அடைந்தது, அவன் எனக்குக் கொடுத்த பலம்! சதுரகிரி யாத்திரைக்கு, அங்க குறைபாடு ஒரு தடை அல்ல என்பதை எல்லோரும் உணர்வே எனது அனுபவத்தை பகிர்ந்து கொண்டேன். 'ஊனம் உடலில் இருந்தாலும்கூட பரவாயில்லை; மனதில் இருக்கக் கூடாது!' என்பதற்கு இந்த சதுரகிரி யாத்திரை ஓர் உதாரணம்!

திருமங்கலம்- டி. கல்லுப்பட்டி சாலையில் உள்ள டி. குன்னத்தூர் கிராமத்தைச் சார்ந்த ஒரு குக்கிராமம் கே. ரங்கபாளையம். இங்குதான் சித்த புருஷரான முனியாண்டி ஸ்வாமிகள் அவதரித்தார். தனது வாழ்நாளில் நினைத்தபோதெல்லாம் சதுரகிரிக்கு வந்து இறை இன்பத்தில் மூழ்கித் திளைப்பார் இவர். சித்து விளையாட்டுகளில் தேர்ந்தவர். நினைத்த இடத் துக்கு- நினைத்த மாத்திரத்தில்- அடுத்த கணமே போய்ச் சேரும் கலை இவருக்குக் கை வந்த ஒன்று.

'தொலைதூரப் பிரதேசங்களுக்கு ஆகாய மார்க்கமாக அடிக்கடி இவர் சென்று வருவார். எவரும் இதைப் பார்க்க முடியாது' என்கிறார்கள் இவரின் பக்தர்கள்.

ஒரு பரதேசியாக சதுரகிரியின் மூலை முடுக்கு களுக்கெல்லாம் சென்று, அங்குள்ள சித்தர்களை உளமார தரிசித்திருக்கிறார் முனியாண்டி ஸ்வாமிகள். சதுரகிரியின் குகைப் பகுதியில் அமானுஷ்யமாக இருக்கும் சித்த புருஷர்கள் நடத்தும் சத் சங்கக் கூட்டத்துக்கு இவர் அடிக்கடி சென்று வந்த தாக இவரின் பக்தர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

முனியாண்டி ஸ்வாமிகளது பூர்வாசிரமப் பெயர் குமராண்டி. சுமார் 32 வருடங்கள் மட்டுமே இந்த நிலவுலகில் வசித்து, பக்தர்களுக்கு அருளியவர். தனது அந்திமக் காலம் நெருங்கி விட்டதை, தவ வலிமையால் உணர்ந்த முனியாண்டி ஸ்வாமிகள், ரங்கபாளையம் கிராமத்தில் வடக்கத்தி அம்மன் கோயிலுக்கு அருகே ஆறடிக்கு மூன்றடி அளவில் குழி வெட்டும்படி, தன் நண்பர் களும் சீடர்களுமான அன்பர்களிடம் சொன்னார். அவர்களும் எதற்கு குழி வெட்டச் சொல்கிறார் என்று தெரியாமலே செயலில் இறங்கினர்.

முனியாண்டி ஸ்வாமிகள்

சூரியன் ஒளிந்து, சந்திரன் ஒளிரத் தொடங்கிய நேரம் அது. பெளர்ணமி தினம். முழு நிலவின் ஆதிக்கம் ஓங்கி இருந்தது. வெட்டி

முடிக்கப்பட்ட அந்தக் குழியில் இறங்கினார் முனியாண்டி ஸ்வாமிகள். பத்மாஸனத்தில்

முனியாண்டி ஸ்வாமிகளின் சமாதி சந்நிதி

அமர்ந்தார். ஆழ்ந்த நிஷ்டையில் இருக்கப் போவதாக தன் சீடர்களிடம் சொன்னவர், கண்களை மூடினார்.

தவம் செய்யத்தான் குழிக்குள் இறங்குகிறார் என்று நினைத்த சீடர்களுக்கு, நேரம் ஆக ஆக பயம் வந்தது. காரணம்- முனியாண்டி

ஸ்வாமிகளின் உடலில் அசைவு இல்லை; அதிர்வு இல்லை. இயக்கம் இருக்கிறதா என்றும் உணர முடியவில்லை. இரவு 11:30 மணிக்குத் தன் பூத உடலை விட்டு, ஜோதி சொரூபமாக வெளியேறி விட்டார் ஸ்வாமிகள்.

பேச்சு- மூச்சு எதுவும் இல்லாமல், குழிக்குள் முனியாண்டி ஸ்வாமிகள் இருப்பதைக் கண்ட சீடர்களும் ஊர்க்காரர்களும் அரண்டு போனார்கள். ஒரு மருத்துவரை எங்கிருந்தோ வரவழைத்தனர். நள்ளிரவு கடந்து, சுமார் 2 மணி வாக்கில் அந்த மருத்துவரும் வந்து சேர்ந்தார். ஸ்வாமிகளைப் பரிசோதித்தார். உடலில் இருந்து உயிர் ஏற்கெனவே பிரிந்து விட்டதை மருத்துவர் உறுதி செய்தபோது, அவரின் ஆத்மார்த்தமான சீடர்கள் சோகமய மானார்கள்.

32 வருடங்கள் நிலவுலகில் வாழ்ந்த இந்த சித்த புருஷர், 1972-ஆம் வருடம் மார்ச் மாதம் 31-ஆம் தேதி பங்குனி உத்தர தினத்தன்று தன் பூத உடலைத் துறந்து, ஜோதியில் கலந்தார்.

இவரின் குடும்பத்தினருக்குச் சொந்தமான நிலத்திலேயே உடலை இறக்கி வைத்து, அந்திமக் காரியங்கள் அரங்கேறின. ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் கண் கலங்கி நிற்க... குழிக்குள் இறங்கிய அடுத்த நாள் மாலை வேளையில் சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் முறைப்படி நடந்தன.

தனக்கு ஏற்பட்ட இறை உணர்வு காரணமாகவும், சித்த புருஷர்களின் அழைப்பு காரணமாகவும் சிறு வயதில் இருந்தே இவர் சதுரகிரிக்கு அடிக்கடி சென்று வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவரது சித்து வேலைகளைக் கண்டு அனுபவித்த பல பக்தர்கள், இன்றைக்கும் பல இடங்களில் வசித்து வருகிறார்கள்.

முனியாண்டி ஸ்வாமிகளின் ஆத்மார்த்த பக்தர்களில் ஒருவர்- விஸ்வநாதன். இவருக்குத் தற்போது வயது 81. ஓய்வு பெற்ற டெபுடி கலெக்டரான இவர், சென்னையில் வசிக்கிறார். ஸ்வாமிகளின் சதுரகிரி சம்பந்தமான ஓர் அனுபவத்தை இவர் நம்மிடம் உருக்கமாகப் பகிர்ந்து கொண்டார்.

"என் குருநாதரான முனியாண்டி ஸ்வாமிகளும் நானும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசிக் கொள்வோம். அது எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பாக்கியம். அன்றைய தினம் மாலை நேரத்தில் அவரது இருப்பிடமான ரங்கபாளையத்தில் அமர்ந்து அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது திடீரென ஸ்வாமிகள், 'சதுரகிரிக்குப் போய் வரலாமா?' என்று என்னிடம் கேட்டார். அப்போது நேரம் இரவு ஏழரை மணி இருக்கும். முனியாண்டி ஸ்வாமிகளின் குருநாதரான சடைச்சாமி என்பவர், அப்போது சதுரகிரியில் இருந்தார். அவரையும் சந்தித்து ஆசி பெற ஸ்வாமிகள் விருப்பம் கொண்டிருந்தார் போல் இருக்கிறது.

'நேரமாகி விட்டதே ஸ்வாமி... இனி நாம் இங்கிருந்து (ரங்கபாளையம்) பேருந்து மூலம் பயணித்து, கிருஷ்ணன் கோவில் போய், அங்கிருந்து மலை அடிவாரமான தாணிப்பாறை செல்வதற்கு எப்படியும் மூன்று மணி நேரம் ஆகும். அதன் பிறகு வேகவேகுவென்று மலை மேல் ஏறிச் செல்ல வேண்டுமே. இதெல்லாம் சாத்தியமா?' என்று தயக்கத்துடன் அவரிடம் கேட்டேன்.

என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். 'நேரம் காலம் பற்றி உங்களுக்கு என்ன கவலை? சதுரகிரிக்கு இப் போது போகலாமா... வேண்டாமா? இதற்கு மட்டும் பதில் சொல்லுங்கள்' என்றார் கறாராக.

'எனக்கும் விருப்பம்தான்!' என்றேன்.

உற்சாகமாக தலை ஆட்டினேன். அவருக்கு அருகில் அமர்ந்த நிலையிலேயே, கண்களை மூடிக் கொண்டு தன் உடலைத் தொடச் சொன்னார். அப்படியே செய்தேன். கண்களை இன்னும் திறக்கவில்லை. ஸ்வாமிகளின்

காவி வேஷடியும் துண்டுமாகக் காணப்படுவார் முனியாண்டி ஸ்வாமிகள். இவரின் கண்களில் எந் நேரமும் ஒரு தேடுதல் இருக்கும். சதுரகிரியில் இவர் இருக்கும் நாட்களில், சுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதிக்கு வருவார். எப்போதோ வந்து செல்லும் பக்தர்கள் சிலர் தரும் பிரசாதத்தை மிகுந்த சிரத்தையாக, பயபக்தியுடன் வாங்கி உண்பாராம்.

ஒரு முறை சாப்டூர் பக்தர் ஒருவர், சுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு தான் நைவேதித்த சர்க்கரைப் பொங்கலை, முனியாண்டி ஸ்வாமிகளிடம் கொடுக்க முற்பட்டார்.

ஸ்வாமிகளும் தன் உள்ளங்கைகளை நீட்டினார். அப்போது, அதன் ஒரு பகுதி, ஸ்வாமிகளுடைய உள்ளங்கையில் இருந்து நழுவி, பொத்தென கீழே மண் தரையில் (சுந்தர மகாலிங்கம் கோயிலுக்கு அப்போது கட்டடம் எல்லாம் கிடையாது) விழுந்து விட்டது.

மண்ணோடு கலந்து விட்ட அந்த சர்க்கரைப் பொங்கலை பயபக்தியுடன் குனிந்து, வாரி மீண்டும் தன் உள்ளங்கையில் சேர்த்துக் கொண்டார் முனியாண்டி ஸ்வாமிகள்.

தனக்குச் சர்க்கரைப் பொங்கல் தந்த சாப்டூர் பக்தரை ஒரு வித சிரிப்புடன் பார்த்த முனியாண்டி ஸ்வாமிகள், சிறு சிறு கற்களும் மண்ணும் கலந்த அந்த சர்க்கரைப் பொங்கலை பரவசத்தோடு சாப்பிட ஆரம்பித்தார். அவரின் முகத்தில் ஒரு சின்ன அருவருப்பு கூட இல்லையாம். சிறு கற்கள் வாயில் கடிபடும் சத்தமோ, மண்ணை மெல்லும் முகச் சுளிப்போ ஸ்வாமிகளின் முகத்தில் இல்லை.

இத்தனைக்கும் அந்த சர்க்கரைப் பொங்கலில், ஏராளமான மண்ணும் கல்லும் கலந்திருப்பதை சாப்டூர் பக்தர் தன் கண்களாலேயே அப்போது பார்த்திருக்கிறார். 'ஸ்வாமிகளின் வாயில் மட்டும் எப்படி கல்லும் மண்ணும் அகப்படவில்லை?' என்று சாப்டூர் பக்தர் விநோதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"உங்களை வெச்சுக்கிட்டு நான் மட்டும் மகாலிங்கத்தோட பிரசாதத்தைச் சாப்பிடறது நல்லா இருக்காது. இந்தாங்க, நீங்களும்

இதைச் சாப்பிடுங்க" என்று மண்ணும் கல்லும் கலந்த அந்த சர்க்கரைப் பொங்கலின் ஒரு பகுதியை பக்தரிடம் நீட்டி இருக்கிறார் முனியாண்டி ஸ்வாமிகள்.

அந்த நேரத்தில் சற்று கலவரப்பட்டுத்தான் போனார் சாப்டூர் பக்தர். எனினும், முனியாண்டி ஸ்வாமியைப் பற்றி ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தவர் என்பதால், மறுக்க மனம் இல்லாமல் சர்க்கரைப் பொங்கலை பவ்யமாக வாங்கி, கொஞ்சம் கொஞ்ச மாக எடுத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

அந்தப் பொங்கலில், ஒரு கூடுதல் சுவை சேர்ந்திருப்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்தார் சாப்டூர் பக்தர். எந்த ஒரு கல்லும் அவரது பற்களில் சிக்கி, அவஸ்தை தரவில்லை. மண் துகள்களை அவரது வாய் மெல்லவில்லை.

ஆச்சரியம் பொங்க, பயபக்தி மேலிட முனியாண்டி ஸ்வாமிகளைப் பார்த்துக் கை கூப்பி நமஸ்கரித்தார் பக்தர். விழிகளை உருட்டி உருட்டிப் பார்த்து விட்டு அங்கிருந்து கண நேரத்தில் அகன்று, மறைந்து விட்டார் முனியாண்டி ஸ்வாமிகள்.

சுந்தர மகாலிங்கத்துடன் முனியாண்டி ஸ்வா மிகள் நேருக்கு நேர் பேசும் அபூர்வ நிகழ்வைத் தன் கண்களால் கண்ட பாக்கியமும் இந்த சாப்டூர் பக்தருக்கு உண்டு.

ஒரு முறை சுந்தர மகாலிங்கத்தை தரிசிக்க வந்த இந்த பக்தர், சந்நிதிக்குள் நுழையும்போதே இறைவனுக்கு அருகே முனியாண்டி ஸ்வாமிகள் இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறார்.

சுந்தர மகாலிங்கத்தின் எதிரே சுமார் ஓரடி இடைவெளியில் இருந்த முனியாண்டி ஸ்வாமி, அந்த லிங்கத் திருமேனியிடம் பல வித முக பாவங்களைக் காட்டிப் பேசி இருக்கிறார். தான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு சுந்தர மகாலிங்கத்திடம் இருந்து பதிலும் பெற்றாராம்.

"ஸ்வாமிகள் சுந்தர மகாலிங்கத்தைப் பார்த்து ஏதோ கேள்வி கேட்ட பின் சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தார். சில விநாடிகள் கடந்த பிறகு, அவரது அடுத்த கேள்வி வேறு வித முக பாவனையுடன் இருந்தது.

ஒரு முறை கேட்டதற்கும், மறுமுறை கேட்டதற்கும் இடைப்பட்ட நேரத்தில், சுந்தர மகாலிங்கத்திடம் இருந்து, சற்று முன், தான் கேட்ட கேள்விக்கு ஏதோ ஒரு பதிலைப் பெற்றிருக்கிறார் முனியாண்டி ஸ்வாமிகள் என்றுதான் அப்போது எனக்குத் தோன்றியது. அவரது செயல்களை வைத்துதான் இதை நான் யூகித்தேன். ஒரு கட்டத்தில் சுந்தர மகாலிங்கத்தைப் பார்த்து ஆவேசமாக ஏதோ பேசியதையும் பார்த்தேன். என்ன பேசுகிறார் என்பது அப்போது புரியவில்லை.

'சித்த புருஷர், சிவனாருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இடத்தில் நாம் நின்று கொண் டிருப்பது முறையல்ல' என்று என் உள் மனம் ஒரு கட்டத்தில் உணர்த்தவே, அந்த இடத்தில் இருந்து மெள்ள நடந்து பின்னுக்கு வந்து விட்டேன்" என்றார் அந்த சாப்டூர் பக்தர், கண்களில் மிரட்சியுடன்.

சதுரகிரி யாத்திரைக்கு செல்கிறீர்களா?

சில குறிப்புகள்...

'சதுரகிரி யாத்திரை' தொடர் துவங்கியதில் இருந்தே, அங்கு செல்வது எப்படி, மலைப் பாதை கரடுமுரடாக இருக்குமா, வன விலங்குகள் தொந்தரவு தருமா, மலையின் மேலே சாப்பாடு மற்றும் தண்ணீர் கிடைக்குமா, தங்கும் வசதி உண்டா... என்று பல சந்தேகங்களை, நமது அலுவலகத்துக்கு போன் மூலம் கேட்டு வருகிறார்கள் ஏராளமான வாசகர்கள். அவர் களது சந்தேகங்களை உடனுக்குடன் களைந்தும் வருகிறோம்.

என்றாலும், யாத்திரை சம்பந்தமான முக்கியமான சில குறிப்புகளை, அனைவரும் அறியும் வண்ணம், இதே கட்டுரையில் இனி தொடர்ந்து தர இருக்கிறோம். இந்தக் குறிப்புகள், ஓர் அறிமுகம் மட்டுமே; 'இவற்றையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்' என்ற நோக்கத்தில்தான் கொடுக்கப்படுகின்றன. யாத்திரையின்போதே, அனுபவ பூர்வமான பல விஷயங்களை வாசகர்கள் உணர்ந்து தெளிவு பெற முடியும்.

இனி, குறிப்புகள் :

*தாணிப்பாறை அடிவாரத்தில் இருந்து சதுரகிரி உச்சிக்கு சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு. 'எனக்கு சர்க்கரை நோய் இருக்கிறது. ரத்த அழுத்த நோய் இருக்கிறது. நான் மலை ஏறிப் போக முடியுமா?' என்று தொலைபேசி மூலம் நம்மிடம் கேட்ட திருச்சி வாசகர் ஒருவருக்கு வயது 81. 'இந்த யாத்திரைக்கு உடல் வலிமையை விட மன வலிமையே முக்கியம். சதுரகிரி யாத்திரை செல்லலாமா என்பதைத் தாங்களே முடிவு செய்ய வேண்டும்' என்றோம். 15 நாட்களுக்குப்

பிறகு, அந்த வாசகரிடம் இருந்து போன். 'சதுரகிரி சென்று மகாலிங்கத்தை தரிசித்து விட்டேன். நன்றி' என்றார். ஆக, மகாலிங்கத்தை தரிசிக்க வேண்டும் என்கிற உறுதி மட்டும் மனதில் இருந்தால் போதும். மற்றதெல்லாம் சாதாரணம்தான்!

*'சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?' என்கிற பெட்டிச் செய்தியில் அங்கு செல்லும் வழித் தடம் பற்றிய குறிப்பு தொடர்ந்து வருகிறது. மலை உச்சிக்குச் செல்ல மூன்று பாதைகள் இருந்தாலும், எல்லா நேரமும் பயன்படுத்த தகுதியானது தாணிப்பாறை பாதையே! என்றாலும் மழை மற்றும் வெயில் காலத்திலும் இந்த வழியே பயணப்படுவோர், நிலைமையை அறிந்து தகுந்த முன்னேற்பாடுகளுடன் செல்வது அவசியம்.

மலைப்பாதையின் குறுக்கே செல்லும் சில ஆறுகளில் மழைக் காலங்களில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடும். எனவே, அப்போது கவனம் தேவை. கோடை காலத்தில் சில இடங்களில் வறட்சி தென்படும்.

*கோடை காலம் அல்லாத நேரங்களில் மலையில் குடிநீருக்கு அதிக பஞ்சம் இருக்காது. என்றாலும், குடிநீர் எப்போதும் கையில் இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். எப்போது நா வறட்சி ஏற்படும் என்பதை சொல்ல முடியாது அல்லவா?

*நான்கைந்து மலைகளைக் கடந்தே சதுரகிரியை அடைய முடியும். எனவே, பாதையில் ஏற்றமும் இறக்கமும் இருக்கும். பலரும் நடந்து நடந்து பழக்கப் பட்டதால், மலைப் பாதை நம் கால்களைப் பதம் பார்க்கும் வாய்ப்பு குறைவு.

*செருப்பு அணியாமல் செல்வது சிறப்பு என்கிறார்கள் சில அன்பர்கள். செருப்பைக் கீழேயே (தாணிப்பாறையில்) ஒரு பாதுகாப்பான இடத்தில் விட்டு விட்டு, வெற்றுக் கால்களுடன் செல்பவர்களும் உண்டு. இது, அவரவர் மன வலிமையைப் பொறுத்த விஷயம். செருப்பு அணியாமல் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டு, சற்று தொலைவு போனபின், 'செருப்பு இருந்தால் சவுகரியமாக இருக்குமே' என்கிற மன சஞ்சலம் கூடாது. செருப்பு அணிந்து செல்வது, நம் உடல் நலம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்.

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ்சாலையில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன்கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால், வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித்தால் தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார்

33 கி.மீ. தொலைவு.

ஜடா முடியுடன் வந்தது யார்?

மகாலட்சுமி

நூலகர், பத்மா சேஷாத்திரி பள்ளி, சென்னை

கடந்த கார்த்திகை மாத அமாவாசை அன்று முதன் முதலாக சதுரகிரி யாத்திரை புறப்பட்டேன். தனியாகச் செல்ல வேண்டாம் என்பதற்காக சென்னை வளசரவாக்கத்தில் இருந்து ஜெயராமன் என்கிற அன்பரையும் உடன் அழைத்துச் சென்றேன்.

சதுரகிரியில் ஏறத் தொடங்கியது முதல் அந்த மலையில் நான் சந்தித்த பல அனுபவங்கள், என்னை வியப்பிலும் பிரமிப்பிலும் ஆழ்த்தின என்றே சொல்ல வேண்டும்.

மகாலட்சுமி

'மலைப் பாதையைப் பற்றி நமக்கு எதுவும் தெரியாதே!' என்று நான் கவலைப்பட்டபோது, யாரோ ஒரு பக்தர் எனக்கு உதவ முன்வந்தார். 'வாங்கம்மா... என் கூட வாங்க. மலைக்குத்தான் நானும் போறேன்' என்று என்னையும் ஜெயராமனையும் அழைத்துச் சென்றார். மலையில் தரிசனம் முடிந்து திரும்பி, தாணிப்பாறை வரும் வரை என்னுடன் அவர் வந்தது, ஆச்சரியமான ஒன்று.

மலை ஏறிக் கொண்டிருக்கும்போது ஓரிடத்தில் ஜெயராமனுக்கு மயக்கம் வந்து, 'இனிமேல் என்னால் நடக்க முடியாது' என்று படுத்து விட்டார். அவரிடம் அசைவே இல்லை. முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்தும், என்னென்னவோ கை வைத்தியங்கள் செய்தும் பிரயோஜனம் இல்லை. அப்போதுதான் மகாலிங்கத்திடம் வேண்டிக் கொண்டேன் - 'சென்னையில் இருந்து எங்களை அழைத்து வந்த நீதான் உன் சந்நிதிக்கு வருவதற்கும் சக்தி தர வேண்டும்!' என்று. அடுத்த சில நிமிடங்களில் என்ன மாயம் நடந்ததோ தெரியாது. ஜெயராமன் எழுந்து உட்கார்ந்தார். தண்ணீர் குடித்தார். உற்சாகத்துடன் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

சுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதி அருகே சித்த புருஷரின் தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கும் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. இது எனக்குக் கிடைத்த பாக்கியம். மகாலிங்கம் அளித்த பெரும் பேறு. சுந்தர மகாலிங்கத்தை தரிசித்து விட்டு சந்நிதியில் இருந்து வெளியே வந்தேன். காலை நேரம் என்பதால் கூட்டம் குறைவாக இருந்தது. ஆனந்தவல்லி அம்மன் மண்டபத்தை ஒட்டி இடப் புறமாக நான் வந்த போது, வரிசையாக ஐந்து சாதுக்கள் அமர்ந்திருந்தனர். ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் நாணயத்தைக் கொடுத்தேன். ஐந்து பேரும் கைகளை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டனர். அவர்களில் ஒல்லியான தேகத்துடனும், கறுத்த நிறத்துடனும், தலையில் ஜடா முடியுடனும் காணப்பட்ட ஒருவர் மட்டும் எனக்கு வித்தியாசமாகத் தெரிந்தார். அவரின் கண்களில் ஒரு தீட்சண்யம் தெரிந்தது.

அங்கிருந்து விலகி, பத்தடி தொலைவுதான் நடந்திருப்பேன். ஜடாமுடி சாதுவின் திருமுகத்தை மீண்டும் தரிசிக்கலாம் என்று திரும்பிப் பார்த்தேன். அதிர்ந்து போனேன். நான்கு பேர் மட்டுமே அமர்ந்திருந்தனர். ஜடாமுடி சாது அங்கு இல்லை.

பத்தடி நடப்பதற்குள் அவர் எங்கோ சென்றிருக்க வாய்ப்பு இல்லையே... என்று வியந்தேன். மீண்டும் அவர் களிடம் சென்றேன்.

அவர்கள் நால்வரும் 'என்ன' என்பது போல் என்னையே பார்த்தனர். 'இங்கே இருந்த இன்னொரு சாது எங்கே?' என்று அவரது அடையாளத்தைச் சொல்லி கேட்டேன்.

அதற்கு அவர்களுள் ஒருவர், 'இங்கே நாங்க நாலு பேர்தாம்மா இருக்கோம். எங்க நாலு பேருக்குத்தானே இப்ப நீங்க ஒரு ரூபாய் தட்சணை கொடுத்தீங்க!' என்றபோது, வெலவெலத்து விட்டேன்.

ஜடாமுடி சாது பற்றிய விவரத்தை அவர்களிடம் சொல்லி, ஐந்துபேருக்கு ஒரு ரூபாய் நாணயம் கொடுத்ததைச் சொன்னேன்.

அதைக் கேட்டு அவர்களுக்கும் ஆச்சரியம். சுந்தர மகாலிங்கத்தைக் கைகாட்டி, 'எல்லாம் அவனோட வேலையா இருக்கும். உங்களுக்கு இன்னிக்கு தரிசனம் கிடைச்சிருக்கு' என்றார்கள் நெகிழ்ச்சியாக.

இந்த அனுபவத்தை இப்போது நினைத்தாலும் உடல் சிலிர்க்கிறது!

சதுரகிரி யாத்திரை!--16

அகத்தியர், காலாங்கிநாதர், சட்டை நாதர், போகர் முதலான எண்ணற்ற சித்தர் பெருமக்கள் சதுரகிரியில் தவ வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். சத்சங்கம் கூட்டி இருக்கிறார்கள். உலக மக்கள் வளமாக வாழ, எத்தனையோ யோகங்களையும் தவங்களையும் மலைகளில் மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற இந்தக் கலி யுகத்தில் 'ஒரே ஒரு மகானின் தரிசனமாவது நமக்குக் கிடைக்காதா... அவர்களின் திருப்பாதம் நம் இல்லத்தில் படாதா...' என்று பணத்தை செலவழித்து படாடோபமாகத் திரியும் பகட்டு மனிதர்களுக்கு இடையே, சதுரகிரியில் சாமான்யனும் சந்தோஷப்படுகிற அளவுக்கு சித்த புருஷர்களின் தரிசனம் அவனுக்குக் கிடைக்கிறது. அதுதான் இறைவனின் திருவருள்! தான் பெற்ற சந்தோஷத்தையும் அனுபவத்தையும் அனைவரும் பெற வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான் அந்த சாமான்யன்.

அப்படிப்பட்ட சாமான்யன், இந்த மலையின் ஒவ்வொரு அடியையும் சித்தர்கள் பாதம் பட்ட புண்ணிய பூமியாகவே பார்க்கிறான். பயபக்தியுடன் அதைத் தொட்டு பூரிக்கிறான்; மனதால் வணங்குகிறான். பக்தியின் உயர்ந்த நிலையாக, இதைத்தான் சொல்லிச் சென்றார்கள் பரம புருஷர்கள்.

சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள்

காற்றைக் கைப்பிடிக்குள் அடக்க முடியாது. அதுபோல், 'இறைவன் இங்கே மட்டும்தான் இருக்கிறான்' என்று, இரண்யன் கேட்டதற்கு ஏற்ப இடம் சுட்டிக் காட்ட முடியாது. பரந்த வெளி எங்கும் பரம்பொருள்; எங்கெங்குமே அவன் திருவருள்.

கயிலை மலை எங்கும் கண்ணுதலோனின் (சிவபெருமான்) காட்சி தெரிய... காரைக்கால் அம்மையாரின் மனம் மலை ஏற மறுத்து விட்டது. 'சிவசிவா... உன் திருமேனி மேல் என் பாதங்கள் படலாமா?' என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டார். காணக் கிடைக்காத சிவபெருமானின்

திருக்காட்சி தெரிகிற மலை மீது, தன் காலடித் தடம்படலாமா என்று தவித்தார். தலைகீழாக நடந்து சென்று கயிலைவாசனின் தரிசனம் பெற்றார் என்று 'பெரிய புராணம்' கூறும்.

எந்தக் கண்ணோட்டத்தில் எதை நினைத் துக் கொண்டு ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறோமோ, அந்த நேரத்தில் அது நம் கண்களுக்கு அதுவாகவே தெரியும் என்பது சித்தாந்தம். சதுரகிரியும் அப்படியே! நம் பின்னே வருகிற ஒரு நாய், நம் கண்களுக்கு வெறும் நாலு கால் பிராணியாகவே தெரியும். ஆனால், இன்னொரு பக்தரோ அந்த நாயைப் பார்த்துக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிறார். அதற்கு பிஸ்கட் தருகிறார். அந்த பக்தரின் கண்களுக்கு நாயும் ஒரு சித்த புருஷராகத் தெரிகிறது. சதுரகிரியில் இருக்கிற ஒவ்வொரு மரங்களையும் வணங்கும் ஆசாமிகள் இருக்கிறார்கள். 'இந்தக் கலியுகத்தில் சித்த புருஷர்கள் மரமாகவும் செடியாகவும் புல்-பூண்டாகவும் பறவையாகவும் விலங்காகவும் பாம்பாகவும்... எப்படி வேண்டுமானாலும் தரிசனம் தருவார்கள்' என்கிறது சதுரகிரி தலபுராணம். எனவேதான், சதுரகிரிக்குச் செல்கிற சில அன்பர்கள் தங்களது காலணிகளைத் தாணிப்பாறையிலேயே கழற்றி வைத்து விட்டு, வெற்றுக் கால்களுடன் நடந்து செல்கிறார்கள்.

சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள் நினைவு ஆலயம்- நுழைவாயில்

சமீப காலங்களில், மகான்கள் இந்த சதுரகிரியில் எப்படி எல்லாம் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கு சில நிகழ்வுகளைக் கடந்த சில இதழ்களில் பார்த்தோம். சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதிக்கு மேலே சித்தருடன் பேசிய சிருங்கேரி ஸ்வாமிகளின் அனுபவம், சுந்தர மகாலிங்கத்திடம் நேரடியாகப் பேசிய முனியாண்டி ஸ்வாமிகளின் அனுபவம் – இவை நாம் படித்த உதாரணங்கள். நம் கண்களுக்குத் தெரியாதவையும், சுவடிகளில் பதியாதவையும் ஏராளம். இன்னும் பல அதிசயங்கள் சதுரகிரியில் எஞ்சி இருக்கின்றன. பேராசை துறந்து, சுய லாபம் மறந்து, சதுரகிரிக்கு வந்து செல்கிற ஒவ்வொரு பக்தருக்கும் இறை அனுபவத்தை உணரும் அந்த அதிசயம் காத்திருக்கிறது. அதற்கு, சித்தமெல்லாம் சிவமயமாக இருக்க வேண்டும்.

வாருங்கள், அடுத்து வல்லநாடு சித்தரான சாது சிதம்பர ஸ்வாமி களைப் பார்ப்போம்.

வள்ளலார் வழி வந்தவர் இவர். தன் காலத்தில் சுமார் 15 வருடங்களில் பல முறை சதுர கிரிக்கு வந்து சென்றிருக்கிறார் என்கிறார்கள் இவரது பக்தர்கள். சதுரகிரியில் சிதம்பர ஸ்வாமிகள் சந்தித்திராத மரங்கள் இல்லை. சுற்றாத இடம் இல்லை. அங்கு இருக்கும் எல்லா உருப்படியும் இவருக்கு அத்துப்படி. அங்கு வசிக்கும் மனிதர்கள் மீதும், விலங்குகள் மீதும் அலாதிப் பிரியம் கொண்டவர்.

நினைவு ஆலயத்தின் உள்ளே

வல்லநாடு சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள் இப்போது நம்மிடையே இல்லை. இவர் சமதி ஆகி, சுமார் 27 வருடங்கள் ஆகின்றன. வல்லநாடு என்பது திருநெல்வேலி- தூத்துக்குடி பேருந்து வழித் தடத்தில் தாமிரபரணி நதியை ஒட்டி இருக்கும் ஊர். அங்கே இவர் சமதி ஆகி உள்ளார். ஒவ்வொரு வருடமும் வைகாசி மாதம்

வல்லநாட்டில் இவருக்கு நடக்கும் குருபூஜையில் லட்சக்கணக்கானோர் கலந்து கொண்டு செல்வது, இவரது தவத்துக்கும் புனிதத்துக்கும் கிடைத்த ஒரு சான்று!

கனத்த சரீரம். தீட்சண்யமான கண்கள். முடிங்கால் தெரியும்படி ஒரு வேஷ்டியை, முண்டு மாதிரி இடுப்புக்கு மேல் கட்டி இருப்பார். எதிராளிக்கு என்ன சிக்கல் என்று பார்த்த மாத்திரத்தில் உணர்ந்து, தீர்வும் சொல்வார். 'சதுரகிரியில் சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள் இருந்த காலத்திய சம்பவங்கள் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்' என்று சதுரகிரியின் அடிவார கிராமத்துப் பழமை ஆசாமிகளிடம் கேட்டால், பொக்கைவாய் தெரிய அவர்கள் அனைவருமே சொன்னது- ஒற்றைக் கொம்பு யானை கதையைத்தான்! ஒற்றைக் கொம்பு என்று இங்கே குறிப்பிடுவது- ஒற்றைத் தந்தம் உள்ள யானையை!

சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள் எப்போது மலைக்கு வந்தாலும் அவருடன் ஏராளமான பேர் உடன் வருவர். ஒரு கூட்டமாக இவர்கள் வரும்போது சமையலுக்குத் தேவையான சாமான்கள், உபகரணங்கள், மலையில் வசிக்கும் மக்களுக்கு உடைகள் என்று விமரிசையாகக் கொண்டு வருவார்கள். ஒரு முறை மலையில் ஏறினால் ஒரு

மண்டலம், இரண்டு மண்டலம் என்று நெடு நாட்கள் வரை சதுரகிரியில் தங்கி இருப்பார் சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள்.

மலையில் இவர் இருக்கும் நாட் களில், வந்து செல்லும் பக்தர்களுக்கு தினமும் அன்னதானம் நடக்கும். "சொல்லப் போனால் சதுரகிரியில் முதல் அன்னதானத்தைத் தொடங்கி வைத்தவர் வல்லநாடு ஸ்வாமிகள்தான். அதன் பிறகுதான் இன்றைக்குப் பலரும் அந்தப் பணியைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்கிறார் அவரின் பக்தர் ஒருவர்.

சுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதி அருகே சுறுசுறுப்புடன் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார் சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள். 1975-ஆம் ஆண்டு சுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு கும்பாபிஷேகம் நடந்தபோது அதில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார். இவரது வழிபாடே வித்தியாசமாக இருக்கும். வள்ளலார் வழியில் வந்தவர் என்பதால் எந்த ஜீவனுக்கும் தொந்தரவு தரக் கூடாது என்பார். ஜோதி வழிபாட்டை மேற்கொள்வார். இறைவன் சந்நிதிகளில் தீபம் ஏற்றுவார்; மலைக்கு மேல் நடையாய் நடந்து சென்று சித்தர்களின் குகைகளில் தீபம் ஏற்றி வணங்குவார். வித்தியாசமான முறையில் நவக்கிரக பூஜை செய்வார்.

ஒவ்வொரு பக்தருக்கும் உரிய மரியாதையைத் தருவார். மரியாதைக் குறைவாக எவரையும் அழைக்க மாட்டார். அனைவரையும் 'சாமீ... சாமீ...' என்றுதான் பவ்யமாக அழைப்பார். 'அடியார்களுக்குத் தரும் மரியாதை, அந்த ஆண்ட வனுக்கே கொடுக்கும் மரியாதை' என்பார் முகம் நிறைய புன்னகையோடு.

ஒற்றைக் கொம்பு யானை கதைக்கு வருவோம். ஜீவன்களுக்கு எந்த வித தொந்தரவும் கொடுக்காதவர் இந்த ஸ்வாமிகள் என்று பார்த்தோம். ஜீவகாருண்யத்தை வலியுறுத்தும் இவரை, அப்போது மலை மேல் இருந்த சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. காரணம்- மலை மேல் உள்ள சில விலங்குகளை வேட்டையாடுவது அவர்களின் வாடிக்கை. ஸ்வாமிகளுக்கு இது பிடிக்காது என்பதால் அன்புடன் அவர்களைக் கூப்பிட்டுக் கண்டிப்பார்.

சதுரகிரியில் வசித்து வந்த அந்த ஒற்றைக் கொம்பு யானை, பிரமாண்டமானது. காட்டில் அது நடந்து வரும்போது, அதன் அழகைப் பார்த்துப் பார்த்து வியந்திருக்கிறார் சிதம்பர ஸ்வாமிகள். இவரைப் பார்த்து விட்டால், அந்த யானை குஷி யாகி விடும். அதேபோல் யானையைப் பார்த்தால் இவருக்கும் உற்சாகம் பீறிட்டுக் கிளம்பும்.

தன் எதிரே அந்த யானை கால்களைத் தூக்கித் தூக்கி ஆடும்போது, இவரும் அதேபோல் தன் ஒரு காலை அந்தரத்தில் தூக்கி நின்று, கனத்த சரீரத்துடன் இப்படியும் அப்படியும் ஆடுவார். இதைப் பார்ப்பவர்கள் எல்லாம், 'இவர் எப்படி அந்த ஒற்றைக் கொம்பு யானையைத் தன் பிடிக்குள் வைத்துக் கொண்டு சொன்னபடி எல்லாம் கேட்க வைக்கிறார்' என்று வியந்து நிற்பார்கள். அந்த யானையின் மேல் இவர் கொண்ட பக்தி, அலாதி யானது. விநாயகரின் அம்சமாக அந்த யானையை எண்ணி, அதைச் சந்திக்கும் வேளைகளில் பூஜை கள் செய்து வழிபடுவார்.

'யானையை சாதுவாக நாம் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டால், அதுவும் ஒரு சாதுதான்!' என்று சிரித்துக் கொண்டே சொல்வாராம் ஸ்வாமிகள். ஆனால், காட்டிலே மிருகங் களை வேட்டையாடுகிற சில ஆசாமிகளுக்கு இந்த யானையின் மேல் ஒரு வெறுப்பு இருந்து வந்தது. காரணம்- சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள் மாதிரியே, ஒற்றைக் கொம்பு யானைக்கும் ஜீவகாருண்யத்தில் ஒரு பிரியம் போலிருக்கிறது. துஷ்ட ஆசாமிகள், காட்டு மிருகங்களை வேட்டை ஆட வரும்போது, அவர்களைக் குறி வைத்துத் துரத்துமாம்! இதனால், தங்களால் நிம்மதியாக வேட்டை ஆட முடியவில்லையே என்கிற எரிச்சல் இந்த ஆசாமிகளுக்கு இருந்து வந்திருக்கிறது.

இந்த யானையின் தந்தத்தின் நீளம் மட்டும் சுமார் ஆறடி இருக்குமாம். துஷ்ட ஆசாமிகளின் கண்களை இதுவும் உறுத்தியது. 'தங்களுக்குத் தொந்தரவு தரும் இந்த யானையை எப்படியாவது கொன்று விட்டு, இதன் தந்தத்தைத் திருடி வற்றால், நல்ல பணம் கிடைக்கும்' என்று திட்டம் போட்டார்கள். இது, ஸ்வாமிகளுக்கும் தெரிந்து இருந்தது. எனினும், தன்னால் முடிந்த சந்தர்ப்பங்களில் யானையை காத்து வந்திருக்கிறார் ஸ்வாமிகள்.

ஆனால், கொடியவர்களின் சதித் திட்டம் ஒரு நாள் பலித்தே விட்டது. அந்த சதியில் அப்பாவி யான சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகளையே சிக்க வைத்து விட்டார்கள் அந்தக் கயவர்கள்.

சதுரகிரி யாத்திரைக்கு செல்கிறீர்களா?

இயல்பான வேகத்தில் நடக்கக் கூடிய ஒருவர் சதுரகிரியின் உச்சியை அடைய சுமார் நான்கு மணி நேரத்தில் இருந்து ஐந்து மணி நேரம் வரை ஆகலாம் (அவரவர் நடக்கும் வேகத்தைப் பொறுத்தது). வழிப்

பயணத்தின்போது தேவையான உணவு, நொறுக்குத் தீனி, தண்ணீர் போன்றவற்றை உடன் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். தாணிப்பாறை அடிவாரத்தில் இருந்து மலை ஏறத் தொடங்கும்போது காலி வயிறுடன் இருப்பது நல்லது. அப்போதுதான் சுலபமாக மலை ஏற முடியும். வயிற்றில் உணவு இல்லாமல் அதிகபட்சம் எவ்வளவு தொலைவு நடக்க முடியுமோ, அவ்வளவு தூரத்தை விடுவிடுவென்று கடந்து விட வேண்டும். அதன் பிறகு உணவுப் பொட்டலத்தைப் பிரிக்கலாம்.

எந்த ஒரு பொருள் வாங்க வேண்டும் என்றாலும் வத்திராயிருப்பைத் தாண்டி விட்டால், வாங்குவது சிரமம். அதன் பிறகு பிரதான ஊர்கள் கிடையாது; கடைகளும் கிடையாது. எனவே, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் இருந்தோ, கிருஷ்ணன்கோவிலில் இருந்தோ உணவு மற்றும் நொறுக்குத் தீனிகளை (தேவையான அளவுக்கு மட்டும்) சேகரித்துக் கொள்ள வேண்டும். வயிற்றுக்குப் பாதகம் இல்லாத உணவாக எடுத்துச் செல்வது முக்கியம். எண்ணெய், கொழுப்பு சம்பந்தப்பட்ட உணவு வகைகளைத் தவிர்ப்பது நல்லது.

பலரும் பல நேரங்களில் கேட்கக் கூடிய கேள்வி: 'மலைக்கு மேல் ஓட்டல்கள் மற்றும் தங்கும் விடுதிகள் போன்றவை இருக்கிறதா?' என்று. இதற்கு பதில்: 'எதுவுமே கிடையாது'. மலைக்கு மேல் பக்தர்கள் தங்குவதற்கு எந்த வேலையும் இல்லை. மலைப் பகுதி முழுக்க, வனத்துறையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. ஆலயம்

தொடர்புள்ள ஒரு சிலர் மற்றும் மலைவாசிகள் சிலர் போன்றோர் மட்டுமே மேலே வசிக்கின்றனர். சதுரகிரி வனம், மக்கள் வசிக்கும் பகுதி அல்ல. மக்கள் சென்று தரிசித்துத் திரும்பும் பகுதி மட்டுமே. அங்கே நாம் எதிர்பார்த்துச் செல்லும் எந்த நவீன வசதியும் கிடைக்காது. அதிகாலையில் புறப்பட்டால் அனைத்தையும் தரிசித்து விட்டு, மதிய சாப்பாட்டுக்குக் கீழே வந்து விடும் தடாலடி ஆசாமிகளும் இருக்கிறார்கள்.

மலைக்கு மேல் பாத்ரூம், டாய்லெட் போன்றவை எல்லாம் திறந்தவெளியில்தான். 'கவர்' செய்யப்பட்ட பாத்ரூம் வசதியை பக்தர்கள் அங்கே எதிர்பார்க்கக் கூடாது. மலைப் பகுதி என்பதால் மேலே எந்த வசதியும் இல்லை. தண்ணீர் வசதி கிடைக்கிற இடத்தில் குளித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். 'ஒதுங்க' வேண்டிய நேரத்தில் மறைவு பார்த்து ஒதுங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

மலைக்கு மேலே மின்வசதி என்பது இல்லை. விசேஷ காலங்களில் மட்டும் ஜெனரேட்டர் வைத்து சமாளித்துக் கொள்கிறார்கள். எனவே, ஒரு அவசரத்துக்குத் தீப்பெட்டி, டார்ச் லைட் போன்றவற்றை உடன் கொண்டு செல்வது நல்லது.

பற்பசை, சோப்பு, துணிமணிகள், மருந்து மாத்திரை போன்ற பொருட்களை மறவாமல் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

இது ஓர் ஆன்மிக யாத்திரை என்பதை எந்நேரமும் பக்தர்கள் தங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஏதோ 'பிக்னிக்' செல்வது போல் அலுவலக விஷயம், சொந்தக் கதை, சோகக் கதை போன்றவற்றை மற்றவர்களுடன் பேசிக் கொண்டே செல்லக் கூடாது. அமைதியாக நடக்க வேண்டும். 'நமசிவாய' மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே சென்றால், கவனம் வேறு எதிலும் செல்லாது.

ஆர். அனாப் நாயர் (திருவனந்தபுரம்):

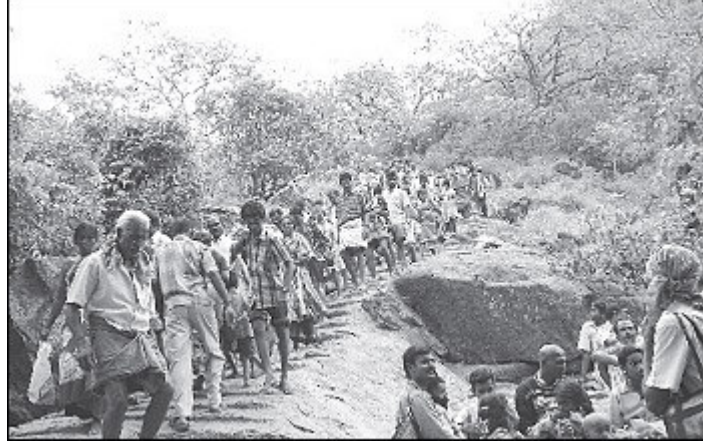

ஆர். அனாப் நாயர்

"சதுரகிரிக்கு அடிக்கடி சென்று வருபவன் நான். ஒரு முறை என் நண்பர் ஒருவருடன் பகல் பத்து மணிக்கு தாணிப்பாறையில் இருந்து ஏற ஆரம்பித்தேன். வெயில் நேரம் என்பதால் மலை ஏறுவது சிரமமாகவே இருந்தது. கஷ்டப்பட்டு நடந்து கொண்டிருந்தேன். நண்பகல் இரண்டு மணிக்கு ஆசனப் பாறை அருகே வந்தோம். உடன் வந்த நண்பர், 'இங்கே கொஞ்சம் உக்கார்ந்துட்டுப் போகலாம்' என்றார். எங்களைத் தவிர வேறு யாருமே அப்போது அங்கு இல்லை. தனிமை!

'அக்கடா'வென்று உட்கார்ந்தோம். அப்போது அழுக்கு ஆடைகளுடன் ஓர் ஆசாமி, ரொம்பவே மெள்ளமாக நடந்து எங்களைக் கடந்தார். இப்படி ஒருவர் எங்களைப் பின்தொடர்ந்து வருவதை நாங்கள் கவனிக்கவே இல்லை. கறுப்பான தேகம். குளித்து நெடுநாள் ஆனது போன்ற தோற்றம். ஆனால், கண்களில் மட்டும் ஒரு வித ஒளி. எங்களைக் கடந்த அவர், பத்தடி தூரம் தாண்டியதும் ஓர் ஓரமாக உட்கார்ந்தார்.

நாங்களும் அவரும் பேசிக் கொள்ளும் தொலைவில் இருந்தாலும், எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. என் நண்பர், கொஞ்சம் விவரமானவர். அழுக்கு ஆசாமியைப் பார்த்து மெள்ள பேச்சைத் துவங்கினார்: 'என்ன சாமீ... மகாலிங்கம் போறீங்களா?'

அதற்கு 'ம்' என்ற பதில்தான் வந்தது. அப்போது எங்களைக் கடந்து கீழே இறங்கிய ஒரு பக்தர், தன்னிடம் இருந்த பிஸ்கட்டுகள் சிலவற்றை அழுக்கு ஆசாமியிடம் கொடுத்தார். அதை அவர் வாங்கிக் கொண்டு, தன் ஜோல்னா பையில் வைத்திருந்த ஒரு பாத்திரத்துக்குள் போட்டுக் கொண்டார்.

அழுக்கு ஆசாமிக்கு எதாவது கொடுக்க விரும்பினார் என் நண்பர். புகையிலை போடும் வழக்கம் நண்பருக்கு உண்டு. அதை அழுக்கு ஆசாமிக்குக் கொடுக்க நினைத்தார். ஆனால், கொடுக்கவில்லை. பிறகு என்ன தோன்றியதோ, தெரியவில்லை. தன் பையில் இருந்து கொஞ்சம் காசு எடுத்து, அவரிடம் கொடுக்கப் போனார் நண்பர். நானும் எழுந்து உடன் போனேன். என்ன ஒரு அதிசயம். அவர் அருகில் நின்றபோது கொஞ்சம் கூட துர்நாற்றம் வரவில்லை. மாறாக, நறுமணம் வந்தது. காசை வாங்கிக் கொண்டவர், அதையும் அந்தப் பாத்திரத்துக்குள் போட்டுக் கொண்டார்.

பிறகு, நண்பர் என்னைப் பார்த்து, 'இவரை போட்டோ எடு' என்பதாக, அழுக்கு ஆசாமிக்குத் தெரியாமல் சைகை காண்பித்தார். 'ஏற்கெனவே எடுத்தாச்சு' என்று நண்பரின் காதில் கிசு கிசுத்தேன். பிறகு இருவரும் அந்த இடத்தில் இருந்து கிளம்பினோம். பேச்சுக்கு இடையே, அழுக்கு ஆசாமியை நெருங்கியபோது ஒரு வித 'எனர்ஜி' தன்னை ஆட்கொண்டதாக பிரமிப்புடன் கூறினார் நண்பர். இதை நண்பரது நடை வேகத்தில் உணர்ந்தேன். அசுரத்தனமாக நடந்தார்.

பிலாவடி கருப்பர் சந்நிதியை அடைந்த பிறகே நண்பரது வேகம் சற்று குறைந்தது. கருப்பரை தரிசித்து விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தால்...

அந்த அழுக்கு ஆசாமி அங்கே படுசாவதானமாக உட்கார்ந்திருந்தார். எங்களுக்கு அதிர்ச்சி! காரணம்- நாங்கள் படுவேகத்தில் ஏறி இருக்கிறோம். அழுக்கு ஆசாமி, மலை ஏறி வந்த நிதானத்தையும் நாங்கள் ஏற்கெனவே பார்த்திருந்தோம். 'அவ்வளவு மெதுவாக வந்தவர் அதற்குள் இங்கு எப்படி?' என்று எங்களுக்கு ஆச்சரியம். அவர், எங்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்.

பிறகு, மலையில் தரிசனமெல்லாம் முடித்து விட்டு, அழுக்கு ஆசாமியை- நாங்கள் எடுத்த போட்டோவைப் பார்க்க விரும்பினேன். கேமராவை இயக்கிப் பார்த்ததில், அவரது முகம் தீட்சண்யமாகத் தெரிந்தது. நண்பரிடம் காட்ட முற்பட்டபோது... ஒரு விபரீதம் நிகழ்ந்தது. கேமராவில் இருந்து அவரின் முகம் சட்டென மறைந்தது. அதோடு, அதை ஒட்டி நான் எடுத்திருந்த வேறு சில படங்களும் விறுவிறுவென அழிந்து விட்டிருந்தன.

அப்போது அருகே வந்த ஓர் அன்பர், 'இந்த மாதிரி சாமியை எல்லாம் படம் எடுக்கக் கூடாதுனு உங்களுக்குத் தெரியாதா?' என்று சொல்லி விட்டு, வந்த சுவடு தெரியாமல் போனார். நானும் நண்பரும் விதிர் விதிர்த்துப் போய் நின்றோம்.

இது ஒரு பக்கம் என்றால் இதற்கு அடுத்த நாள் நான் கேள்விப்பட்ட செய்தி, எனது பிரமிப்பை இன்னும் அதிகப்படுத்தியது. இன்னொரு நண்பரும் அதே அழுக்கு ஆசாமியைத் தனது கேமராவில் தொடர்ச்சியாகப் பத்துப் படங்கள் எடுத்திருந்தாராம். தனது ஊருக்கு வந்த பின் அந்த போட்டோக்களை அவர் பார்க்க முயன்றபோது குறிப்பிட்ட அந்த பத்துப் படங்களைத் தவிர மற்ற எல்லா படங்களும் நன்றாக பதிவாகி இருந்தனவாம். படம் எடுத்த அன்பருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. பிரமித்துப் போய் நின்றாராம்.

சித்தர் நிலையில் இருக்கும் இதுபோன்ற நபர்களிடம் சதுரகிரிக்கு வரும் பக்தர்கள், பயபக்தியுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களிடம் எந்த விதமான சேஷ்டையும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

அந்த ஒற்றைக் கொம்பு யானையை விநாயகர் அவதாரமாகவே எண்ணி வழிபட்டு வந்தனர் சதுர கிரியில். மற்ற யானைகளை விட அளவில் மூன்று மடங்கு பெரியது!

சுமார் 120 வருடங்களுக்கு மேல் வசித்து வந்த இந்த யானை, மனிதர்களை எளிதில் தரம் பிரித்துப் பார்த்து விடும். நல்லவர்களுக்கு நல்ல விதமாகவும், கெட்டவர்களுக்குக் கெட்ட விதமாகவும் நடந்து கொள்ளும். 'கணேசா... வணக்கம்' என்று சொல்லி பக்தர்கள், இந்த யானையைக் கும்பிட்டால், இதுவும் பதில் வணக்கம் செய்யும். அந்த அளவுக்குத் தோந்திருந்தது

இந்த அதிசய யானை, தங்களுக்குத் தொந் தரவு தருவதாக எண்ணிய விஷமிகள் சிலர், கொன்றே விட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது (ஐம்பதடி உயரம் உள்ள ஒரு பாறையில் இருந்து யானை தவறி விழுந்து இறந்ததாகவும் சொல்வார்கள்). யானை உடனடியாகச் சாகவில்லை. உடல் வலிகளுடன் அவஸ்தைப்பட்டு அங்கிருந்து நகர முடியாமல், ஒரு வாரம் கழித்தே இறந்து போனது. அதன் பின், ஒற்றைத் தந்தத்தை வெட்டி எடுத்துச் சென்று விட்டார்கள் விஷமிகள்.

வல்லநாடு சாது சிதம்பர
ஸ்வாமிகள்

ஒற்றைக் கொம்பு இல்லாமல், இறந்து கிடந்த யானையைக் கண்களில் நீர் கசிய வழிபட்டார் வல்லநாடு சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள். யானை இறந்த துக்கத்தில் மூன்று நாட்கள் ஸ்வாமிகள் எதுவுமே சாப்பிடவில்லை. உடன் இருந்த அவரின் பக்தர்கள் கவலை அடைந்தனர்.

இந்த நிலையில் விஷமிகளே, 'ஒற்றைக் கொம்பு யானையுடன் நெருங்கி இருந்தவர் ஸ்வாமிகள்தான். தந்தத்துக்கு ஆசைப்பட்டு அவரே இப்படி ஒரு செயலைச் செய்து விட்டார்!' என்று பொய் மூட்டையை அவிழ்த்து விட்டனர். பக்தர்கள் கொதித்தனர்.

மூலத்தூ மகாலிங்கம்

இந்த மாபாதகம் செய்தவர் யார் என்பது மகாலிங்கத்துக்குத் தெரியாதா? உண்மையும் ஒரு நாள் வெளி வந்தது. தந்தத்தைத்

திருடிய விஷமிகளைப் பொறி வைத்துப் பிடித்த அதிகாரிகள், தந்தத்தையும் அவர்களிடம் இருந்து மீட்டனர். அதிசயமான இந்த தந்தத்தை சுந்தர மகாலிங்கம் கோயிலிலேயே பிரதிஷ்டை செய்ய விரும்பினார்கள் பக்தர்கள். இதற்காக, சாது சிதம்பர ஸ்வாமிகள் உட்பட பிரமுகர்கள் பலரும் அரசுடன் பேசி, அந்த தந்தத்தை சுந்தர மகாலிங்கம் ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்வதற்காகக் கேட்டுப் பெற்றார்கள்.

1971-ஆம் வருடம் வந்த விநாயகர் சதுர்த்தியின்போது சுந்தர மகாலிங்கம் ஆலயத்தில் இந்த ஒற்றைக் கொம்பை பிரதிஷ்டை செய்யும் விழா, ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் முன்னிலையில் நடைபெற்றது.

சென்னையில் டி.ஐ.ஜி.யாக இருந்த பொன்.பரமகுரு இந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டார். இந்த ஒற்றைக் கொம்பைத் தரிசிக்கும் போதெல்லாம், அந்த யானையையே நேரில் தரிசித்த சந்தோஷம் பெற்றனர் பக்தர்கள். ஆனால், இதுவும் நீடிக்கவில்லை. ஒற்றைத் தந்தத்தை எப்படியாவது சுந்தர மகாலிங்கம்

ஆலயத்தில் இருந்து திருடி விட வேண்டும் என்று இருந்த கயவர் கூட்டம், பிரதிஷ்டை செய்த தந்தத்தை ஒரு நாள் கத்தியால் அறுத்துக் களவாடிச் சென்றது.

பக்தர்கள் மீண்டும் சோகமானார்கள். கயவர்களை வேட்டையாடிக் கண்டு பிடித்த அரசு, இந்த முறை அந்த அதிசயத் தந்தத்தை தன் பிடியிலேயே பாதுகாத்து வர ஆரம்பித்தது. இருக்கும் இடத்தில் இருந்தால்தானே எல்லா வற்றுக்கும் சிறப்பு!

சுந்தர மகாலிங்கத்தின் நிறைவை அநேகமாக எட்டி இருக்கிறோம். சதுரகிரி மலையில் ஏறியதும், பிலாவடிக் கருப்பரின் தரிசனத்துக்குப் பிறகு சுந்தர மூர்த்தி, சுந்தர மகாலிங்கத்தை வழிபட வேண்டும். இதன் பின் சிறிது தொலைவு நடந்து சந்தன மகாலிங்கத்தை தரிசிக்க வேண்டும். இதோ, சதுரகிரியில் மகிமை வாய்ந்த இன்னொரு சந்நிதியான சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு அடுத்துச் செல்ல இருக்கிறோம்.

சுந்தர மகாலிங்கம் ஆலயத்தில் தினமும் நான்கு வேளை பூஜை நடந்து வருகிறது. காலசந்தி: காலை 6 மணி, உச்சிகாலம்: நண்பகல் 12 மணி, சாய ரட்சை: மாலை 4 மணி, அர்த்தஜாமம்: இரவு 7 மணி. கட்டளைதாரர்கள் உபயத்துடன் பூஜைகள் நடக்கின்றன. அமாவாசை, பெளர்ணமி, பிரதோஷம், மகா சிவராத்திரி, அன்னாபிஷேகம் உள்ளிட்ட பல தினங்கள் சுந்தர மகாலிங்கம் ஆலயத்தில் விழாக் கோலமாக இருக்கும். அமாவாசை மற்றும் பெளர்ணமி தினங்களில் அபிஷேகங்களும் அலங்காரமும்

விமரிசையாக இருக்கும். ஆடி அமாவாசை வெகு விசேஷம்கடந்த ஆடி அமாவாசை வழிபாட்டுக்குச் சுமார் 12 லட்சம் பக்தர்கள் இந்த மலையில் குவிந்தனர்.

ஆடி அமாவாசை நேரங்களில் பலரும் அன்னதானம் செய்வார்கள். இலவச மருத்துவ உதவி முகாம் செயல்படும். சுந்தர மகாலிங்கத்தை பிரதான தெய்வமாகவும் குலதெய்வமாகவும் கொண்டு வழிபடுபவர்கள் அன்றைய

தினம் சதுரகிரி வந்து மொட்டை போடுவது, காது குத்துவது என்று குடும்பத்துடன் டேரா போடுவார்கள். இங்கு ஒரு விஷயத்தை பக்தர்கள் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

குறுகலான பாதை... கரடுமுரடான வழித்தடம்... சபரிமலையில் உள்ளது போல் எந்த வசதியும் இங்கு கிடையாது. செல்போன், உணவு, தங்குவது, கழிப்பிடம் என்று எதற்குமே முறையான வசதி இல்லை. கிடைத்த இடத்தில் தங்கி ஓய்வெடுக்க வேண்டும். கிடைத்த அன்னதானத்தை, பிரசாதமாக உண்டு வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிக்கிடைக்கக் கூடிய சிறிய வசதிகளை மட்டுமே பெரும் பாக்கியமாகக் கொண்டு எதையும் எதிர்பார்க்காமல் வரும் பக்தர்கள் ஏராளம். 'கூட்டத்தில் நிம்மதியாக தரிசனம் செய்வோமா' என்கிற கவலை சிறிதும் இல்லாமல், திரள் திரளாக வரும் பக்த கோடிகளை அந்த மகாலிங்கம் அரவணைத்துக் காத்து வருகிறார்.

மாதாமாதம் அமாவாசை தினத்தன்று மதியம் சுமார் ஒரு மணி வாக்கில் சுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு அபிஷேகம் துவங்கும். பெளர்ணமியில்

மாலை ஆறு மணிக்கு அபிஷேகம் துவங்கும். அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் முதலில் சுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு அபிஷேக-ஆராதனைகள் நடக்கும். சுமார் 3 மணி நேரம் நடக்கும் இந்த வழிபாடு முடிந்த பிறகு, சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் வழிபாடு துவங்கும். இங்கும் மூன்று மணி நேர அளவில் வழிபாடு முடிந்த பின் அடுத்து, பிலாவடி கருப்பருக்கு பூஜை செய்ய பூசாரிகள் புறப்படுவார்கள். பெளர்ணமி தினத்தில் மூன்று சந்நிதி வழிபாடுகளும் முடிய விடிந்து விடுவதும் உண்டு. இந்த மூன்று சந்நிதிகளையும் வழிபடுவதற்கு அமாவாசை மற்றும் பெளர்ணமி தினங்களில் ஏராளமான பக்தர்கள் குவிவார்கள்.

புரட்டாசியில் ஆனந்தவல்லி அம்மனின் நோன்புத் திருவிழா மற்றும் நவராத்திரி உற்சவம் நடைபெறும். நவராத்திரியின்போது அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆனந்தவல்லி அம்மன் புறப்பாடு நடைபெறும். ஒன்பது நாட்களும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ஆனந்தவல்லி உற்சவர் விக்கிரகத்துக்கு முன் பஜனையும் சிறப்பு வழி பாடும் விமரிசையாக நடக்கும். பத்தாம் நாள் ஆனந்தவல்லி அம்மனுக்கு மகிஷாசுரமர்த்தினி அலங்காரமும் இதை அடுத்து அம்பு போடும் நிகழ்ச்சியும் நடைபெறும்.

முன் காலத்தில் கோரக்கர் குகையில் வசித்து வந்த சித்தர்கள் தேன்-தினைமாவு கலந்து லிங்கம் செய்து அதை பூஜிப்பார்கள். தற்போதும் சுந்தர மகாலிங்க சிவனடியார் கூட்டத்தினர் அமாவாசை தினங்களில் (ஆடி அமாவாசை தவிர) கோரக்கர் குகையில் தினைமாவில் தேன்

கலந்து லிங்கம் செய்து, அதை வழிபட்டு வரு கிறார்கள். பின்னர் அந்த மாவை சுந்தர மகாலிங்கம் சந்நிதிக்கு எடுத்து வந்து பக்தர்களுக்கு விநியோகிக்கிறார்கள். ஸ்ரீகாளிமுத்து ஸ்வாமிகளின் அன்பர்கள் இதை இன்றும் செய்து வருகிறார்கள்.

அடுத்த இதழில், சந்தன மகாலிங்கத்தை தரிசனம் செய்ய இருக்கிறோம். சுந்தர மகாலிங்கத்துக்குக் குறைவில்லாத அளவுக்குப் புராண முக்கியத்துவமும், தலச் சிறப்பும் கொண்டவர் சந்தன மகாலிங்கம். அவரை தரிசித்து சகல பாக்கியங்களும் பெற தயாராகுங்கள்!

சதுரகிரி யாத்திரைக்கு செல்கிறீர்களா?

சில குறிப்புகள்...

✦மலைக்கு மேல், இயற்கை தரும் சுகங்களையும் கொடை களையும் தவிர, வேறு எதுவுமே கிடையாது. எல்லாப் பொருட்களுமே கீழே தாணிப்பாறையில் இருந்து, மலைவாசிகளின் மூலம் மேலே வந்து சேருகின்றன. பக்தர்களின் அன்னதானத்துக்குத் தேவையான அரிசி மூட்டை (50 கிலோ) ஒன்றை மேலே சுமந்து வந்து சேர்ப்பதற்கு சுமார் 170 ரூபாய் கூலி. ஆலயங்களில் ஏதாவது கட்டுமானத்துக்குத் தேவையான ஒரு சிமெண்ட் மூட்டையைச் சுமந்து வந்து சேர்ப்பதற்கும் சுமார் 170 ரூபாய் கூலி. இந்தத் தொகை காலநேரத்துக்கு ஏற்ப மாறுபடலாம்.

✦மலைக்கு மேலே செல்லும் பக்தர்களது துணைக்கு வரும் நம்பிக்கையான கிராமவாசிகளும் இருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட 'கைடு' என்று சொல்லப் படும் இவர்களிடம் நமது லக்கேஜை ஒப்படைத்து, அவர்கள் பின்னே நடந்து செல்லலாம் (இவர்களில் ஒரு சிலர், பக்தர்களை ஏமாற்றிய கசப்பான அனுபவங் களும் உண்டு என்பதால், எவரையும் முழுக்க நம்பி விடாமல், உஷாராக இருப்பது நல்லது). இவர்கள் ஒவ்வொரு இடத்தையும் பற்றி சில குறிப்புகள் சொல்லி, பக்தர்களை உடன் அழைத்துச் செல்வார்கள். நன்றாக நினைவில் வைத்திருங்கள்: பொறுப்பு முழுக்க முழுக்க உங்களைச் சார்ந்தது.

✦ நல்ல விதத்தில் நம்மைக் கூட்டிச் சென்று, மலையைப் பற்றிய விவரங்களை விவரித்துக் கொண்டே வரும் கிராமவாசிகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சுமந்து வரும் லக்கேஜின் அளவைப் பொறுத்து சுமை கூலி மாறுபடும். குறைந்தபட்ச சுமை கூலிக் கட்டணம்: சுமார் ரூ.150. பக்தர்களின் லக்கேஜையும் எடுத்துக் கொண்டு, 'கைடு' போல் உடன் வரும் சிலரது பெயர்கள்: அத்திரிமான், ஒருசொல் (பெயரே இதுதான்! இருவரும் கிராம வாசிகள்), ரமேஷ் (மலைவாசி). அடிவாரமான தாணிப்பாறையில் இவர்கள் இருப்பார்கள்.

✦ ரொம்பவும் முடியாதவர்களை 'டோலி' கட்டிக் கூட்டிச் செல்லும் நடைமுறையும் இங்கு உண்டு. மூங்கில் கழி போன்ற ஒரு பெரிய கம்பின் இரு முனைகளிலும் தூளி போல் ஒரு போர்வையைக் கட்டி, அதில் ஆசாமிகளைப் படுக்க வைத்துத் தூக்கிச் செல்கிறார்கள். டோலிக்குள் படுத்திருக்கும் ஆசாமி, ஆகாயத்தைத் தவிர, வேறு எதையும் பார்க்க முடியாது. சபரிமலையில் இருக்கும் சாய்வு நாற்காலி போன்ற டோலிகளை இங்கு கற்பனை செய்து பார்க்கக் கூடாது. காரணம்- அப்படித் தூக்கிச் சென்றால், டோலியில் அமர்ந்திருப்பவர் ஒரு சில இடங்களில் பள்ளத்தைப் பார்க்க நேரிடும்போது பயந்து விடலாம். ஒரு டோலியை அதிகபட்சம் நாலு பேர் வரை தூக்கி வருகிறார்கள். 'டோலி'க்கான உத்தேசமான கூலி: இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கும் மேல். இதற்கு முன்கூட்டியே தெரிவித்து விட வேண்டும்.

✦ புதிதாக மலை ஏறிச் செல்பவர்கள் ஆர்வக் கோளாறின் காரணமாக தனியே நடந்து செல்லும் முயற்சியில் இறங்கி விடக் கூடாது. ஏனென்றால், பல இடங்களில் பாதைகள் மாறிச் செல்லும் தடங்கள் தென்படும். இப்படி எதாவது ஒரு தவறான தடத்தில் சென்று விட்டால், உரிய நபர்களின் துணை இன்றி, புறப்பட்ட இடத்துக்குத் திரும்புவது சிரமமான செயல். எனவே, உங்களைக் கூட்டிச் செல்பவரின் ஆலோசனைப்படி அவருடனேயே செல்லவும்.

✦ நடந்து செல்லும் வழியில் எந்த மிருகம் தென்பட்டாலும் நாம் அவற்றின் பார்வையில் படாமல், கூடிய வரை ஒதுங்கி விட வேண்டும். அந்த மிருகம் பாதையைக் கடந்து சென்ற பின், நமது

நடையைத் தொடரலாம். யானை, கரடி, பாம்பு போன்றவை இங்கே உண்டு. என்றாலும், பக்தர்களின் கண்களில் சமீபத்திய நாட்களில் இவை எல்லாம் தட்டுப்பட்டதாகச் செய்திகள் இல்லை. ஒற்றை ஆசாமியாக நள்ளிரவில் மலை ஏறும் அனுபவஸ்தர்களும் இருக்கிறார்கள். கூட்டமாகப் பகலில் மலை ஏறும் புதியவர்களும் இருக்கிறார்கள். எல்லாம், ஸ்ரீமகாலிங்கத்தின் செயல். எனவே, யாத்திரை செல்லும்போது மனதில் பயம் வேண்டாம்.

▶புகை பிடிப்பது, பான்பராக் போடுவது போன்ற பழக்கம் உள்ளவர்கள் மலை ஏறும் நேரங்களிலாவது இவற்றைத் தொடாமல் இருக்க வேண்டும். புனிதமான மலையின் பிரதேசங்களில் சிகரெட் புகையைப் பரவ விடுவது, பான் பராக் எச்சிலை உமிழுவது போன்றவற்றைத் தவிர்க்கலாம்.

▶மலைப் பாதையில் உள்ள பூக்களைப் பறிப்பது, இலைகளைப் பிய்த்து ஆராய்ந்து பார்ப்பது போன்றவை கூடவே கூடாது.

▶மலையே மகாலிங்கத்தின் அம்சம் என்பதால், இங்குள்ள சிறு துரும்புக்கு கூட நாம் கெடுதல் செய்யக் கூடாது. மலையின் மூலிகைக் காற்றை சுவாசிக்கக் கிடைக்கும் வாய்ப்பே, இறைவன் நமக்கு அளித்த பெரும் பேறு என்று எண்ணிப் பெருமை கொள்ள வேண்டும்.

சாது கொடுத்த லிங்கம்!

கே.எஸ். ஆறுமுகம் பிள்ளை,

சித்த வைத்தியர், மதுரை:

ஆறுமுகம் பிள்ளை

"சுமார் 40 வருஷமா சதுரகிரிக்குப் போய் வந்துட்டிருக்கேன். இப்ப எனக்கு வயது 77. வைத்தியம், மூலிகை- இது சம்பந்தமா நான் படிச்சதால, சதுரகிரி பயணம் எனக்கு ரொம்ப பயன் உள்ளதா இருக்கும். நான் சதுரகிரிக்குப் போவதற்கு, சாது ஒருவரே காரணம்.

ஒரு முறை இளையான்குடியில் முருகப் பெருமானின் படம் ஒன்றை என்னிடம் கொடுத்த சாது, 'தம்பீ... நீ சதுரகிரிக்கு ஒரு முறை போயிட்டு வா'னு சொன்னார். திருச்செந்தூர், திருப்பரங்குன்றம்னு போயிட்டு வந்துட்டிருக்கறதால, அந்த முருகப் பெருமானே எனக்கு உத்தரவு கொடுத்திருக்கார்னு சந்தோஷப் பட்டேன். அதுவரை சதுரகிரி எங்கே இருக்கு, எப்படிப் போகணும்னு கூட எனக்குத் தெரியாது. அப்ப ஆரம்பிச்சது என்னோட சதுரகிரி யாத்திரை.

ஒரு முறை சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதி அருகே சட்ட நாதர் குகைக்கு வந்து தரிசனம் பண்ணிட்டு இருந்தேன். அங்கே என்னைத் தவிர, வேற யாருமே அப்ப இல்லை. என் கூட வந்தவங்க, கீழே ஓய்வு எடுத்திட்டு இருந்தாங்க. திடீர்னு எனக்கு முன்னால் ஒரு சாது தோன்றினார். என் கையில் ஒரு லிங்கத்தைக் கொடுத்தார். 'இதை வீட்டில் வைத்து வழிபடு'னு சொன்னார். ரொம்ப பயபக்தியோட அதை வாங்கிக்கிட்டேன் (இப்பவும் அதை என் வீட்டுல வெச்சு பூஜை பண்ணேன். சுமார் அரை அடி உயரம் இருக்கு. அதுல 1936னு ஒரு இடத்துல எழுதி இருக்கு).

அன்னிக்கு மலை இறங்கறதுக்கு இருட்டு ஆயிடுச்சு. கூட வந்தவங்களோட கீழே இறங்கலாம்னு இருந்தேன். இயற்கை உபாதைக்கு ஒதுங்குவதற்காக ஓரமா போனேன்.

திடீர்னு ஒரு சாது என் கண் முன்னால தெரிஞ்சார். காலைல எனக்கு லிங்கம் கொடுத்த சாது மாதிரி அவர் இருந்தார். 'தம்பீ... இருட்டுற நேரத்துல வனப் பாதையில் போகக் கூடாது. தங்கிட்டுக் காலையில் போ'னு சொல்லிட்டு மறைஞ்சுட்டார். அதைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே நானும் என்னுடன் வந்தவர்களும் மலையிலேயே தங்கி விட்டு, காலையில் கீழே இறங்க ஆரம்பித்தோம். குறிப்பா, இப்படி யாராவது சொன்னாங் கன்னா, அதைக் கேட்டு நடக்கணும். ஏதோ ஒரு ஆபத்துலேர்ந்து அன்னிக்கு அவர் எங்களைக் காப்பாத்தி இருக்காரு.

மலையில எல்லா அதிசயமும் இருக்கு. எல்லார் கண்களுக்கும் எல்லாமும் தெரிந்து விடாது. எதெதை எவரெவருக்குக் காண்பிக்கலாம் என்று அந்த மகாலிங்கம்தான் தீர்மானிப்பார். மலைக்கு ஒரு முறை வந்தா ஆணவம், கர்வம்- இதெல்லாம் அடியோட ஒழிஞ்சுடும். வேண்டியதை நாம் இங்கே பெறலாம்."

சதுரகிரிக்குச் சென்று திரும்பினாலே புண்ணியம். அந்த மலையில் நமது பாதங்கள் படுவதற்கே, பெரும் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்; மூலிகைகள் நிறைந்த அந்த வனத்தின் மூச்சுக் காற்று நம் தேகத்தில் படுவது தெவிட்டாத அமுதம். எண்ணற்ற சித்தர் பெருமக்கள் சூட்சும சரீரத்துடன் சுற்றி வரும் அற்புதமான சதுரகிரிக்குச் செல்வதற்கு அவர்களின் அழைப்பு நமக்கு இருக்க வேண்டும். அழைப்பு மட்டுமல்ல. ஆசிர்வாதமும் இருந்தால்தான் இந்த சதுரகிரியைத் தரிசிக்க நம்மால் சிரமமின்றி புறப்பட முடியும். இது பலரது அனுபவ உண்மை!

இந்த மலையில் இருக்கிற ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் இறை அம்சம் நிறைந்ததாகவே பாவித்து வணங்க வேண்டும். சித்தர்கள் எந்த ரூபத்தில் மனிதர்களை ஆட்கொள்வார்கள் என்பதை எவராலும் கணிக்க முடியாது. பெளர்ணமி தின நள்ளிரவுகளில் நட்சத்திர ரூபத்தில் அவர்கள் வானில் நடத்தும் வர்ணஜாலத்தைக் கண்டு தரிசித்தவர்கள் பெரும் பேறு பெற்றவர்கள். இத்தகைய காட்சிகளைக் காண நேர்ந்தவர்கள், தாங்கள் அனுபவித்த உணர்வுகளைச்

சொல்லக் கேட்கும்போது, வியப்பால் நம் விழிகள் விரிகின்றன. சதுர கிரியில் சித்தர்கள் நிகழ்த்துகின்ற அற்புதங்கள், அளவில்லாதவை.

எல்லோருக்கும் எல்லாமும் கிடைத்து விடாது. அற்புதங்களைக் கண்டு தரிசிக்கின்ற வாய்ப்பை எவருக்கெல்லாம் இறைவன் அருளி உள்ளாரோ, அவர்களுக்கு மட்டுமே இதெல்லாம் வாய்க்கப் பெறும். 'நானும் இந்த அற்புதங்களைக் கண்டு தரிசிக்கிற வாய்ப்பு கிடைக்குமா?' என்று சிறுபிள்ளைத்தனமாக எவரும் ஏங்கி, இருட்டு வேளையில் அண்ணாந்து பார்த்துக் காத்திருக்கக் கூடாது. எதிர்பார்த்துக் கிடைப்பதல்ல இது. இறைவனின் அருளோடு, ஆசிர்வதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே இது கிடைக்கும்; மனம் நெகிழ வைக்கும்.

யாத்திரையின்போது எதிர்ப் படும் எவருக்கும், நடப்பதற்குச் சிரமப்படும் ஒவ்வொருவருக்கும் நம்மால் ஆன உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும். உடலிலும் உள்ளத்திலும் அமைதியும் ஆனந்தமும் குடி கொண்டிருக்க வேண்டும். பதட்டம் கூடவே கூடாது. பொறுமை அவசியம்.

இந்த யாத்திரையைத் தொடங்கும் முன், பக்தர் கள் பலரையும் மிரட்டுகிற விஷயம், மலைக்கு மேலே சுமார் 12 கி.மீ. தொலைவு ஏறி நடந்து எப்படிப் போகப் போகிறோம் என்பதுதான்! நகர வாழ்க்கையில், குளிர்சாதன அறைக்குள் சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்து, சதா உழன்று வரும் சில அன்பர்களுக்கு, பயண தூரமும் பாதையின் தன்மையும் சலிப்பை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால், நமது சிந்தனையில் இந்த சலிப்பு, எந்தவித சங்கடத்தையும் ஏற்படுத்தாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

எப்படிப்பட்ட அலுவலகத்திலும் ஒரு காலக்கெடுவை நிர்ணயித்து விட்டு, அந்தக் காலத்துக்குள் இவ்வளவு தொகைக்கு வியாபாரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று முன்கூட்டித் திட்டமிடுவார்கள். இதை 'இலக்கு' என்று சொல்வார்கள். ஆனால், அந்த இலக்கை அடைவதற்கு ஆகும் சிரமங்களை அலுவலகம் சம்பந்தப்பட்ட எந்த அதிகாரியும் பொருட் படுத்தமாட்டார். அவர் களின் குறிக்கோளே- குறித்த இலக்கை எட்டி விட வேண்டும் என்பதுதான்! குறித்த காலத்துக்குள்

அந்த இலக்கை எட்டியவுடன் வரும் சந்தோஷமே தனி! அதை வார்த்தைகளில் விவரிக்க முடியாது.

அதுபோல், சதுரகிரி யாத்திரையின் இலக்கு என்பது மகாலிங்க தரிசனம்; மகான்களின் ஆசிர் வாதம். அந்த இலக்கை அடைவதற்கு- அதாவது தரிசனம் செய்வதற்குச் சில சிரமங்களைக் கடந்து போகிறோம்; அவ்வளவுதான்.

கடவுளை தரிசனம் செய்வது என்பது எளிதான காரியம் அல்ல. கஷ்டப்பட்டால்தான் கடவுளை தரிசனம் செய்ய முடியும். நம்முடைய மனமும் சிந்தனையும் தன்னிடம் உள்ளதா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பிறகுதான் பகவான் நமக்குக் காட்சி தருவார்.

குளத்தில் நீர் அருந்தப் போனது கஜேந்திரன் என்கிற யானை. இதன் வரவுக்காகவே காத்திருந்தது போல், நீருக்குள் இருந்த முதலையானது பசி வெறியுடன் கஜேந்திரனின் ஒரு காலைப் பிடித்து நீருக்குள் இழுத்தது. பலாத்கார முதலையிடம் சிக்கிய கஜேந்திரன், தன் காலை விடுவித்துக் கொள்ள

வேண்டும் என்று அதீத பலத்துடன் போராடியது. நீருக்குள் இருக்கும்போது முதலை யின் வலு அதிகமாயிற்றே! எனவே, ஒரு கட்டத்தில் கஜேந்திரன் துவள ஆரம்பித்தது. தன்னுடைய பலத்தால் தப்பிக்க முடியாது என்று தெரிந்த பின் 'ஆதிமூலமே' என்று அடிவயிற்றில் இருந்து பிளிறியது. பிறகுதான் பகவான் வந்து காப்பாற்றினார். முதலை அழிந்தது.

பலரும் நிறைந்த சபையில், தனது சேலையைப் பிடித்து துச்சாதனன் இழுக்க ஆரம்பித்தபோது அவமானம் தாங்க முடியாமல் அலறினாள் பாஞ்சாலி. துடித்தாள். துவண்டாள். தன் கைகளை மட்டுமே நம்பி, சேலையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். வெறி பிடித்த ஒரு வேங்கையின் முன் ஒரு மங்கையின் பலம் எம்மாத்திரம்? சாபத்தை வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளப் போகிறோம் என்பதை உணராமல், சேலையை இழுத்துக் கொண்டே இருந்தான் துச்சாதனன். இதற்கு மேல் தன் பலம் எடுபடாது என்கிற கட்டத்தில் தன் இரு கைகளையும் உயரே கூப்பி, 'கண்ணா' என்று பாஞ்சாலி அபயக் குரல் எழுப்பியதும், அந்த ஆபத்தாந்தவன் ஓடோடி வந்தானே!

கஜேந்திரனையும், பாஞ்சாலியையும் போல் இறை நம்பிக்கையில் ஒரு பூரணத்துவம் இருக்க வேண்டும். முழு நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். இன்றைய பகதிக்கு அதுதான் தேவை. இதைத்தான் 'சரணாகதி' தத்துவம் என்பார்கள். எந்த தெய்வத்தின் மீது நமக்குப் பிடிப்பு ஏற்படுகிறதோ, அந்த தெய்வத் திடம் நம்மை முழுவதுமாக ஒப்படைத்து விட வேண்டும். பிறகு, நல்லது- கெட்டது எல்லாவற்றையும் அந்த தெய்வமே பார்த்துக் கொள்ளும்.

சதுரகிரி யாத்திரைக்கும் இந்த 'சரணாகதி' அவசியம் வேண்டும். எத்தனையோ பேர்- வயது முதிர்ந்தோர், இதய நோய் மற்றும் சர்க்கரை நோய் உள்ளவர்கள், ரத்த அழுத்தத்தால் பாதிக்கப் பட்டவர்கள் என பலரும் இன்றைக்கு சதுரகிரி சென்று, இறைவனை மனமார தரிசித்துத் திரும்பு கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் அந்த மகா லிங்கத்தை முழுவதுமாக நம்பி, தங்களது யாத்திரையை தொடங்கியவர்கள். எனவே, அந்த யாத்திரையை அவனே நல்ல விதமாக முடித்தும் வைக்கிறான்.

சதுரகிரி யாத்திரை செல்பவர்கள், களைப்பு தம்மைக் கடுகளவும் அண்ட விடாமலும், சோம்பல் தொற்றிக் கொள்ளாமலும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏதோ நலைந்து பேர் கூடி, ஒரு சுற்றுலா போவது மாதிரி சதுரகிரிக்குப் போய் வந்து விட முடியாது; போகவும் கூடாது. ஒவ்வொருவரும் ஆழ்ந்து அனுபவித்து இந்த யாத்திரையை மேற்கொள்ள வேண்டும். சுகானுபவத்தில் திளைக்க வேண்டும்.

சதுரகிரி, அற்புதங்கள் நிறைந்த ஒரு மலை. ரெட்டை லிங்கம், பிலாவடி கருப்பர், சந்தரமூர்த்தி, சந்தர மகாலிங்கம் ஆகிய தெய்வங்களை நாம் பூரணமாகத் தரிசித்து விட்டோம். இறுதியாக சந்தன மகாலிங்கத்தைத் தரிசிக்க இருக்கிறோம். மேலே குறிப்பிட்ட இந்த சந்நிதிகள் மட்டும்தான் என்றில்லை. இன்னும் மலைக்கு மேலே ஏராளமான குகைகள், ஊற்றுகள், தெய்வங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் தனியே சென்று தரிசிப்பது சாதாரண காரியம் அல்ல. முறையான ஆசாமிகளும் தகுந்த முன்னேற்பாடுகளும் இல்லாமல் மலைக்கு மேல் பயணிப்பது கூடாது.

வாருங்கள், சந்தன மகாலிங்கம் சதுரகிரியில் குடி கொண்ட கதையைப் பார்க்கலாம்.

கயிலாய மலை கோலாகலமாக இருந்தது. பார்வதிதேவியும் பரமேஸ்வரனும் அருகருகே அமர்ந்து அனைவருக்கும் தரிசனம் தந்து கொண்டிருந்தனர். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் உட்பட ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் வந்து அம்மையையும் அப்பனையும் வலம் வந்து வணங்கி ஆசி பெற்றுச் சென்ற வண்ணம் இருந்தனர். இருவரையும் ஒரு சேர தரிசனம் செய்த திருப்தியிலும், பரமேஸ்

வரனிடம் ஆசி பெற்ற மகிழ்ச்சியிலும் அனைவரும் திளைத்திருந்தனர்.

அப்போது, அங்கு வந்து சேர்ந்தார் பிருங்கி ரிஷி. மகா தபஸ்வியான அவரை, தேவகணங்கள் வரவேற்றன. வந்தவர், பார்வதி- பரமேஸ்வரர் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்றார். தேவியைத் தவிர்த்து, ஈசனை மட்டும் வலம் வந்து வணங்கினார் பிருங்கி ரிஷி. இவருடைய இந்தச் செயல் தேவியைக் குழப்பியது. இதற்கான விளக்கத்தை அறியும் முகமாக பரமேஸ்வரரை நோக்கினாள். 'என்ன தேவி?' என்பது போல் சற்றே திரும்பிப் பார்த்தார் கயிலைவாசன்.

தனது சந்தேகத்தைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கி னாள் பார்வதி. "ஸ்வாமி... இங்கு நம்மைத் தரிசிக்க வரும் தேவர்கள், முனிவர்கள், ரிஷிகள் உள்ளிட்ட அனைவரும் நம் இருவரையும் சேர்த்தே வலம் வந்து வணங்கி ஆசி பெற்றுச் செல்கின்றனர். ஆனால், இந்த பிருங்கி ரிஷி மட்டும் என்னைத் தவிர்த்துத் தங்களை வலம் வந்து, தங்கள் புகழ் பாடும் ஸ்தோத்திரங்கள் பாடி, தங்களை மட்டும் நமஸ்கரிக்கிறாரே... இது முறைதானா? இதன் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"தேவி... சகல சுகங்களையும் அனுபவித்து விட்டு வீடுபேறு எனும் மோட்சத்தை விரும்புபவர்கள் நம் இருவரையும் சேர்த்து வணங்குகிறார்கள். இந்த பிருங்கி ரிஷி அப்படிப்பட்டவன் இல்லை. எந்த சுகத்தையும் அனுபவிக்க விருப்பம் இல்லாதவன். மோட்சத்தை மட்டுமே எதிர்பார்த்து, அதை அருளக் கூடியவன் நான் மட்டுமே

என்பதை அறிந்து என்னை மட்டும் வலம் வந்துள்ளான். இதில் உனக்கு என்ன குழப்பம்?" என்று கேட்டார் பரமேஸ்வரர்.

என்றாலும், தேவி சமாதானம் ஆகவில்லை. தன்னை ஒரு ரிஷி புறக்கணித்து விட்டாரே என்று மருகினாள். பிறகு, "ஏ பிருங்கி ரிஷியே... சக்தியையும் சிவத்தையும் அனைவரும் சேர்த்தே வணங்கி வரும்போது, நீர் மட்டும் என்னைப் புறக்கணித்த விதம் சரியில்லை. இதை நான் அவமானமாக உணர்கிறேன். சக்தி இல்லை என்றால் உமது சரீரம் இல்லை. எனவே, எனது அம்சமான சக்தியை நீர் இப்போதே இழப்பீர். இனி, உம்மால் எப்படி எழுந்து நடமாட முடிகிறது என்று பார்க்க கிறேன்" என்று சொன்னவள், பிருங்கியிடம் இருந்த சக்தி- அதாவது பலம் அனைத்தையும் ஒரு விநாடி நேரத்தில் அபகரித்தாள்.

அவ்வளவுதான்... அடுத்த கணம் காற்றுப் போன பலூன் மாதிரி புஸ்ஸென்று ஆகிப் போனார் பிருங்கி ரிஷி. அவரால் எழுந்திருக்கக் கூட முடியவில்லை. உடல் துவண்டது. பிரயத்தனப் பட்டு எழ முயற்சித்தார். இரண்டு மூன்று முறை தடுமாறிக் கீழே சரிந்தார்.

தன் பக்தன் ஒருவன், சக்தி இழந்து கண்ணெதிரே தவிப்பதைக் கண்டு சும்மா இருப்பாரா ஈசன்?

*சதுரகிரிக்கு வரும் அன்பர்கள் தங்களது வாகனங்களை தாணிப்பாறையில் நிறுத்தி விட்டு, நடக்க ஆரம்பிக்க வேண்டும். தாணிப்பாறையில் தங்கும் வசதி இல்லை என்பதை அன்பர்கள் தங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். முதல் நாளே வந்து தங்கி விட்டு, மறுநாள் அதிகாலை நடை பயணத்தைத் தொடங்க விரும்பு வோர் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் மற்றும் விருதுநகர் போன்ற அருகில் உள்ள நகரங்களில் தங்கலாம்.

*அடிவாரத்தில் இருந்து மேலே சதுரகிரிக்குச் செல்வோர் தாணிப்பாறை மார்க்கமாக மட்டுமே செல்வது நல்லது. ஆர்வக் கோளாறின் காரணமாக சிலர் வருசநாட்டுப் பாதை (தேனி மற்றும் கம்பம் பகுதியில் இருந்து செல்வோர் வரும் பாதை) மார்க்கமாக ஏறி வர முயல்கிறார்கள். இது ரொம்ப ஆபத்தானது. முன் அனுபவம் இல்லாதவர்கள் மற்றும் புதியவர்கள் அந்தப் பாதையைப் பயன்படுத்துவது ஆபத்தானது. எல்லோருக்கும் நன்கு பழக்கப்பட்ட - பலரும் வந்து செல்லும் தாணிப்பாறை வழியே வசதியானது; பாதுகாப்பானது. பிறர் சொல்கிறார்களே என்பதற்காக, பாதையை மாற்றித் தேர்ந்தெடுத்துச் செல்ல வேண்டாம். பல விதமான ஆபத்துகளுக்கு இது வழி வகுக்கும்.

*அதுபோல் சதுரகிரிக்குச் செல்லும் புதியவர்கள், மகாலிங்கத்தைத் தரிசித்த சந்தோஷத்தில் உடனே கீழே இறங்கி விடுவது நல்லது. ஆலயம் சம்பந்தப்பட்ட நிர்வாகிகளிடம் முறையான அனுமதி பெறாமல், அங்கேயே தங்கி இருப்பது நல்லதல்ல... இது தமிழக அரசின் வனத்துறையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள இடம். எனவே, நம்

மனம் போன போக்கில் இங்கே பயணம் செய்வது சட்டப்படியும் தவறு. சில பயணங்கள் நமக்கு ஆபத்தாகவும் அமையக் கூடும்.

*சுமார் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் நடந்த உண்மை நிகழ்வு இது. திருச்சியில் இருந்து எட்டுப் பேர் அடங்கிய ஒரு குழுவினர் பெளர்ணமி தரிசனத்துக்காக சதுர கிரிக்கு புறப்பட்டு வந்தனர். அவர்களில் ஒரே ஒருவரைத் தவிர, மற்ற ஏழு பேரும் சதுரகிரி யாத்திரைக்குப் புதியவர்கள். சதுர கிரியில் சந்திர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கத்தைத் தரிசித்த பிறகு, படிக்கப்பட்ட அந்த ஒரு ஆசாமி, 'இன்னும் மலைக்கு மேலே பயணித்தால் பெரிய மகாலிங்கத்தைத் தரிசிக்கலாம். வர்றீங்களா?' என்று புதியவர்களிடம் கேட்டிருக்கிறார்.

புதியவர்களும் ஆர்வ மிகுதியில், 'உனக்கு வழி தெரியும்தான் நாங்க உன் பின்னாடி எங்கே வேணும் னாலும் வர்றோம்' என்று சொல்ல... பயணம் தொடங்கி இருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்ததும் வலப் பக்கம் செல்வதற்குப் பதிலாக இடப் பக்கம் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்து விட்டார் 'வழி தெரிந்த' ஆசாமி. பாதை மாறினால் பயணமும் மாறுமே! பெரிய மகாலிங்கம் வராமல் பாதை எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்க.. குழம்பினார். புதியவர்கள் அனைவரும் ஏதும் அறியாமல் அவரைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்க்க... 'பாதை மாறி வந்துட்டோம் போலிருக்கு' என்று குரலில் நடுக்கத்துடன் கூறினார்.

அதன் பிறகு அவர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் சரியான பாதையைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதி வருவதற்கும் (வந்த வழி) அவர்களுக்குத் தடம் புரியவில்லை. 'மேலே ஏறிப் போன சில ஆசாமிகள் இன்னும் திரும்பவில்லை' என்கிற தகவல், ஆலயம் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு கட்டத்தில் தெரிய வர... மலைவாசிகள் சிலரை உடனே மேலே அனுப்பி இருக்கிறார்கள். சங்கு ஊதிக் கொண்டே மலை ஏறியவர்கள், ஒரு வழியாக அவர்களைக் கண்டுபிடித்துக் கீழே கூட்டி வந்திருக்கிறார்கள்.

*மலைக்கு வருபவர்கள் மேலே எங்காவது செல்ல விரும்பினால், தகுந்த வழிகாட்டியின் உதவியுடன் சென்று பத்திரமாக அன்றே திரும்ப வேண்டும். தவிர, மேலே செல்பவர்கள் ஆலயம்

சம்பந்தப்பட்ட எவரிடமாவது தகவல் தெரிவித்து விட்டுச் செல்ல வேண்டும். அதுபோல் வந்து விட்டதையும் சொல்லிவிட வேண்டும்.

*மலைக்கு ஏறி வரும் புதிய பக்தர்கள், தாங்கள் சம்பந்தப்பட்ட விலாசம் குறித்த ஏதாவது அடையாள அட்டையைத் தங்களுடன் வைத்திருப்பது நல்லது.

விநாடியில் மறைந்த வெடிப்பு!

சதீஷ் (கும்பகோணம்):

சதீஷ்

"சுமார் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னாடி சதுர கிரிக்குப் போயிருந்தேன். என்னோட நண்பர்கள் சிலரும் வந்திருந்தாங்க. அதுதான் எனது முதல் ட்ரிப். சுமார் இரண்டு மணி நேரம் நடந்து சென்றதும் எல்லோருக்கும் பசி எடுத்தது. கோரக்கர் குகை அருகே ஏதாவது சாப்பிடுவதற்காக அமர்ந்தோம்.

எனக்கு அங்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. எனவே, எழுந்து நடந்தேன். நீர் சலசலவென ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வலப் பக்கம் கோரக்கர் குகை. இடப் பக்கமாக என்னையும் அறியாமல் நடக்கத் தொடங்கினேன். பாறைகளின் மேல் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தேன். அப்போது கீழே நீர் நிரம்பிய பகுதியில் ஒரு சாது குளித்துக் கொண்டிருப்பதை உயரத்தில் இருந்து பார்த்தேன். அவரைத் தவிர வேறு எவரும் இல்லை. அவரை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் அவரும் என்னைக் கவனித்து விட்டார். என்னை மேலேயே காத்திருக்கச் சொல்லி, சில விநாடிகளிலே என் அருகே வந்தார்.

இதற்கிடையில் தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் வழுக்குப் பாறையில் கால் வைத்ததால், வழுக்கி விழ வேண்டிய நான், மகாலிங்கத்தின் தயவால் காப்பாற்றப்பட்டேன். சட்டென்று பாறையின் வலுவான ஒரு பகுதியை மட்டும் யதேச்சையாக நான் பிடித்திருக்கா விட்டால், அதல பாதாளத்தில் விழுந்து சுக்குநூறாகி இருப்பேன். உயிர் தப்பியது. முழங்காலில் லேசான சிராய்ப்பு.

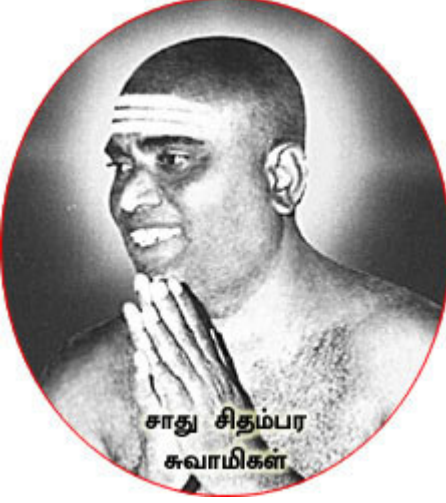
கையின் ஒரு விரலில் லேசாகப் பிளந்து, ரத்தம் எட்டிப் பார்த்தது. பெரிய ஆபத்தில் இருந்து என்னைக் காப்பாற்றிய அந்த சக்தியை மனமார வணங்கினேன்.

துறவியானவர் என் பக்கத்தில் வந்தார். ஜடாமுடி. காவி உடை. நெற்றியிலும் உடம்பிலும் விபூதிக் கீற்றுகள். புன்னகைத்தார். 'என்னுடன் வா. ஒரு சிவலிங்கத்தை உனக்கு தரிசனம் செய்து வைக்கிறேன்' என்றார். இவர் யார், எவர் என்பதே எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி இருக்கும்போது இவர் கூப்பிடும் இடத்துக்கு எப்படிச் செல்வது என்று யோசித்தேன். அப்போது, 'பயப்படாதே... தைரியமாக என்னுடன் வா' என்று என் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் முன்னே நடக்க ஆரம்பித்தார்.

என்னுடன் வந்த நண்பர்கள் எங்கு இருக்கிறார்கள்... அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள் என்றெல்லாம் அப்போது என் சிந்தனையில் எதுவும் ஓடவில்லை. ஏதோ மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட மாதிரி அந்தத் துறவியின் பின்னால் நடக்க ஆரம்பித்தேன். அவருடைய வேகத்துக்கு என்னால் ஈடு கொடுத்து நடக்க முடியவில்லை. எனவே, அவருக்குப் பின்னால் ஓடினேன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பள்ளம், மேடு, மரங்கள் என்றெல்லாம் தாண்டி ஒரு குகைக்குள் என்னை அழைத்துச் சென்றார். என்னை அங்கே அமர வைத்தார்.

அங்கிருந்த ஒரு தட்டில் கற்பூரம் ஏற்றி, எனக்குக் காண்பித்தார். எனக்கோ வியப்பு. ஆனால், எதுவும் கேட்கத் தோன்றவில்லை. பிறகு, ஒரு சின்ன பாட்டிலில் இருந்து எண்ணெய் எடுத்து, சிராய்ப்பு ஏற்பட்ட கால் முட்டியில் தடவினார். பிறகு கைவிரல் வெடிப்பில் தடவினார். சில்லென்று உணர்ந்தேன். அடுத்த சில விநாடிகளில் கைவிரலில் இருந்த வெடிப்பு சுத்தமாக மறைந்தே விட்டது. மருத்துவத்தில் இது எப்படிச் சாத்தியம் என்கிற பிரமிப்பு அகலாமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

குகைக்குள் இருந்த ஒரு சிறிய சிவலிங்கத்தை எனக்கு தரிசனம் செய்வித்தார். 'புறப்படு' என்று எனக்கு உத்தரவிட்டார். எழுந்தேன். நடந்தேன். என் நண்பர்கள் இருந்த இடத்துக்கு எப்படி வந்தேன் என்று தெரியாது. நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் அவர்களிடம்

சொன்னேன். நம்புவதா, வேண்டாமா என்று என்னையே பார்த்தார்கள். இன்னமும் மறக்க முடியவில்லை. இதன் பிறகு, சதுரகிரிக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. தற்போது செல்ல வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. பழைய சம்பவங்கள் அனைத்தும் ஒரு நிழலாக என் மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

'சதுரகிரி யாத்திரை' படித்து வருகிறேன்.

எனது திருமணத்தை வல்லநாடு சாது சிதம்பர சுவாமிகளே 1969-ல் நடத்தி வைத்தார். அவருக்கு அடியவன் நான்.

சதுரகிரி மலையில் நூறாண்டு யானையை விநாயகராகப் பாவித்து (கட்டுரையில் வந்த ஒற்றைக் கொம்பு யானை) வழிபட்டு வந்தவர் வல்லநாட்டு சுவாமிகள். ஆண்டுதோறும் விநாயகர் தரிசனத்துக்காகப் பக்தர்கள் அவருடன் சேர்ந்து செல்வர். கரும்புக்கட்டு, பனைவெல்லம், தேங்காய், வாழைத்தார் ஆகியவற்றை விநாயகருக்குப் படைக்கச் சுமந்து செல்வர். யானை இறந்த பிறகு அதன் ஒற்றைத் தந்தம் 'பிரதிஷ்டை' செய்யப்பட்டு வணங்கப்பட்டது. அதுவும் களவாடப்பட்ட பிறகு சுவாமிகள் கலங்கிப் போனார். வல்லநாட்டில் உள்ள அவரது 'அருள் ஆறுதல் இல்லத்தில்' சதுரகிரி புறப்படும் திட்டத்தோடு அனைவரும் குழுமி இருந்தோம்.

அப்போது சுவாமிகள், 'சதுரகிரியில் விநாயகருக்கு (யானைக்கு) பாதுகாப்பு இல்லாமல் போய் விட்டது. இந்த ஆண்டு அங்கே போக வேண்டாம்' என்றார். எனவே, அந்த ஆண்டு அவரது குழு சதுரகிரி செல்லவில்லை. ஆனால், அப்போதுதான் சதுரகிரி வழித்தடமாக இருக்கிற காட்டாற்றில் வெள்ளம் வந்து பெரும் அழிவைத் தந்தது. பத்திரிகைச் செய்தியின்படி சுமார் 600 பேர் இறந்து விட்டதாகத் தகவல். இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு மிகுந்த மனவேதனையில் இருந்த சுவாமிகள் மலைக்குப் போவதைத் தவிர்த்தார்; மறைந்தும் விட்டார்.

- தள.ப.தி. கோபாலகிருட்டிணன், கோவில்பட்டி

தன்னையும் சேர்த்து வலம் வராமல், ஈசனை மட்டும் வலம் வந்ததால், பிருங்கி முனிவர் மீது கோபம் கொண்டாள் பார்வதிதேவி. தன்னை மதிக்காத ஒருவரின் உடலில் தன் அம்சமான சக்தி மட்டும் இருப்பானேன் என்று பிருங்கி முனிவரின் உடலில் இருந்த சக்தியை, பார்வதி தேவி அபகரித்துக் கொண்டாள். அவ்வளவுதான்... அடுத்த கணம் தடுமாறிக் கீழே சுருண்டு விழுந்தார் பிருங்கி முனிவர். அவரால் எழுந்திருக்கக் கூட முடியவில்லை.

சிவனார் சும்மா இருப்பாரா? தன் பக்தன் ஒருவன் சக்தி இழந்து, சிரமப்படுவதைக் கண்டு மனம் இரங்கினார். "இந்தா, பெற்றுக் கொள் பிருங்கியே!" என்று அவரிடம் ஒரு ஊன்றுகோலைக் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட பிருங்கி முனிவர் தட்டுத் தடுமாறி, மெள்ள எழுந்தார். ஒரு குழந்தை, நடை பழகுவது போல் நடந்தார். சக்தியை இழந்த அவருக்கு இறைவன் கொடுத்த ஊன்றுகோல் அந்த நேரத்தில் பெரிதும் உதவியாக இருந்தது. சிவனுக்குத் தன் நன்றியைத் தெரிவிக்கும் வண்ணம் மீண்டும் ஒரு முறை அந்தப் பரமனை - கவனிக்கவும்... பரமனை மட்டும் வலம் வந்து நமசிவாய நாமம் பாடி அவரைத் துதித்தார். சக்தியைப் புறக்கணித்து, சிவனை மட்டுமே வணங்கித் துதித்த பிருங்கியின் சிவ பக்தியை என்னவென்று சொல்வது?

ஆனால், ஒரு விஷயம் மட்டும் தெளிவு! அது பூலோகம் ஆகட்டும்... தேவலோகம் ஆகட்டும். நடைபெறுகின்ற எல்லா செயலும் ஏதாவது ஒரு நிகழ்வைக் குறித்தே அல்லது ஒரு காரணத்தை முன்னிறுத்தியே நடக்கின்றன என்பதை அறிய வேண்டும். பிருங்கி முனிவரைக் காரணமாக வைத்து ஏதோ ஒரு மாற்றம் தேவலோகத்தில் நடக்க இருக்கிறது என்று மகரிஷிகள் உணர்ந்தனர்.

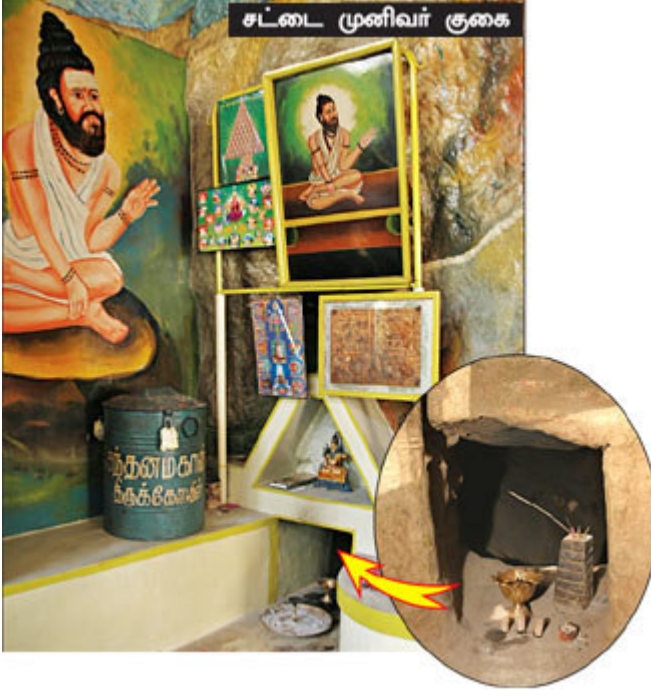

ஆகாய கங்கை

கதைக்கு வருவோம்... ஏற்கெனவே தகிப்பில் இருந்த பார்வதிதேவிக்கு, பிருங்கி முனிவரின் இந்தச் செயல் மேலும் எரிச்சலைத் தந்தது. பிருங்கி முனிவரின் மேல் அன்னைக்கு ஏற்பட்ட அபரிமித கோபம் ஒரு பெரிய படிப் பிணையைத் தந்தது. அதாவது, 'ஈசனுக்கும் தனக்கும் நடுவில் சிறிய இடைவெளி இருப்பதால்தானே பிருங்கி முனிவரால் இப்படி தனியாக வலம் வர முடிகிறது? ஈசனுக்கும் தனக்கும் நடுவே இடைவெளியே இல்லாமல்- அதாவது இணைந்த திருமேனியாக ஆகிவிட்டால், இந்த பிருங்கியால் என்ன செய்ய முடியும்? அத்தகைய தருணத்தில் என்னையும் சேர்த்துத்தானே இவர் வலம் வர முடியும்? எனவே, ஈசனின் திருமேனியிலேயே ஒரு பாகத்தைக் கேட்டுப் பெற்றாக வேண்டும். அப்படி ஈசனுடன் இணைந்த ஒரு திருமேனி எனக்குக் கிடைத்து விட்டால் இருவரையும் சேர்த்துத்தானே எவரும் வலம் வர முடியும்? சக்தியைப் புறக்கணிக்க முடியாதல்லவா' என்று சிந்தித்து முடிவெடுத்தவள், ஈசனின் அருளைப் பெற விழைந்தாள்.

ஈசனின் அருளைப் பெற என்ன வழி? தவம்தான் சிறந்த வழி. எனவே, கடும் தவம் இருந்து தனது பிரார்த்தனையை ஈசனிடம் சொல்லி, தனது விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள விரும்பினாள்.

பூஜைகள் செய்து தவம் இருக்க பூலோகமே ஏற்றது என்று புறப்பட்டு வந்தாள். சங்கரனைத் துதித்துப் போற்றுவதற்குக் கயிலாயத்துக்கு இணையான இடம் எது என்று அவள் தேடி அலைந்தபோது, இந்த

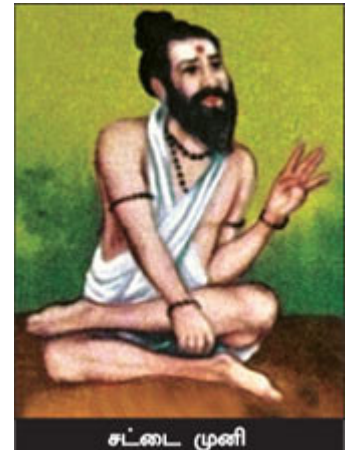

சதுரகிரியைக் கண்ணுற்றாள். தேனருவிகளும், கற்பக விருட்சங்களும் நிறைந்த இந்த வனப் பகுதி, அன்னைக்கு மிகவும் பிடித்துப் போனது. இயற்கை அழகில் தன்னை மறந்தாள். எண்ணற்ற தவசீலர்கள் இங்கே இறை வேள்வியில் பூரித்திருப்பதைக் கண்டாள். தான் தவம் இருக்கப் போகும் பூமி இதுதான் என்று தெளிந்தாள். சதுரகிரியில் சட்டை முனிவர் தவம்

புரியும் ஆசிரமம் அருகே கல்லால மரத்தின் அடியில் அமர்ந்தாள் அன்னை பார்வதிதேவி (சந்தன மகா லிங்கம் சந்நிதி அருகே சட்டை முனிவரின் குகை இன்றும் இருக்கிறது. பக்தர்கள் தரிசிக்கலாம்). தவத்தைத் துவங்கினாள்.

அன்னையின் வரவால் வனமே மகிழ்ந்தது. பூமழை தூவியது; செடி-கொடிகள் பூத்துக் குலுங்கின. அன்னையின் ஆசியால் சதுரகிரியில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அற்புதங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர் அங்கு தவம் செய்து வந்த முனிவர்கள். சட்டை முனிவர், வால்மீகி போன்றோர் அன்னை தவம் இருக்கும் கல்லால மரத்தின் அருகே வந்து, மலைமகளைப் பணிந்து வணங்கினர். அவளை வலம் வந்து போற்றித் துதித்தனர்.

பிறகு, "உலகைக் காத்து ரட்சிக்கும் அன்னையே... தாங்கள் இங்கு வருவதற்கு நாங்கள் பெரும் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். எங்களின் தவப் பலன் காரணமாகத்தான் தாங்கள் இங்கு வந்து எழுந்தருளி இருப்பதாக உணர்கிறோம். எங்களை ஆசிர்வதிப்பதற்காக சதுரகிரியில் எழுந்தருளி இருக்கும் அகில லோக நாயகிக்கு

அனந்தகோடி நமஸ்காரங்கள்" என்று அவளின் திருவடி தொழுதனர்.

அனைவரையும் ஆசிர்வதித்த அன்னை, புன்னகை பூத்தாள். "மலையே மகா லிங்கமாகக் காட்சி தரும் இந்த மகோன் னதத்தைக் கண்டு யாம் வியந்தோம். உங்களது தவமும் அறப் பணிகளும் எக்காலமும் சிறக்க ஆசிர்வதிக்கிறேன்" என்றாள்.

அன்னையின் ஆசிர்வாதத்தை அகம் குளிர ஏற்றுக் கொண்ட சட்டை முனிவரும் வால்மீகியும், "தேவியே... சதுரகிரி என்னும் இந்தப் புனித மலைக்குத் தாங்கள் எழுந்தருளி இருக்கும் நோக்கம் என்ன என்று நாங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாமா?" என்று கேட்டனர் பணிவுடன்.

"எம் பிரானாம் ஈசன் சர்வ லோகங் களையும் தம் முக்கண்களால் காத்து வருகிறார். அந்தப் பெருமானின் செயல் பாடுகளில் எப்போதும் உடன் இருந்து உறுதுணை புரிய விரும்புகிறேன். எனவே, முக்கண்ணனின் இட பாகத்தைப் பெற்று அர்த்தநாரீஸ்வரர் வடிவம் அடையும் பொருட்டு, தவம் புரிய இந்த மலைக்கு வந்துள்ளேன். உறுதி குலையாத தவத்தின் மூலம் எந்த ஒரு வரத்தையும் எம் தலைவனாம் ஈசனிடம் இருந்து பெற்று விட முடியும். இதை அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்தவள் நான். ஈசனை நினைந்து தவம் இருந்துதான் அவரை மணம் புரிந்துள்ளேன். நான் வேண்டும் வரங்களை என் தவ வாழ்க்கை எனக்குப் பெற்றுத் தரும் என்று பரிபூரணமாக நம்புகிறேன். தவத்தின் ஓர் அங்கமாக இங்கே, ஒரு லிங்கம் ஸ்தாபித்து வழிபாடுகளைத் துவக்கப் போகிறேன்" என்றாள். அங்கு கூடி இருந்த முனிவர்கள் உளம் பூரித்தனர்.

தேவி, தன் திருவுளப்படி ஒரு புரட்டாசி மாதத்தில் வளர்பிறை தசமி தினத்தன்று, அங்கே பிரமாண்டமாக வளர்ந்திருந்த ஒரு சந்தன மரத்தின் அடியில் சிவலிங்கத் திருமேனி ஒன்றை ஸ்தாபித்தாள். தான் வடித்த உருவைக் கண்டு அன்னையே அதிசயித்தாள். அப்பனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதற் காக ஆகாய கங்கையை அங்கே தருவித்தாள் (இந்த ஆகாய கங்கையின் தீர்த்தம்தான் இன்றைக்கும் சந்தன மகாலிங்கம் அபிஷேகத்துக்குப் பயன் படுகிறது).

பல வகையான வாசனைத் திரவியங்களைக் கொண்டு லிங்கத் திருமேனிக்கு மணம் கூட்டினாள். மணம் நெகிழ்ந்தாள். சந்தனக்

குழம்பைச் சார்த்தினாள். உயர்ரக திருநீறை அவன் மேனியில் நிறைத்தாள்.

வனத்தில் இருந்து வாசனைப் பூக்களைப் பறித்தாள். வில்வங்களைச் சேகரித்தாள். அழகிய மலர் மாலை யைத் தயார் செய்து, அவன் திருமேனியை அலங்கரித்தாள். சிவனின் திருநாமங்களைச் சொல்லி, புஷ்பங்களை எடுத்து லிங்கத் திருமேனிக்கு அர்ச்சித்தாள். பல விதமான பதார்த்தங்களைத் தன் கைப்படத் தயாரித்து நைவேத்தியம் செய்தாள். இத்தகைய பூஜை இருபத்தோரு நாட்கள் தொடர்ந்தது. முடிவில், முக்கண்ணனாம் சிவ பெருமான் கயிலயங்கிரியில் இருந்து காளை மேல் அமர்ந்து புறப்பட்டு சதுரகிரிக்கு வந்து தேவிக்கு தரிசனம் தந்தான். ஈசன் அறியாத ஒன்றா? இருந்தும், கேட்டான்: "மிகப் பெரிய தவம் செய்து, இறை வழிபாடு நடத்தி என்னை பூஜை செய்கின்றாயே... யாம் மகிழ்ந்தோம். என்ன வரம் வேண்டும் தேவியே?"

ஈசனை நமஸ்கரித்து வணங்கினாள் பார்வதி தேவி. பிறகு, சொன்னாள்: "நாதா! பிருங்கி முனிவரின் செயலால் என் மனம் வருத்தப்பட்ட செய்தியைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். இனியும், எதிர்காலத்தில் இது போன்ற நிகழ்வுகள் நடக்கக் கூடாது. சிவம் இல்லையேல் சக்தி இல்லை; சக்தி இல்லையேல் சிவம் இல்லை

என்னும் உண்மையை உலகுக்கு உணர்த்த நாம் இருவரும் இணைந்த ஒரு வடிவத்தை வரமாக எனக்கு அருளவேண்டும்."

"அப்படியே ஆகட்டும்" என ஈசனும் அருளினார். அதன் பின் ஈசனின் திருமேனியில் இடப் பாகத்தைப் பெற்று, அர்த்தநாரீஸ்வரராகி மகிழ்ந்தாள் அன்னை. அப்போது அங்கு கூடி இருந்த சட்டை முனிவர் உட்பட அனைவருக்கும் ஆசி வழங்கினர் இருவரும்.

அந்த நேரத்தில் மகரிஷிகளைப் பார்த்து இறைவன் சொன்னார்: "அன்னை பார்வதி தேவியால் பூஜிக்கப்பட்ட இந்த லிங்க வடிவத்தை உங்களைத் தவிர வேறு எவரும் பூஜிக்கலாகாது. தேவியால் பூஜிக்கப்பட்டதாயினும், சுகங்களை விரும்பாமல் என்னுடன் கலக்கும் முக்திப் பேற்றை எதிர்பார்த்தே அவள் என்னை வணங்கி உள்ளாள். எனவே, உலக இன்பத்தை விரும்புவோர் என்னை பூஜிக்கக் கூடாது."

ஆம்! அதுதான் இன்றைக்கும்! பார்வதி தேவியால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டு, பூஜைகள் செய்யப்பட்ட பெருமைக்குரிய சந்தன மகாலிங்கத்தை ஆராதிக்கும் தலைமைப் பூசாரி, பிரம்மச்சாரியாகவே இருந்து வருகிறார். இது வழி வழியாகத் தொடர்ந்து வருகிறது.

முனிவர்களுக்கும் மகரிஷிகளுக்கும் அருளிய இறைவனும் இறைவியும் அதன் பின் கயிலாயமலை புறப்பட்டுச் சென்றனர். சந்தன மரத்தின் அடியில் உமாதேவி பிரதிஷ்டை செய்தமையால் சந்தன மகாலிங்கம் என்று அழைக்கப்பட்டு வரும் இந்தப் பெருமானை, தேவிக்கு அடுத்து பூஜை செய்யும் பேற்றைப் பெற்றவர் சித்த புருஷரான சட்டை முனிவர்.

சதுரகிரி யாத்திரைக்கு செல்கிறீர்களா? சில குறிப்புகள்...

சதுரகிரியில் நாம் விட்டு விட்டு வர வேண்டியவை- நம்மிடம் இருக்கும் தீய குணங்களை! அதாவது பேராசை, பொறாமை, கோபம் போன்ற குணங்கள் இனி நம்மிடம் இருக்கவே கூடாது என்று அங்கே சங்கல்பம் எடுத்துக் கொண்டு அவற்றை அங்கேயே விட்டு விட்டுத் திரும்ப வேண்டும். ஆனால், பலரும் எதை விட்டு விட்டு வருகிறார்கள் தெரியுமா? தாங்கள் எடுத்துச் செல்லும் பிளாஸ்டிக் பொருட்களை! இது மிகவும் தவறு.

பொதுவாக, சதுரகிரி போன்ற மலைக் கோயில்களுக்குச் செல்லும்போது பிளாஸ்டிக் சம்பந்தப்பட்ட எந்த ஒரு பொருளையும் நம்முடன் எடுத்துச் செல்லக் கூடாது. ஏனென்றால், இன்றைய வாழ்க்கையின் எதிரிகளாகக் கருதப்படுபவை பிளாஸ்டிக் பொருட்கள். சதுரகிரிக்குப் பயணப்படும்போது எடுத்துச் செல்லும் வசதிக்காகவும், உபயோகப்படுத்தி விட்டுத் தூக்கிப் போடுவதற்காகவும் பல பொருட்களை பிளாஸ்டிக் கவர், பிளாஸ்டிக் டப்பா போன்றவற்றில் எடுத்துச் செல்கிறார்கள். பலரும் என்ன செய்கிறார்கள் தெரியுமா? உள்ளே இருக்கும் பொருட்களைப் பயன்படுத்தி விட்டு, அதைச் சுமந்து வந்த பிளாஸ்டிக் அயிட்டங்களை அங்கேயே எறிந்து விடுகிறார்கள். இது போன்ற பிளாஸ்டிக் கழிவுகள் சதுர கிரியில் ஆங்காங்கே குவிந்து வருகின்றன.

இத்தனைக்கும் சதுரகிரியில் வனத் துறையினரும் ஆலய நிர்வாகிகளும் 'பிளாஸ்டிக் பொருட்களைக் கொண்டு வராதீர்கள்...

அவற்றை இங்கே போடாதீர்கள்' என்று ஆங்காங்கே எச்சரிக்கை அறிவிப்புகள் வைத்திருக்கிறார்கள். தவிர, மலை மேல் ஆர்வம் கொண்ட பலரும் இப்படிப்பட்ட போர்டுகளைப் பல இடங்களில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், பெரும்பாலானோர் இதைக் கண்டு கொள்வதில்லை. நமது வேலை முடிந்து விட்டால் போதும் என்பது மாதிரி, பிளாஸ்டிக் கழிவுகளை அங்கேயே எறிந்து விடுகிறார்கள்.

எனவே, சதுரகிரி யாத்திரை செல்வோருக்கு ஓர் அன்பான வேண்டுகோள்... பிளாஸ்டிக் பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதைக் கூடிய மட்டும் தவிர்த்து விடுங்கள். அப்படி ஒரு வேளை அவசியம் கருதி எடுத்துச் செல்ல நேரிட்டால், அதன் பயன்பாடு முடிந்ததும் அங்கேயே எறிந்து விடாமல் கீழே கொண்டு வந்து அடிவாரத்தில் குப்பைகள் கொட்டி இருக்கும் இடத்தில் போடுங்கள். மகத்துவம் நிறைந்த மலையில் மாசுகள் ஏற்படுவதைத் தடுப்போம்; மூலிகைகளைக் காப்போம்.

சதுரகிரி என்பது ஒரு மூலிகை வனம். அனுமன் சுமந்து சென்ற சஞ்சீவி மலையின் ஒரு பகுதி இங்கே விழுந்ததாக ஆரம்பத்தில் படித்தோம். எனவே, உடல் நலன் காக்கும் தன்மை கொண்டவை இங்குள்ள மூலிகைகள். இவற்றின் காற்று நம் மேல் பட்டாலே போதும்; நோய்கள் பறந்தோடும். இந்த மலையில் இருக்கும் மூலிகை வகைகள் என்று தமிழக அரசின் வனத் துறையால் பட்டியலிடப்பட்ட வகைகள்: ஆடாதொடை, தூதுவளை, துளசி, கண்டங்கத்திரி, மிளகரணை, அமுக்கராகிழங்கு, நெல்லிக்காய், கடுக்காய், தான்றிக்காய், தும்பை, கீழாநெல்லி, நன்னாரி, அருகம்புல், ஆவாரை, ஆடுதீண்டாப்பாலை, ஊமத்தை, எருக்கு, கட்டுக்கொடி, கரிசலாங்கண்ணி போன்றவை.

தவிர ஜோதி விருட்சம். ஜோதிப்புல், மலை வேம்பு, சர்க்கரை வேம்பு, சிறுகுறிஞ்சி, வெள்ளை நாகதாளி, கருநாகதாளி, தலைசுருட்டி, தசைஒட்டி, கணை எருமை, தொழுகண்ணி, சாயா விருட்சம், கண் கற்றாழை என்று ஏகப்பட்ட வகைகள் இருக்கின்றன வாம். ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு சிறப்பு. இத்தகைய மூலிகைச் செடிகளைப் பறிப்பதோ, அனுமதி இல்லாமல் பயன்படுத்துவதோ குற்றம்.

நல்ல மூலிகைகள் போலவே, சில கெட்ட மூலிகை களும் இருக்கின்றன என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். 'திசை வெரட்டி' என்பது ஒரு வகை தாவரம். இதன் அருகே போனால் நாம் எந்த திசையில் செல்கிறோமோ, அதன் எதிர்த் திசையில் நம்மைப் பயணப்பட வைத்து விடும். சரியான பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கும் நாம், தப்பித் தவறி 'திசை வெரட்டி' தாவரத்தைத் தொட்டு விட்டாலோ அல்லது அதன் ஸ்பரிசம் நம் மேல் பட்டு விட்டாலோ, பயணம் பாதை மாறிப் போய்விடும். ஜாக்கிரதை.

அதேபோல் தகரத்தையும் தங்கமாக்கும் மூலிகையும் இங்கு உண்டாம். இதை ஒரு கதையாக நம்மிடம் சொன்னார் வெளியூர் அன்பர் ஒருவர். "ஒரு முறை ஒரு குடும்பத்தினர் சதுரகிரிக்கு வந்து தரிசித்து விட்டுத் திரும்ப ஆரம்பித்தார்கள். அப்போது அவர்களில் ஒரு இளம் பெண் இயற்கை உபாதைக்கு ஒதுங்கி இருக்கிறார். திரும்பியதும் அவளது கால்களைப் பார்த்த பெற்றோருக்கு பிரமிப்பு. அவள் கால்களில் இருந்த ஒரு வெள்ளிக் கொலுசு, தங்கக் கொலுசாக மாறி இருந்தது (ஏற்கெனவே அணிந்திருந்தது வெள்ளிக் கொலுசு!). அந்தப் பெண்ணுக்கும் வியப்பு. இது எப்படி மாறியது என்று அவளுக்குச் சொல்லத் தெரிய வில்லை. பிறகுதான் அவர்களுக்கு விவரம் தெரிந்தது, 'தங்கம் தயாரிக்கப் பயன்படும் ஒரு வித மூலிகைச் செடி அவள் கால்களில் படவே, அது தங்கமாக மாறியது' என்று.

அதன் பிறகு, இந்தச் செடியை அதே இடத்தில் தேடிச் சென்ற சில பேராசைக்காரர்களுக்கு அங்கே இருந்த வேறு சில செடிகள் பட்டு கண் எரிச்சலும், உடல் அரிப்பும் ஏற்பட்டதுதான் மிச்சம்!

'தரிசித்ததால் ஏற்பட்ட அற்புத மாற்றங்கள்!'

மஞ்சளா (சிங்கப்பூர்):

"சில அனுபவங்களை விவரிக்க முடியாது. ஒரு இனிப்பைச் சாப்பிட்டால், அது தித்திப்பாக இருந்தது என்பதைத் தவிர, வேறு எதுவும் சொல்லத் தெரியாது. ஆனால், நாம் சாப்பிட்ட அந்த இனிப்புப் பண்டம் சுகமாக நாவில்

கரைந்து, பனிக்கட்டியாகத் தொண்டைக்குள் இறங்கி, உள்ளுக்குள் விழுந்து ஒரு சுகத்தைத் தருமே (சர்க்கரை வியாதிக்காரர்கள் மன்னிக்க!)... அது போல்தான் சதுரகிரி அனுபவமும், என்னைப் பொறுத்தவரை. நிறைய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. அவை அத்தனையையும் வந்து அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் புரியும். இந்த பூமியில், சதுரகிரியைப் போல் வேறு எந்த ஒரு ஆன்மிகப் பிரதேசமும் என்னை ஈர்க்கவில்லை. சதுரகிரிக்கு மட்டும் அப்படி ஒரு ஆன்மிக சக்தி இருக்கிறது; இங்கே வந்தால் ஆன்மிக பலம் கிடைக்கிறது.

2005-ஆம் வருடம் ஜூன் மாதம் நான், என் கணவர் ஸ்ரீகாந்த், ஏழு வயது மகள் உட்பட இருபத்திரண்டு பேர் சிங்கப்பூரில் இருந்து தமிழகத்துக்கு ஆன்மிகச் சுற்றுலா வந்தோம் (அதன் பிறகு விடுமுறை கிடைக்கும்போதெல்லாம் சிங்கப்பூரில் இருந்து கிளம்பி சதுரகிரிக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறேன்). மலைப் பிரதேசங்களை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்துக் கிளம்பினோம். பொதிகைமலை, சுருளி மலை போன்ற தலங்களைத் தரிசித்து விட்டு சதுரகிரிக்கும் வந்தோம். இதுதான் சதுரகிரிக்கு எனது முதல் விசிட்!

சதுரகிரியில் நான் சந்தித்த அனுபவங்களை வார்த்தைகளில் வர்ணிக்க இயலாது. ஒவ்வொரு கணமும் ரம்மியமானது. இங்கு வரும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்போதெல்லாம், அமாவாசை தினத்தை ஒட்டி என் பயணத்தை அமைத்துக் கொள்வேன். 'சதுரகிரி சந்தன மகாலிங்க பக்த ஜன கமிட்டி'யினர் அமாவாசை தினத்தன்று சந்தன மகாலிங்கத்தின் அருகே நடத்தும் அன்னதானத்தில், பசியோடு வரும் பக்தர்களுக்கு உணவு பரிமாறும் பெரும் பாக்கியமும் எனக்கு ஓரிரு முறை கிடைத்தது.

சதுரகிரி பிரதேசத்தில் தங்கி இருக்கும் இரவு வேளை களில் தூக்கத்தைத் தேட மாட்டேன். நகர நாகரிகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, நாம் வசிக்கும் வீட்டில் பல வித வசதிகளைத் தேடி சுகமாக வாழ முற்படுகிறோம். ஆனால், அமைதியான சதுரகிரி பூமியில், அந்த மலையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தரிசிப்பேன். எத்தனையோ சித்தர்கள் வாழ்ந்த மலை; வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்

மலை. அந்த மலையைக் கண்ணாரக் கண்டு என்னுள் வாங்கி தரிசித்து சந்தோஷப்படுவேன். மலையே மகாலிங்கம் அல்லவா!

ஒவ்வொரு முறை வரும்போதும் எந்த வித வேண்டு தலும், தேவைகளையும் எதிர்பார்க்காமல்தான் வந்து போகிறேன். சதுரகிரிக்குச் செல்வதற்கு சந்தர்ப்பம் வாய்ப்பதே பெருமை; தரிசித்துச் செல்வதே ஆனந்தம். ஒவ்வொரு முறையும் இந்த மலையை விட்டு இறங்கும் போது, பிரிய மனம் இல்லாமல்தான் சிங்கப்பூர் பயணிப்பேன். எனக்கும், சதுரகிரிக்கும் ஏதோ பூர்வ ஜென்ம பந்தம் இருந்திருக்க வேண்டும். அது இப்போது தொடர் கிறது. ஒன்று மட்டும் உறுதியாகச் சொல்வேன். எந்தவித பிரார்த்தனைகளும் இல்லாமல் நாம் சதுரகிரிக்குச் செல்லலாம். ஆனால், சதுரகிரிக்குச் சென்று திரும்பிய பின், சம்பந்தப்பட்ட குடும்பத்தில் சில அதிசயமான மாற்றங்கள் நிகழும். அற்புதமான புதுமைகள் நிகழும்.

அந்த சந்தோஷமான அனுபவத்தை நானும், என் குடும்பத்தினரும் நன்றாகவே உணர்ந் திருக்கிறோம்.

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ் சாலையில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன் கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால், வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித்தால், தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார்

33 கி.மீ. தொலைவு.

உலகத்தைக் காத்து ரட்சிக்கும் அன்னை தவம் இருந்த இடம்- இந்த சந்தன மகாலிங்கம் திருக்கோயில். அர்த்தநாரீஸ்வரர் வடிவம் வேண்டி அந்த தேவி தவம் இருந்த இடம், இன்றைக்கும் ஆலயத்தின் அருகே அடையாளமிட்டுக் காணப் படுகிறது. பக்தர்கள் அந்த இடத்தைக் கண்டு வணங்கிச் செல்கிறார்கள். பார்வதிதேவி, தவம் மற்றும் வழிபாடுகளை சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு இன்றளவும் இங்கிருந்து செய்து வருவதாக ஓர் ஐதீகம் நிலவுகிறது. சந்தன மகாலிங்கத்தின் சந்நிதி அருகே அன்னையை நினைத்துச் செய்யப்படும் தவமும் தியானமும் எண்ணற்ற பலன்களைக் கொடுக்க வல்லது. எனவே, சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயத்துக்கு வரும் பக்தர்கள், ஆரவாரம் எதுவும் இல்லாமல் அமைதி காத்து வழிபட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

பார்வதிதேவி இங்கு வந்து குடி கொண்ட பிறகுதான் இந்தப் பகுதியே பசுமை ஆனது. மரங்கள் துளிர்த்தன. வனம் குளுமை ஆனது. எனவே, உள்ளார்ந்த பக்தியுடன் இங்கு வந்து பார்வதிதேவியால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சந்தன மகாலிங்கத்தையும், தேவியின் திருவுருவத்தையும் வழிபட்டுச் சென்றால், குடும்பத்தில் ஒற்றுமை தழைத்தோங்கும். நிம்மதி பிறக்கும்.

அன்னை பார்வதிதேவி இங்கே தவம் இருந்தபோது, அவளுக்குப் பணிவிடை செய்து பூரித்தவர்கள்- இங்கு இருந்த சித்த புருஷர்கள். இறைவனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதற்காக அன்னை தோற்றுவித்த ஆகாய கங்கை எனும் தீர்த்தம், மழை மற்றும் வெள்ளக் காலங்களில் குற்றால

அருவி போல் பொங்கிப் பெருகி, கீழே இருக்கும் சந்நிதிகளை நனைத்தபடி ஓடுவது கொள்ளை அழகு (மற்ற நாட்களில் சிறிதளவே தண்ணீர் விழும். கடும் கோடையில் சில நாட்களுக்குத் தண்ணீர் விழாமல் இருப்பதும் உண்டாம்). 'ஹோ'வென்ற இரைச்சலுடன் சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயத்தின் மேல் தண்ணீர் கொட்டும் இத்தகைய அரிய காட்சியைப் பார்க்க பெரும் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்.

எப்படி என்கிறீர்களா? கடும் மழைக் காலங்களில் சதுரகிரியில் எவருமே மேலே ஏறிச் செல்ல முடியாது. காரணம்- வழியில் குறுக்கிடும் அத்திரி ஊத்து முதலான சில இடங்களில் வெள்ளம் பொங்கிப் பெருகி பாதையின் குறுக்கே ஓடுவதால் எவரும் இதைக் கடந்து மேலே செல்ல முடியாது. சதுரகிரிக்கு அடிக்கடி சென்று வருகிற அன்பர்கள் பெரும்பாலும் இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் மலை ஏறுவதைத் தவிர்த்து விடுவதுண்டு.

ஆனால், விஷயம் தெரியாமல் பயணிப்பவர்கள், நடக்கிற பாதையில் வெள்ளம் போல் தண்ணீர் ஓடுவதைச் சில மணி நேரம் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். வெள்ளம் வடிகிற வழியாகத் தெரியவில்லை என்றால், 'மகாலிங்கமே...' என்று அண்ணாந்து மலையைப் பார்த்துக் கை கூப்பி விட்டுக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு அடிவாரத்துக்குத் திரும்பி விடுவார் கள் (இதையும் மீறி பொறுமையாக அங்கேயே அமர்ந்து வெள்ளம் வடிந்த பின், மலை ஏறிச் செல்லும் முரட்டு பக்தர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள்). அதனால்தான் சொன்னோம்- ஆகாய கங்கையில் நீர் பொங்கிப் பெருகி வழியும் காட்சியைக் காண்பதற்கு பெரும் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று.

சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயத்தின் அமைவிடம் பற்றி சித்த புருஷரான கோரக்கர் சொல்வதைப் பார்ப்போமா?

சுந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியில் பூசாரி சிவா சுவாமி
(பழைய படம்)

'சுந்தர மகாலிங்கம் திருக்கோயிலின் வடதிசைப் பக்கம் செல்கிற பாதை வழியே கூப்பிடு தூரம் சென்றால், அங்கு ஓர் ஆறு வருகிறது. அந்த ஆற்றையும் கடந்து வட திசை செல்கிற பாதையில் இன்னும் சற்று தொலைவு பயணித்தால், அம்பு விடுகிற தொலைவுக்கு அப்பால் அந்தப் பாதையானது, மேற்கு முகமாகச் செடிகள் அடர்ந்த காட்டுக்குள் போகும். அதையும் கடந்து அரை நாழிகை வழித் தொலைவு போனால் பெரிய காவு வருகிறது. அந்தக் காவுக்குள் நுழைந்து அரை நாழிகை வழித் தொலைவில் சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயம் இருக்கிறது.

அந்தக் கோயிலுக்கு வட திசை யில் காளி கானலில் இருந்து ஓடை போல தீர்த்தம் வந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. அதில் தீர்த்த மாடி, சந்தன மகாலிங்கத்தை தரிசித்துக் கொள்ளவும். சந்தன மகாலிங்கத்துக்குக் கூப்பிடு தொலைவில் தென்மேற்குத் திசையில் சட்டை முனிவர் குகை இருக்கிறது.'

சுமார் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் கோரக்கர் சொன்ன இந்த அமைப்பு இன்றைக்கும் மாறாமல் கிட்டத்தட்ட அப்படியே இருப்பதை இயற்கையின் அதிசயம் என்றே சொல்ல வேண்டும். விமானங்கள், சந்நிதிகள், சட்டைநாதர் குகை என்று கொள்ளை அழகுடன் காட்சி தருகிறது சந்தன மகாலிங்கம் திருக்கோயில்.

பார்வதி குகை

பார்வதிதேவி தவம் செய்த பாறை...
(சந்தனமகாலிதேவி சந்திதி அருகில்)

சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயத்தைத் தரிசிப்பதற்கு முன், இதன் அமைவிடத்தைப் பற்றிச் சற்று தெரிந்து கொள்வோம். சமீப காலத்திய சில சம்பவங்களை அறிந்து கொள்வோம்.

தற்போது சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் கொண்டுள்ள இடம், 1990-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்வரை நாணல் செடிகள் மண்டிக் கிடந்த அடர்ந்த காடாக இருந்தது. அப்போது இங்கு பூஜை செய்யும் பூசாரிகள், நாணல் செடிகளை விலக்கி விட்டுக் கொண்டே வந்து சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு பூஜை செய்வார்கள். சந்தன மகாலிங்கத்தைச் சுற்றி ஆகாய கங்கையின் தண்ணீர் எந்நேரமும் சலசலவென ஓடிக் கொண்டே இருக்கும். யானை, புலி, கரடி போன்ற மிருகங்கள் அவ்வப்போது இங்கே தென்படுவதுண்டு.

சந்தர மகாலிங்கத்தைத் தரிசிக்க வரும் வயது முதிர்ந்த ஒரு சில அன்பர்கள் சதுரகிரிக்கு வந்து விட்டு, சந்தன மகாலிங்கத்தைத் தரிசிக்காமல் அப்படியே கீழே

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ் சாலையில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன் கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால், வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித்தால், தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 33 கி.மீ. தொலைவு.

இறங்கி விடுகிறார்கள்.

சதுரகிரி யாத்திரை என்பது ரெட்டை மகாலிங்கம், பிலாவடி கருப்பர், சுந்தரமூர்த்தி, சுந்தர மகாலிங்கம், சந்தன மகாலிங்கம் ஆகிய அனைத்து தெய்வங்களையும் தரிசித்தால்தான் பூர்த்தி ஆகிறது. அவ்வளவு தொலைவு கஷ்டப்பட்டு மலை ஏறி விட்டு, சதுரகிரி வரலாற்றில் முக்கியமான இடம் பிடித்த சந்தன மகாலிங்கத்தைத் தரிசிக்காமல் திரும்பக் கூடாது.

ஒரு காலத்தில் சுந்தர மகாலிங்கத்தைத் தரிசித்து விட்டு வருபவர்கள் சந்தன மகாலிங்கத்தை வழிபட வருவதற்கு ரொம்பவும் சிரமம் படுவார்கள். காரணம்- மிகப் பெரிய யானைக் கூட்டங்கள் சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயத்தின் அருகே 'டேரா' போட்டு உலா வந்து கொண்டிருக் குமாம். மதிய நேரத்தில் இந்தப் பக்கம் எவருமே வர முடியாதாம்.

யானைகளே கூட்டம் கூட்டமாக வந்து, ஆகாய கங்கை நீரை துதிக்கையில் முகர்ந்து, சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு அபிஷேகம் செய்து வணங்கிய தருணங்களும் உண்டாம். இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து தரிசித்த அன்பர்கள் சிலர் இன்னமும் இருக்கிறார்கள். எனவே, இந்த யானைக் கூட்டத் துக்குப் பயந்தே பக்தர்கள் வராமல் இருந்த கால மும் உண்டு.

தற்போது, மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் பக்தர்கள் தைரியமாக இங்கு வந்து வழிபட்டுச் செல்கின்றனர். பக்தர்களின் இந்த தைரியத்துக்கும்

நம்பிக்கைக்கும் முக்கிய காரணம்- சந்தன மகாலிங்கத்தின் திருவருள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்!

திகிலான நேரத்தில் துணைக்கு வந்த பைரவர்!

எஸ். வைத்தீஸ்வரன் - விஜயலட்சுமி

எஸ். வைத்தீஸ்வரன் (ஆர்.எஸ்.புரம், கோவை)

"கடந்த 20.4.08 அன்று மாலை நாலரை மணிக்கு தாணிப்பாறையில் இருந்து சதுரகிரி செல்ல நானும் என் மனைவி விஜயலட்சுமியும் யாத்திரையைத் தொடங் கினோம். சதுரகிரி செல்வது இதுவே முதல் முறை.

இருவரும் மெள்ள ஏறிக் கொண்டிருந்தோம். வேறு எவருமே ஏறவில்லை. அதுபோல், எங்களைக் கடந்து வேறு எவருமே முன்னேறிச் செல்லவும் இல்லை. நாங்கள் மேலே செல்லச் செல்ல, அதிகமான எண்ணிக்கையில் யாத்ரீகர்கள் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சொல்லி வைத்தது மாதிரி அவர்கள் அனைவருமே, 'வெளிச்சம் மங்கும் இந்த வேளையில் ஏற ஆரம்பித்திருக்கிறீர்களே... இப் போதே இருட்டத் துவங்கி விட்டது. இனி, எப்போது மலை உச்சிக்குச் செல்வீர்கள்?' என்று கேட்டனர்.

எங்களுக்கு எதுவும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. 'எப்படியோ, புறப்பட்டாயிற்று. இனி, மகாலிங்கத்தை தரிசித்த பின்தான் மற்ற எல்லாவற்றையும் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்' என்று முடிவுடன் எதுவும் பேசாமல் நடந்து கொண்டிருந்தோம். சுமார் ஏழரை மணி அளவில், மேலே ஆலயத்தில் இருக்கும் ஊழியர் ஒருவர் எங்களைக்

கடந்து சென்றார். எங்களை மிரட்சியுடன் ஏறிட்ட அந்த ஊழியரும் மற்றவர்கள் கேட்ட அதே கேள்வியைக் கேட்டார். பிறகு, சூடாக தேநீர் கொடுத்தார். குடித்தோம்.

'நீங்கள் இருவரும் என்னுடன் வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தால் இரவு பத்து மணிக்குள் மலைக்குப் போய் விடலாம். வாருங்கள்' என்று கூறி விட்டு விறுவிறுவென முன்னே நடக்க ஆரம்பித்தார். ஆனால், அவரது நடை வேகத் துக்கு என் மனைவியால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. எனவே, அவரிடம், 'பழக்கம் இல்லாததால் எங்களால் வேகமாக நடக்க முடியவில்லை. எங்களுக்காக உங்களது பயணத்தைத் தாமதப்படுத்த வேண்டாம். நீங்கள் முன்னே செல்லுங்கள் நாங்கள் தொடர்ந்து வருகிறோம்' என்றேன். மனம் இல்லாமல்தான் அவர் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

நாங்களும் மெள்ள நடந்து கொண்டிருந்தோம். தொடர்ந்து, கீழே இறங்குபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகவே இருந்தது. அவர்களில் பலர் எங்களைப் பார்த்து, 'இந்த இருட்டு வேளையில் நீங்கள் இருவர் மட்டும் தனியாக மேலே ஏறிச் செல்வது ஆபத்தானது. நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி பாதை சுலபமானது அல்ல. பேசாமல், எங்களுடன் கீழே இறங்கி விடுங்கள். விடிந்தவுடன் பயணத்தைத் தொடங்குங்கள். அதுதான் தோதானது' என்றனர். இந்த முறை அவர்களுக்கு என் மனைவி பதில் சொன்னாள்: 'ஈசனை நம்பி மேலே ஏற ஆரம்பிச்சுட்டோம். இனி, நடப்பது அவன் செயல்!'

இரவு சுமார் 9.30 மணி அளவில், இருளில் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து இளைப்பாறினோம். அருகே, ஏதோ ஒன்று நிற்பது மாதிரி தெரியவே, டார்ச் லைட்டை 'ஆன்' செய்து, அந்த வெளிச்சத்தில் பார்த்தேன். இளைத்த தேகத்துடன் பைரவர் (நாய்) ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரத்தில் எங்களின் அருகே வந்து முகர்ந்து பார்த்து விட்டு சற்று தள்ளி நின்றார். 'சரி, ஏதோ உணவுக்காகக் காத்திருக்கிறார் போலும்' என்று நினைத்துச் சில தின்பண்டங்களைக் கொடுக்க முற்பட்டேன். ஆனால், அவரோ அந்தப் பண்டங் களை சற்றும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை.

பிறகு, யாத்திரையைத் தொடர்ந் தோம். இரவு சுமார் 11.30 மணி அள வில் ரெட்டை லிங்கம் சந்நிதியை அடைந்து, அங்கே சற்று

ஓய்வெடுத்தோம். ஆச்சரியம் என்னவென்றால், அந்த பைரவரும் விடாமல் எங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருந்ததுதான்! அத்துடன், எனக்கும் என் மனைவிக்கும் இடையில் படுத்துக் கொண்டார் பைரவர். ஆனால், சிறிது நேரத் துக்குள் விலுக்கென எழுந்து, குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தை நோக்கி உறுமலுடன் முன்செல்வதும் பின்வாங்குவதுமாக இருந்தார். மரங்களுக்கு இடையே ஏதோ சலசலப்பு கேட்டது. எங்களுக்குத் திகிலாகிப் போனது. பைரவர் குரைத்த திசை நோக்கி டார்ச் லைட் அடித்துப் பார்த்தேன். ஒன்றும் தெரியவில்லை. சலசலப்பு சற்று அடங்கி யவுடன், மறுபடியும் சாதுவாக வந்து எங்களுக்கு நடுவே படுத்துக் கொண்டார் பைரவர்.

ஒரு கட்டத்தில், தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பைரவருக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது என்று நாங்கள் சத்தம் போடாமல் எழுந்து, நடக்க ஆரம்பித்தோம். ஓரிடத்தில் பாதை சற்று வித்தியாசப்படவே, டார்ச் லைட் அடித்து அங்கும் இங்கும் பார்த்தேன். அப்போதுதான் நாங்கள் பாதை மாறிப் போய்க் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. சரியான பாதையைக் கண்டுபிடிக்க டார்ச் லைட் ஒளியைச் சற்றுத் திருப்ப... அங்கே அதே பைரவர், விறைப் பாக நின்றிருந்தார். எங்களுக்கு ஏற்பட்ட வியப்புக்கு அளவே இல்லை.

பிறகு, பைரவர் முன்னே செல்ல அவரைப் பின்தொடர்ந்து விடிகாலை 3.30 மணிக்கு பிலாவடிக் கருப்பர் சந்நிதியை அடைந்து மேடையில் படுத்து விட்டோம். அதற்கு மேல் நடக்க எங்களால் முடியவில்லை. பைரவரும் ஓர் ஓரமாகப் படுத்து விட்டார்.

காலை 5.30 மணிக்கு எழுந்தோம். பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டது. நாங்கள் மகாலிங்கம் ஆலயத்தை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினோம். பைரவரும் எழுந்து வாலாட்டி எங்களை அனுப்பி வைத்தார்.

அவஸ்தைப்படும் எங்களைப் பத்திரமாகக் கொண்டு சேர்க்க அந்த மகாலிங்கமே பைரவர் உருவில் வந்ததாகவே நாங்கள் நினைக்கிறோம். எங்களது சதுரகிரி அனுபவம் திகிலானது மட்டுமல்ல... பிரமிப்பானதும்கூட!

சதுரகிரி யாத்திரைக்கு செல்கிறீர்களா? சில குறிப்புகள்...

*எந்த ஒரு விஷயத்தையும் எழுத்தில் விளக்கும்போது ஓரளவுக்குத்தான் சொல்ல முடியும். அனுபவபூர்வமான உண்மைகளையும் காட்சிகளையும் அப்படியே எழுத்தில் கொண்டு வர முடியும் என்றாலும், படிப்பவர்கள் அதை எப்படி புரிந்து கொள்வார்கள் என்பதும் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு விஷயம். மலைக்கு மேல் நடந்து செல்லும் பாதை சற்று கடினமாக இருக்கும் என்று எழுத்தில் எழுதத்தான் முடியும்; அதில் உள்ள சிரமங்களை ஓரளவுக்குத்தான் சொல்ல முடியும். இன்னும் கொஞ்சம் தெளிவாக இந்தச் செய்தியை வாசகர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்றால், இதை விளக்கும் சில புகைப்படங்களைப் பிரசுரிக்க முடியும்.

சதுரகிரிக்குச் செல்வதற்கு உடல் வலிமையை விட மன வலிமைதான் அதிகம் வேண்டும் என்று சில இதழ்களுக்கு முன் எழுதி இருந்தோம். வயது முதிர்ந்தோரும், ரத்த அழுத்தம் மற்றும் சர்க்கரை நோய் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்பட்டோரும் சதுரகிரிக்கு வந்து தரிசித்துச் சென்ற செய்தியையும் எழுதி உள்ளோம். இவை எல்லாம் இறை அருளால் அவர்களுக்குச் சாத்தியமாயிற்று. இதுபோல் எல்லோருக்கும் வாய்க்குமா? எல்லோராலும் சுலபமாக மலை ஏறிச் சென்று சந்தன மகாலிங்கம் மற்றும் சுந்தர மகாலிங்கத்தை தரிசித்துத் திரும்ப முடியுமா? இதெல்லாம் நம் மனதில் ஏற்படுகிற இயல்பான கேள்விகள்.

சந்தன மகாலிங்கம் மற்றும் சுந்தர மகாலிங்கம் ஆலயம் தொடர்பான அன்பர்கள் சிலர் நம்மிடம் சொன்ன விஷயங்களை, அவர்களது

அறிவுறுத்தலாகக் கீழே தந்துள்ளோம். சதுரகிரி யாத்திரை செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிற வாசக அன்பர்கள் இதை அவசியம் தங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

"மலைக்கு மேலே ஏறி வரும் பெண் பக்தர்கள் சிலர், 'இவ்வளவு தூரம் சிரமப்பட்டு ஏறி வரணும்னு 'சக்தி விகடன்'ல போடவே இல்லியே' என்று கஷ்டப்பட்டு மலைக்கு மேலே வந்து பெருமூச்சு விடுகிறார்கள். இன்னும் சிலர், 'ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு ஏறி வந்தாலும் இருட்டுவதற்குள் மலை உச்சிக்கு வந்து சேர முடிய வில்லையே' என்று தவித்துப் புலம்புகிறார்கள். சமீபத்தில் ஒரு தம்பதி, மேலே ஏற முடியாமல் ரெட்டை லிங்கம் சந்நிதியிலேயே இரவு படுத்து விட்டுக் காலையில் மேலே வந்தார்கள். இதெல்லாம் ஆபத்தானவை. பகலில் ஏற ஆரம்பித்தவர்கள், சிரமப்பட்டு பயணித்து, இருட்டின பிறகு மேலே வருகிறார்கள். வரும் வழியில் யானைகள் கடந்து செல்லும் சில பகுதிகள் இருக்கின்றன. கரடி களும் இருக்கின்றன. தவிர, இரவு நேரத்தில் வெளிச்சம் தெரியாததால் ஏதேனும் பள்ளத்தில் காலை வைத்து விட்டால் விபரீதம்தான்!

கடந்த சித்ரா பெளர்ணமியின் போது பெரம்பூரைச் சேர்ந்த ஒரு அன்பர், ஆறேழு நண்பர்களுடன் சதுரகிரிக்கு ஏறி வந்துள்ளார். இதய நோய் உள்ளவர் அவர். மலை ஏறி வரும்போது ஒரு கட்டத்தில் இதயத்தில் வலி ஏற்பட்டு, அசந்தர்ப்பம் ஆகி விட்டது. பாவம், அவரது உடலைக் கஷ்டப்பட்டுக் கீழே இறக்கிக் கொடுத்தோம். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் திடீரென வந்த யானைக் கூட்டத்தால் ஒரு பக்தர் பாதிக்கப்பட்டுள்ளார்.

எனவே, மலைக்கு வரும் பக்தர்கள் கூடுதல் கவனத்துடன் வர வேண்டும் என்பதை எங்கள் கோரிக்கையாக வைக்கிறோம். எல்லோரும் மலைக்கு வந்து இந்த இறை இன்பத்தைப் பெற வேண்டும். தனியாகப் புறப்பட்டு வருவதைப் பெரும்பாலும் தவிர்த்தால் நல்லது. எவருக்கும் தொந்தரவு தராமல் தங்களால் மலை ஏறி வந்து தரிசிக்க முடியுமா என்பதை தீர்மானித்து விட்டு, ஒரு தெளிவுடன் புறப் பட வேண்டும்.

பன்னிரண்டு கி.மீ. தொலைவைக் கடக்க சாதா ரணமாக நடந்து வரும் ஒருவருக்குக் குறைந்தபட்சம் ஆறு மணி நேரம் ஆகலாம். நடப்பவரின் வேகத்தைப் பொறுத்து இது கூடலாம்; குறையலாம்.

மலை மேல் ஏறுபவர்கள் மாலை நான்கு மணிக்குள் மலை உச்சியில் இருக்கும்படி தங்கள் பயணத்தை தாணிப்பாறையில் இருந்து துவக்க வேண்டும். ஏனென்றால், இது மலைப் பகுதி என்பதால் சீக்கிரமே இருட்டி விடும். இருட்டிய பிறகு மேலே வந்து சேர்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும். யாத்திரை நல்ல விதமாக நடந்து முடிய இந்த விஷயங்களைக் கவனத்தில் கொண்டால் எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சி; வந்து செல்லும் அவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். இதை அவசியம் எழுதுங்கள்" என்று நம்மிடம் சொன்னார்கள்.

சதுரகிரி யாத்திரை! (21)

சித்த புருஷர்கள் சதுரகிரியில் அவதாரம் செய்தது, பூலோகவாசிகள் பயனுற்று வளமாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காகவே! வறுமையில் உழலும் எத்தனையோ ஏழைகளுக்கு இரும்பைத் தங்கமாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள் சித்தர்கள். நோயின் பிடியில் சிக்கி இருந்த பலருக்கு மூலிகை சிகிச்சை செய்து அவர்களைக் குணமாக்கி இருக்கிறார்கள்.

பகவானின் அவதாரம் ஆகட்டும்; மகான்களின் அவதாரம் ஆகட்டும்... அந்த அவதாரத்தின் பலன், உலகாயதத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும் குடிமக்களை நல்வழிப்படுத்துவதற்கே என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நல்லது செய்வதற்காகவே அவதாரங்கள் நிகழ்ந்தன.

ஒவ்வொரு காரியத்தையும் இறைவனே நடத்திக் கொள்கிறான். அதற்கு நம்மை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். எந்தக் காலத்தில் எது நடக்க வேண்டும், எது நடக்கக் கூடாது என்பதைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை அவனுக்கு மட்டுமே உண்டு. நம்மால் அறிந்துகொள்ள முடியாது; புரிந்து கொள்ளவும் முடியாது. அது கூடவும் கூடாது. அதற்கு முயற்சிக்கவும் கூடாது.

சதுரகிரியும் இதற்கு விலக்கல்ல... எண்ணற்ற மூலிகைகளை மலை மேல் வாரி வழங்கினான் இறைவன். மலைவாழ் வாசிகள் இந்த மூலிகைகளுக்கு என்னென்னமோ பெயர்கள் சொல்கிறார்கள். அதன் பலன்களையும் சொல்கிறார்கள். பயன்பாடுகளையும் ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் மந்திரம் தெரிந்தவர்களும்,

பில்லி சூனியம் வைப்பவர்களும் அதற்குரிய மூலிகைகளைச் சேகரிப்பதற்காக இந்த மலைக்கு வந்து பறித்துச் செல்வதுண்டாம்.

ஒருமுறை, கேரளப் பிரதேசத்தில் இருந்து மந்திரவாதி ஒருவர், குறிப்பிட்ட மூலிகையைத் தேடி சதுரகிரிக்கு வந்துள்ளார். அப்போது அவருக்குத் தேவையான மூலிகை: கருடக் கொடி. கருடன் கூடு கட்டி வசித்து வரும் பகுதியில் வளரும் தன்மை உடையது இந்தக் கொடி. மலையின் ஆபத்தான, சரிவான பகுதியில் மட்டுமே கருடன்கள் கூடு கட்டி வசிக்கும். சுமார் முக்கால் சென்டி மீட்டர் பருமன் உள்ள கருடக் கொடி, உருண்டை வடிவத்தில் கீரைத் தண்டு மாதிரி காணப்படும். மந்திரவாதிகளின் சில செயல்பாடுகளுக்கு இது பெரிய அளவில் பயன்படும். கருடக் கொடியைப் பக்குவப்படுத்தி, சில ரசாயன மாற்றங்கள் செய்து இதை ஓர் ஆசாமி உட்கொண்டால் அவரது உடல் உறுதி பெறுமாம். இத்தகைய நபர்களின் உடலில் அரிவாளால் வெட்டினால், அந்த அரிவாளே இரண்டு துண்டாக உடைந்து விடுமாம். இதில் இருந்தே கருடக் கொடியின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

சதுரகிரிக்கு வந்த கேரள மந்திரவாதி, அங்கிருக்கும் ஒரு ஆசாமியை வலுக்கட்டாயமாக அழைத்துக் கொண்டு, கருடக் கொடி இருக்கும் மலைப் பகுதியை அடைந்தார். காரணம் இது வளர்ந்திருக்கும் இடம் மந்திரவாதிக்குத் தெரியாது. உடன் அழைத்துச் சென்ற ஆசாமியை கயிறு ஒன்றின் மூலம் கட்டிக் கீழிறக்கி, கருடக் கொடி வளர்ந்திருக்கும் பகுதியைக் கண்டுபிடித்தார். கருடக் கொடியைப் பறிப்பது என்பது சாதாரண விஷயமல்ல. சில நியம நிஷ்டைகளைக் கடைப்பிடித்து சுத்தமாக இருந்தால்தான் இது சாத்தியமாகுமாம். எனவே, மந்திரவாதி கூட்டிச் சென்ற அன்பரும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு கயிறு மூலம் இறங்கி ஒரு வகையாகக் கருடக் கொடியைப் பறித்துக் கொடுத்தார்.

கருடக் கொடியைப் பறிக்க முற்படும்போது, அந்தக் கூட்டின் அருகே கருடன் இருக்கக் கூடாது. தப்பித் தவறி கருடன் இருந்து விட்டாலோ, அல்லது வெளியில் இருந்து திரும்பி விட்டாலோ, கொடியைப் பறிக்க முற்படுபவரைத் தன் அலகால் குத்திக் காயப்படுத்திக் கொன்றே விடும். காரணம் கூட்டில் இருக்கும் தன் குஞ்சுகளை அபகரிக்க எவரோ வந்திருக்கிறார் என்பதாகவே கருடன் நினைக்கும். இப்படி கருடக் கொடி பற்றிப் பல சுவாரஸ்யமான தகவல்கள் உண்டு.

இதுபோன்ற பலதரப்பட்ட மூலிகைகள் எதிர்கால சந்ததியினருக்கு, அவசியமான காலத்தில் பயன்பட வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில்தான் இவை சதுரகிரியில் இன்னமும் ஜீவித்து, பலன் தந்து

வருகின்றன. ஒரு விஷயத்தில் அன்பர்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். மூலிகையைத் தாங்களே பறித்து, அதைப் பயன்படுத்த முற்படக் கூடாது. இதற்கென இருக்கும் பக்குவப்பட்ட அன்பர்களிடம் இருந்தே அதைப் பெற வேண்டும். எந்த மூலிகை, எந்த நேரத்தில் எவருக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று பிராப்தம் உள்ளதோ, அந்த நேரத்தில் அது எப்படியாவது அவர் கையில் கிடைத்து விடும். ஆக, நாம் எதிர்பார்த்த மூலிகை இன்னும் நம் கையில் கிடைக்கவில்லையே என்று ஏங்கக் கூடாது.

ஆதிகாலத்தில் சந்தன மகாலிங்கத்தை பார்வதிதேவியே பூஜித்து வந்தாள். அதன் பிறகு சட்டை முனிவர் பூஜைகள் செய்தார். பிறகு சித்தர்களும், பளியர் இனத்தவர்களும் பூஜித்தார்கள். சமீபகால வரலாற்றைப் பார்த்தால் சிவா சாமி என்பவரும், அதன் பிறகு கிருஷ்ணன் குட்டி என்பவரும் வழிபாடுகளைச் செய்து வந்தார்கள். சுந்தர மகாலிங்கம், சந்தன மகாலிங்கம் ஆகிய இரண்டு திருக்கோயில்களுமே தமிழக அரசின் அறநிலையத் துறையின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கி வருகின்றன. சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலுக்குத் தற்போது பூசாரியாக இருந்து வருபவர் சுப்புராம். பிரம்மம் சாரிகள் மட்டுமே இங்கு பூஜைகள் செய்ய வேண்டும் என்பதை ஏற்கெனவே சொல்லி இருக்கிறோம்.

இங்கு ஆகம பூஜை கிடையாது. ஆத்ம பூஜைதான். அதாவது, மந்திரங்கள் கிடையாது. ஆத்மார்த்தமாக நடக்கும் வழிபாட்டு முறைகள், நம்மை சிலிர்க்க வைக்கும். விசேஷ காலங்களில் சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு மணிக்கணக்கில் நடக்கும் இந்த அபிஷேக, அலங்கார வழிபாடுகளைப் பார்த்தால், எவர் மனமும் அந்தத் திருமேனியில் ஐக்கியமாகி விடும்.

சமீப காலத்தில் முதல் பூசாரியாக இருந்த சிவா சாமி, ஆந்திரப் பகுதியில் இருந்து வந்தவர். சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு அருகில் உள்ள சட்டை முனிவர் குகையில் தங்கி வந்தார். அப்போது சந்தன மகாலிங்கமும், சிவா சாமியும் மட்டும்தான் இங்கே வாசம். அமாவாசை போன்ற தினங்களில் சிவா சாமியின் பூஜைகளைக் கண்டு தரிசிப்பதற்காக சுமார் பத்து அன்பர்கள் மட்டுமே வந்து சேருவார்கள். பிரமாண்டமான தில்லை மரத்தின் அடியில் சந்தன

மகாலிங்கம் கொலு வீற்றிருப்பார். சிவா சாமியின் பூஜைகளுக்கு காட்டுவாசிகளான பனியர்கள் சிலர் உதவி வந்தனர். ஒரு கட்டத்தில் இவரது அந்திமக் காலம் நெருங்கவே... உயிரைத் துறந்தார். சட்டை முனிவர் குகைக்கு மேலேயே இவர் சமாதி ஆகி விட்டாராம்.

சிவா சாமியின் காலத்திலேயே சதுரகிரிக்கு வந்தவர் கிருஷ்ணன் குட்டி. எனவே, அவருக்குப் பிறகு சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு பூஜைகள் செய்யும் பொறுப்பு, கிருஷ்ணன் குட்டியிடம் வந்தது. இவரது காலத்தில் ஆலயத்தை விரிவாக்கிக் கட்டும் வேலைகளைத் துவங்கினார்கள். இதை அடுத்து முன்னின்றவர் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் எனப்படும் விஜயேந்திர ஸ்வாமிகள். சந்தன மகாலிங்கத்தின் சந்நிதிக்கு மட்டும் மண்டபம் எழுப்பி, சூம்பாபிஷேகம் செய்யத் தீர்மானித்து வேலைகளைத் துவங்கினார்கள்.

சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு மண்டபம் எழுப்பிக் கட்டடம் கட்டுவதற்காக மூலவர் சந்நிதியைத் தோண்டி இருக்கிறார்கள். ஆனால், மூலவரின் அடிப் பகுதி நீண்டு கொண்டே போனது. சுமார் பத்தடி ஆழம் போனபோது அந்த விபரீதம் நடந்தது. மூலவரின் திருமேனி நீண்டு கொண்டே போகும் அந்த சுயம்பு வடிவத்தின் அடியில் ரத்தம் கொப்பளித்திருக்கிறது. தோண்டிய ஆசாமிகள் பயந்து போய்க் கூடிப் பேசி, மண்ணைப் போட்டு மூடி இருக்கிறார்கள்.

அடுத்ததாக, இன்னொரு அற்புதமும் நிகழ்ந்தது. சந்தன மகாலிங்கத்தின் பின்னால் ஓங்கி உயர்ந்த தில்லை மரம் ஒன்று காணப்பட்டது. மண்டப வேலைகளுக்கு இது இடையூறாக இருக்குமே என்று அப்புறப்படுத்த எண்ணினார்கள். வெட்டும்போது சர்வஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஏடாகூடமாக வெட்டினால், மரம் சந்தன மகாலிங்கத்தின் மேலே கூட விழுந்து விட நேரிடலாம். இதை எல்லாம் யோசித்து பயந்த திருப்பணிக்கு குழு அன்பர்கள், 'அந்த சந்தன மகாலிங்கத்திடமே உத்தரவு கேட்டு விடலாம்' என்று லிங்கத் திருமேனி முன் பவ்யமாக அமர்ந்தார்கள். தங்களது கோரிக்கையை இறைவனிடம் சமர்ப்பித்து விட்டு, அவரது உத்தரவுக்காகக் கண்களை மூடிக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது எவரும் எதிர்பாராத நிகழ்வு அங்கே நடந்தது. திடீரென பேய்க் காற்று வீசியது. எந்த வித முகாந்திரமும் இல்லாமல் வீசிய காற்று, தில்லை மரத்தை மட்டும் அப்படியே பெயர்த்து, வேரோடு கீழே சாய்த்தது. ஆச்சரியம் என்னவென்றால் லிங்கத் திருமேனியிலோ, அங்கு கூடி இருந்த எவர் மீதோ விழாமல் சாதுவாக ஓர் ஓரத்தில் விழுந்தது. மற்றபடி, திடீரென வீசிய இந்தப் பேய்க் காற்றால் மலையில் இருக்கும் மற்ற எந்த மரங்களுக்கும் எந்த ஒரு பாதிப்பும் இல்லை.

தில்லை மரம் தானாக விழுந்ததை இறைவனின் உத்தரவாக எண்ணி வியந்தார்கள், திருப்பணிக் குழு அன்பர்கள். கிருஷ்ணன் குட்டிக் காலத்தில்தான் சந்தன மகாலிங்கத்தின் திருச்சந்நிதி மேம்பாடு அடைந்தது.

சுந்தர மகாலிங்கத்தைத் தரிசிக்க வந்தார் சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் என்கிற அன்பர். ராஜபாளையத்துக்காரர். ஒரு விநாயகர் விக்கிரகத்தைத் தன்னுடன் மலைக்கு மேலே கொண்டு வந்தார் இவர். இதற்காக, ஓர் ஆசாமியிடம் இதைக் கொடுத்து அடிவாரத்தில் இருந்து சுமந்து வரச் செய்திருக்கிறார் சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமிகள்.

சுந்தர மகாலிங்கத்தைத் தரிசித்து விட்டு, சந்தன மகாலிங்கம் இருக்கும் பாதை நோக்கி வந்தார் சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமிகள். அப்போது இரண்டு ஆலயத்துக்கும் இடையே இருக்கும் ஓடையில் தண்ணீர் சலசலவென்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தண்ணீரைக் கடந்து, இந்த விநாயகர் விக்கிரகத்தை அங்கே ஓர் ஓரமாக வைத்தார். பிறகு,

சந்தன மகாலிங்கத்தைக் கூடத் தரிசிக்காமல் விடுவிடுவென திரும்பி கீழே நடந்தார். யாரோ ஒரு ஆசாமி திடீரென வந்து சந்தன மகாலிங்கம் இருக்கும் திசைப் பக்கம் பார்த்து, விநாயகர் விக்கிரகத்தை வைத்து விட்டு கீழே இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்கிற தகவலை, மேலே சந்நிதியில் இருக்கும் கிருஷ்ணன் குட்டி பூசாரியிடம் ஓடிப் போய்ச் சொன்னார் மலைவாசி ஆசாமி ஒருவர்.

அவ்வளவுதான்... முடிந்து வைத்திருந்த தன் சடைமுடியைக் கோபத்துடன் அவிழ்த்து விட்டு பரபரவென வந்தார் கிருஷ்ணன் குட்டி. கீழே ஓடையின் அருகில் வைத்து விட்டுப் போன விநாயகர் விக்கிரகத்தைப் பார்த்தார். அதே நேரம் கீழே சற்றுத் தொலைவில் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமி களையும் பார்த்தார் கிருஷ்ணன் குட்டி.

"ஏய்... யாரது... நில்லு" என்று கோபத்துடன் பெருங்குரல் எடுத்து கிருஷ்ணன் குட்டி கத்த... திரும்பிச் சென்ற சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் நின்றார். நிதானித்துத் திரும்பிப் பார்த்தார். கிருஷ்ணன் குட்டியை நோக்கி மெள்ள நடந்து வந்தார். இவர் முகத்திலும் கோபம். 'என்ன' என்பதுபோல் கிருஷ்ணன் குட்டியை எரித்து விடுவதுபோல் பார்த்தார்.

"என்னது... நீ பாட்டுக்கு வந்தே... ஒரு பிள்ளையாரை இங்கே வெச்சிட்டுத் திரும்பிப் பாக்காம போறே... என்ன நினைச்சிட்டிருக்கே உன் மனசுல?" கிருஷ்ணன் குட்டி படபடவெனக் கேட்டார்.

"ம்ம்... இதை மேலே பிரதிஷ்டை பண்ண வடக்கே இருந்து ஒருத்தன் வருவான். அப்ப அவன்கிட்ட கேளு" என்று சொல்லிவிட்டு, கிருஷ்ணன் குட்டியின் பதிலைக்கூட எதிர்பார்க்காமல் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தார் சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமிகள்.

மகான்களின் செயல்களுக்குப் பின்னே இருப்பவர் மகேசன் அல்லவா? சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமிகளின் இந்தச் செயலுக்குப் பின்னால் இருந்தவரும் அந்த சந்தன மகாலிங்கம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அப்படி வந்தவர்தான் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள். சந்தன மகாலிங்கத் திருச்சந்நிதியின் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு எடுத்துக் கொண்டவர்.

சதுரகிரி யாத்திரைக்கு செல்கிறீர்களா?

சில குறிப்புகள்...

■சதுரகிரிக்குச் செல்பவர்கள் தங்கள் பயணத்தைக் காலை ஆறு மணிக்குள் ஆரம்பித்து விட வேண்டும். அந்த நேரத்தில் நடந்தால்தான் மதியம் வெயில் ஏறுவதற்குள் உச்சியை அடைய முடியும். இருட்டு வேளையில் பயணத்தை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

■காலையில் பெரும்பாலும் எதுவும் உட்கொள்ளாமல் நடக்க ஆரம்பித்தால் ஓரளவு விறுவிறுவென்று நடந்து விடலாம். பயணத் தொலைவில் நாற்பது சதவிகித தொலைவைக் கடந்த பிறகு, கொண்டு சென்ற உணவை ஓரிடத்தில் அமர்ந்து நிதானமாக உட்கொண்டால், உடல் புத்துணர்வு பெறும். சற்று ஓய்வுக்குப் பின் நடையை மீண்டும் தொடங்கலாம்.

■குளுக்கோஸ் மற்றும் சில இனிப்புப் பண்டங்களை எடுத்துச் சென்று அவ்வப்போது உடல் களைப்பு அடையும் போது சாப்பிடலாம். உடல் கொஞ்சம் சுறுசுறுப்பு அடையும்.

■மேலே இருந்து கீழே இறங்க வேண்டும் என்றால் இருட்டுவதற்கு முன் தாணிப்பாறைக்கு வந்து விடும்படி பயணத்தை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இருட்டு வேளையில் இலக்கே தெரியாத மலையில் நடமாடுவது ஆபத்தானது; பயம் கலந்ததும் கூட! எனவே, இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் மேலேயே தங்கி விட்டு மறு நாள் காலையில் கிளம்பி, கீழே இறங்குவதே நல்லது.

டி வந்த ஸ்வாமிகள்!

எஸ்.எம். ராமகிருஷ்ணன் (சிவகாசி)

"சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே சதுரிகிரிக்குச் சென்று வரும் பெரும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது பாக்கியமே! அமாவாசை போன்ற விசேஷ தினங்களில் நண்பர்களுடன் சதுரிகிரிக்குச் செல்வேன். சில இரவு வேளைகளில் அங்கே தங்கியும் இருக்கிறேன்.

தை அமாவாசை நாளில் ஒருமுறை அப்படிப் போயிருந்தேன். பனி என்றால் அப்படியரு பனி. பொழுது சாய ஆரம்பித்ததுமே எதிரே ஓரடி இடை வெளியில் உள்ள நபர்கூட நமது கண்களுக்குப் புலப்பட மாட்டார். அந்த அளவுக்கு பனியின் ஆதிக்கம் பலமாக இருக்கும்.

வழக்கமாகச் செல்வது போல் ஒரு முறை சதுரிகிரிக்குப் போயிருந்தேன். அப்போது பெங்களூர் ஸ்வாமிகள், சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதிக்கு வந்த நேரம் அது...

நான் போன போது பெங்களூர் ஸ்வாமிகள், மலையில் இல்லை. கீழே இறங்கி விட்டிருப்பதாக சொன்னார்கள். அப்போது பெங்களூர் ஸ்வாமிகளிடம், சிலர், 'சிவகாசியில் இருந்து தாடி வைத்த ஆசாமி

ஒருவர் மலைக்கு வந்திருந்தார்' என்றிருக்கிறார்கள். ஸ்வாமிகளுக்கு என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை. அடுத்த ஓரிரு நாட்களில் என்னைத் தேடி, சிவகாசிக்கே வந்துவிட்டார். நான் வசிக்கும் இடத்தின் அடையாளத்தை விசாரித்துக் கொண்டு வந்தவர், ஒரு சைக்கிள் கடையில் இருந்தபடி, என் வீட்டுக்கு ஆள் அனுப்பி வரச் சொன்னார். உடனே என் நண்பர்களுடன் ஸ்வாமிகளைத் தேடிப் போனேன். நாங்கள் போய் நின்றதும் 'இங்கே

யாரு ராமகிருஷ்ணன்' என்று என்னைப் பார்த்தே கேட்டார். 'நான்தான் சாமீ' என்று கும்பிட்டேன்.

அவரைப் பார்த்ததுமே எனக்குள் ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது. இதை இனம் தெரியாத பரவசம் என்றே சொல்ல வேண்டும். 'சதுரகிரிக்கு வந்து போனதா சொன் னாங்க. உங்க நண்பர்களோடு தொடர்ந்து வாங்க. அன்னதானத்தையும் நடத்துங்க' என்று சொன்னார். பின்னர் சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலுக்கு வருபவர்களுக்காக அன்னதானத்தை ஆரம்பித்தோம். அதுதான் 'சதுரகிரி சித்தர் கூட அன்னதானம்'. முதல் அன்னதானம் அஞ்சு படி அரிசியோடு துவங்கியது. அப்போதெல்லாம் கூட்டமே இருக்காது. அமாவாசை என்றால் அதிகபட்சம் பத்துப் பதினைந்து பேரே வருவார்கள். ஒரு சுமையைக் கீழே இருந்து மேலே தூக்கி வருவதற்கு 17 ரூபாய் கூலி. வத்திராயிருப்பில் இருந்தே நடந்து போக வேண்டும். இப்போது தாணிப்பாறை வரைக்கும் சாலை வசதி வந்துவிட்டது.

சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் பணி புரிபவர்களுக்கு பெங்களூர் ஸ்வாமிகள், தெய்வமாகவே தெரிந்தார். அவரது ஸித்து வேலைகளைப் பலரும் அப்போது உணர் ஆரம்பித்தனர். கூலிக்கு வேலை செய்பவர்களை ரொம்பவும் அரவணைத்துச் செல்வார். ஒவ்வொருவர் மனதிலும் என்ன இருக்கிறது என்பதை தன் தவ வலிமையால் உணர்ந்து, அருளுவார்.

ஒருமுறை கொத்தனார் ஒருவர், சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் கட்டுமான வேலையில் இருந்தார். அவர் மனதில் இருப்பதை அறிந்து கொண்ட ஸ்வாமிகள், அவரைத் தன் அருகே அழைத்தார். 'என்ன, திருப்பதி போய் வெங்கடாசலபதியை தரிசிக்கணும்னு ஆசையா இருக்கா?' என்று கேட்டார். கொத்தனார் விதிர்விதிர்த்துப் போனார். தன் மனதில் இருப்பதை எப்படி இவர் கண்டுபிடித்தார் என்கிற பிரமிப்பு அவருக்கு!

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

பூநீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ் சாலையில், பூநீவில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன் கோவில்.

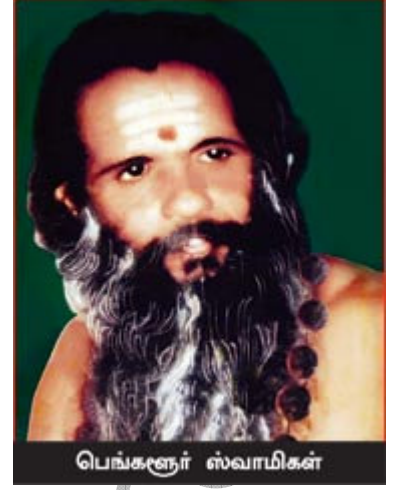
இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால், வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித்தால், தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 33 கி.மீ. தொலைவு.

'ஆமாம் சாமி' என்றார். 'உட்கார்' என்று சொல்லி அவரை அமர வைத்தார். 'கண்களை மூடிக்கோ' என்று சொன்னார். ஏதேதோ ஜபித்த பெங்களூர் ஸ்வாமிகள், 'இப்ப உங்க கண்களுக்கு தெரியறது யாரு?' என்று கேட்டார். 'ஆஞ்சநேயர் தெரியறார் சாமி' என்று கண்களை மூடிய நிலையிலேயே சொன்னார். 'சரி. அப்படியே ஆஞ்சநேயா... ஆஞ்சநேயா... என்னை திருப்பதிக்குக் கூட்டிப்போய் வெங்கடாசலபதியை தரிசனம் செய்து வையின்னு சொல்லு' என்றார். அதேபோல் சொன்னார் கொத்தனார். பிறகு, சில விநாடிகளுக்கு பரவசப்பட்ட நிலைக்குப் போனார் கொத்தனார். 'சாமி... வெங்கடாசலபதி தரிசனம் எனக்குக் கிடைச்சிருச்ச சாமி... நான் தரிசனம் பண்ணிட்டேன்' என்று சொல்லி கண்களைத் திறந்தவர், அவரது கால்களில் விழுந்து ஆனந்த கண்ணீர் விட்டு நெகிழ்ந்தார்.

முதன் முதலாக சதுரகிரிக்கு பெங்களுர் ஸ்வாமிகள் வந்தது (1986 என்பர்) ஓர் ஆடி அமாவாசை நேரத்தில்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த சுற்று வட்டாரப் பகுதியில் திரிந்தவர், மகாராஜபுரம் என்ற கிராமத்தின் வழியாகச் சென்று

பெங்களுர் ஸ்வாமிகள்

கொண்டிருந்தாராம். ஆடி அமாவாசை தினத்தன்று மகாலிங்க ஸ்வாமியின் தரிசனத்துக்காகச் சதுரகிரிக்குச் செல்லும் பக்தர்கள், கூட்டம் கூட்டமாக இந்தக் கிராமத்தின் வழியாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தனர். பக்தர்களின் திடீர் கூட்டம் காரணமாக, மகாராஜபுரத்தில் டிக்கடை, வெத்தலைப் பாக் குக் கடை, குளிப்பானக் கடை என்று திடீர் கடைகள் ஏராளமாக முளைத்திருந்தன. சாலையின் ஓரமாக மர பெஞ்சுகள் போடப்பட்டு வருவோர் போவோரை அந்தக் கடைகள் இழுத்த வண்ணம் இருந்தன. அனைத்துக் கடைகளிலும் வியாபாரம் ஜோராக நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால், ஒரே ஒரு டிக்கடையில் மட்டும் வியாபாரம் ஆகவில்லை. அடுப்பில் பால் கொதித்துக் கொண்டே இருந்தது. வெளியே போடப்பட்ட மர பெஞ்சுகளில் மனிதர்களின் வாசம் இல்லை. எவரும் டி குடிக்க இந்தக் கடைக்குள் நுழையவில்லை. இத்தனைக்கும் சதுரகிரி செல்லும் பக்தர்கள் அனைவரும் அந்தக் கடையைத் தாண்டித்தான் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், வெவ்வேறு கடைகளில் தங்களின் தாகத்தையும் பசியை யும் தணித்துக் கொண்டனர்.

முதல் போட்டுச் சாமான்கள் கொள்முதல் செய்து கடை போட்ட உள்ளூர் ஆசாமி புலம்பாத குறையாகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். கடையில், தான் வைத்திருந்த சுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் ஸ்வாமி படங்களுக்கு மீண்டும் ஒரு முறை ஊதுவத்திகளை பவ்யமாகக் காண்பித்தார். கற்பூரம் ஏற்றி ஆராதனை செய்தார். "மகாலிங்கம்... போட்ட முதலுக்குக் குறை இல்லாம வியாபாரம் ஆகணும்" என்று வாய் விட்டுச் சொல்லிக் கண்களை மூடி பிரார்த்தனை செய்தார். அந்த நேரத்தில் ஒரு குரல் கேட்டது: "ஒரு டி கொடுங்க சாமீ..."

கற்பூரம் காட்டிக் கொண்டிருந்த டிக்கடைக் காரர் சட்டென்று திரும்பினார். வெளியே- சாமியார் தோற்றத்தில் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். செக்கச்செவேல் என்ற நிறம்... காவி உடை... கழுத்தில் ருத்திராட்சம். இந்த சாமியார்தான் டி கேட்டவர் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட டிக்கடைக்காரர், அவரிடம் கேட்டார்: "சாமீ சதுரிகிரி வரைக்கும் போறீங்க போலிருக்கு?"

அதற்கு அந்த சாமியார் வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லாமல், "ம்ம்ம்" என்றார். வந்திருப்பவரின் திருநாமம் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் என்பதோ, சதுரிகிரி சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியை இவர்தான் சீரமைக்கப் போகிறார் என்பதோ அந்த டிக்கடைக்காரருக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை. "தோ, போடறேன் சாமீ..." என்றவர், படுஉற்சாகமாக ஒரு ஸ்பெஷல் டி தயாரித்து, பவ்யமாக பெங்களூர் ஸ்வாமிகளிடம் நீட்டினார். வாங்கிக் குடித்தவர், அதற்கு உண்டான காசை சில்லறை நாணயங்களாகக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் போயே போய் விட்டார்.

அந்த சில்லறை நாணயங்களைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு கல்லாவில் போட்டார் டிக்கடைக்காரர். அடுத்த விநாடி சற்று நிதானிப்பதற்குள், 'நாலு டி போடப்பா!', 'முணு வடை கொடப்பா!' என்ற குரல்கள் தொடர்ந்து அவரைத் துளைத்த வண்ணம் இருந்தன. கடைக்கு

வெளியே அப்படியிரு கூட்டம்! எப்படித்தான் திடீரென அவ்வளவு பேர் அந்தக் கடைக்கு முன் சேர்ந்தார்களோ, தெரிய வில்லை!

சரக்குகள் அனைத்தும் சில நிமிடங்களில் காலியான பிறகே, அந்த மகாராஜபுரம் டிக்கடைக் காரர் சற்று யோசித்தார். 'தன்னிடம் முதல் டியை வாங்கிக் குடித்தவர் சாதாரண ஆசாமி அல்ல... மகா புருஷன்' என்ற முடிவுக்கு வந்தார். வியாபார களேபரங்கள் எல்லாம் ஓய்ந்த பிறகு, சதுரகிரிக்குச் சென்ற கடைக்காரர், பெங்களூர் ஸ்வாமிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தார்; ஸ்வாமிகள் அங்கு வந்த நோக்கத்தை அறிந்தார். சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் அருகே நடக்கும் அன்னதானத்துக்குத் தன்னால் முடிந்த பொருட்களையும் அந்தக் கடைக்காரர், பெங்களூர் ஸ்வாமிகளிடம் கொடுத்து விட்டுச் சென்றதாகக் கூறுவர்.

பெங்களூர் ஸ்வாமிகளின் மகிமை பற்றி, அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு கிடைத்தவர் களுக்கு மட்டுமே தெரியும். திருமணத்தை வெறுத்து மலைக்கு வந்தவர் இவர் என்று கூறப்படுவதுண்டு. ஆரம்ப காலத்தில்- அதாவது சதுரகிரிக்கு வருவதற் குச் சில வருடங்கள் முன்பு வரை ஆந்திரா, பாண்டிச்சேரி போன்ற மாநிலங்களில் பிச்சை எடுத்து வசித்து வந்ததாகச் சொல்லப்படுவதுண்டு. பாண்டிச்சேரியில் ஓர் இடத்தில், சில காலத்துக்கு இவர் 'கம்போஸிங்' வேலை செய்து வந்தாராம். தேன்கனிக்கோட்டையில் பிறந்த இவர் அடிக்கடி பெங்களூர் சென்று வந்ததால், 'பெங்களூர் ஸ்வாமி கள்' என்ற பெயரே நிலைத்து விட்டது.

எம்.ஏ. படித்த இவர், ராணுவத்திலும் சில காலம் பணி புரிந்தாராம். ஆன்மிகத்தின் மேன்மையை அறிவதற்கு ரிஷிகேஷ் சென்று பதினைந்து வருட காலம் தங்கி இருந்தார். யோகா, தியானம் போன்றவற்றைக் கற்றார். தமிழ், ஆங்கிலம், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், இந்தி, மராத்தி போன்ற பல மொழிகளை அறிந்திருந்தார்.

'பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் என்பவர் சதுர கிரிக்கு வருவார்' என்பதை முன்கூட்டியே சொன்னவர் சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமிகள். தான் கொண்டு வந்து வைத்த விநாயகர் விக்கிரகத்தை, பெங்களூர் ஸ்வாமிகளே பிரதிஷ்டை செய்வார் என்று அப்போதைய பூசாரியான கிருஷ்ணன் குட்டி என்பவரிடம் சொன்னவர் சத்தியமூர்த்தி ஸ்வாமிகள். சொன்னது போலவே அந்த விநாயகர் விக்கிரகம் உட்பட பல புது சந்நிதிகளையும் கட்டி, அதற்கு உண்டான விக்கிரகங்களையும் முறைப்படி பிரதிஷ்டை செய்தார் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள். எடுத்துக் கொண்ட எந்தப் பணிக்கும் இடையூறு வந்தால், அதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும்

ஆடி அமாவாசையின்போது சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியில் பக்தர்கள் கூட்டம்...

கவலைப்படாமல் இருந்தவர் இவர். இது கடவுள் தந்த கொடை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் திருப்பணி வேலைகளை பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தபோது... இரவு நேரத்தில் இவர்கள் அயரும் வேளைகளில் பெரிய பாம்பு ஒன்று இவரது உடல் மேல் அடிக்கடி ஏறிச் செல்வதைப் பலரும் பார்த்திருக்கிறார்கள். பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் அறியாமலேயே அவர் உடல் மேல் தாண்டவமாடி விட்டுச் செல்லுமாம் அந்தப் பாம்பு!

பெரும்பாலும் சாக்கின் மேல் படுத்து, சாக்கையே போர்வையாக போர்த்தி இருந்ததால் இவரை 'சாக்கு ஸ்வாமிகள்' என்றும் சிலர் சொல்வார்கள். மலைக்கு வரும் பக்தர்களுக்கு ஏதாவது உடல் உபாதை இருந்தால் மூலிகை கொடுத்து குணமாக்குவார். எதிர்காலம் குறித்து கேட்கும் சிலருக்கு ஜோதிடம் சொல்வார். எவரிடமும் முகம் சுளித்துப் பேசவே மாட்டார். இதமாகவே பேசுவார்.

சதுரகிரியில் வாழும் மலைவாசிகளான பனியர் களிடம் அன்பாக இருப்பார். பொருளாதார ரீதியில் அவர்கள் உயர வேண்டும் என்று விரும்பினார். பனியர் இனத்துக் குழந்தைகள் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும் என ஆசைப்பட்டார்.

சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் திருப்பணி வேலைகளுக்காக உதவும் கூலியாட்களுக்கு அரிசியும் பணமும் கொடுக்கும் வழக்கத்தை இவர்தான் ஆரம்பித்து வைத்ததாக, மலைவாழ் மக்கள் பெருமையுடன் சொல்கிறார்கள். அதுவரை வேலை செய்தவர்களுக்கு பணமாகக் கொடுக்காமல் ஏதாவது பொருளையே கூலியாகக் கொடுத்து வருவார்களாம். ஒவ்வொருவர் செய்யும் வேலைக்கு ஏற்ப அவர்களுக்குக் கூலி கொடுத்தார் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள். இந்தத் திருப்பணி வேலைகளின்போதுதான் சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியை நோக்கி ஏறிச் செல்வதற்கு படிக்கட்டுகள் அமைக்கப்பட்டன. அதற்கு முன்பு வரை ஒற்றையடிப் பாதை மட்டுமே இருக்கும். அதுவும் கரடுமுரடாக இருக்கும்.

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ் சாலையில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் இருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன் கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 15 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால், வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 7 கி.மீ. பயணித்தால், தாணிப்பாறை என்ற மலைவாழ் மக்களின் கிராமத்தை அடையலாம். இதுதான் சதுரகிரியின் அடிவாரம். இங்கிருந்து சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 77 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 33 கி.மீ. தொலைவு.

சந்தன மகாலிங்கம் திருக்கோயில் ஒரு முழுமை யான வடிவத்துடன் வந்தது இவர் காலத்தில்தான் என்கிறார்கள். 87-ல் சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் திருப்பணி வேலைகள் துவங்கி, 88-ல் முடித்து கும்பாபிஷேகம் நடத்தினார் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள். இந்த வைபவம் நடந்தபோது கிருஷ்ணன்குட்டி பூசாரியாக இருந்தார். கிருஷ்ணன்குட்டியின் முயற்சியால்தான் 'சந்தன மகாதேவிஅம்மன்' என்ற பெயரில் அம்மனுக்கு முழு உருவ விக்ரகம் வைக்கப்பட்டது. அதுவரை, 'பரவைக் காளி' என்ற பெயரில் ஒரு திருவுருவம் இருந்தது.

"இதற்கு முன் நினைவு தெரிந்தவரையில், சிவா சாமி பூசாரியின் காலத்தில் 1971-ஆம் ஆண்டு கும்பாபிஷேகம் நடந்தது. பின்னர் 26.7.76-ல் சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு மண்டபம் கட்டி, சிறிய அளவில் கும்பாபிஷேகம் நடந்தது. இதையடுத்து 88-ல் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் நடத்தி வைத்தார். அதைத் தொடர்ந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 2000-ஆம் வருடத்தில் கும்பாபிஷேகம் நடந்தது. அடுத்தபடியாக, 2012-ஆம் வருடம் கும்பாபிஷேகம் நடக்க இருக்கிறது. அதற்குண்டான வேலைகளை இப்போதே ஆரம்பித்து விட்டோம். இன்னும் பலரும் வந்து செல்லும் வகையில் வசதிகளை இங்கே பெருக்க வேண்டும் என்பதே எங்கள் குறிக் கோள்" என்கிறார் சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயம் தொடர்பான அன்பர் ஒருவர்.

சதுரகிரிக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பைக் கொடுத்த இறைவன், அங்கே என்னென்ன காட்சிகளை எல்லாம் பக்தர்களுக்குக்

கொடுக்க வேண்டும் என்பதையும் அவனே தீர்மானிப்பான். இதுதான் நிஜம். அதை விட்டு விட்டு, 'சதுரகிரியில் சித்தர்கள் தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்குமா? ஜோதி வடிவில் சித்தர்களை இரவு வேளைகளில் தரிசிக்கலாம் என்று பலரும் சொல்கிறார்களே... அதுபோல் அவர்களின் தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்குமா? சித்தர்கள் இரவு வேளைகளில் வண்ண ஜால விளையாட்டுகளை வான வெளியில் நடத்துவார்கள் என்கிறார்களே... அதை நான் கண்டு இன்புற முடியுமா?' என்றெல்லாம் பலரும் தங்களுக்குள் கேட்கிறார்கள். இன்னும் சிலரோ, மற்றவர்களிடம் வெளிப்படையாகக் கேட்டே விடுகிறார்கள்.

ஒரு விஷயத்தை அனைவரும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்... வீணாக மனதைக் குழப்பிக் கொண்டு அலையக் கூடாது. எதிர்பார்த்துச் செல்வது எதையும் இறைவன் கொடுக்க மாட்டான். எதிர்பாராமல் இருக்கும் சிலவற்றை அருளாமல் இருக்கவும் மாட்டான். தன் பக்தர்களுக்கு எந்த வடிவிலும் அவன் காட்சி தரலாம். ஆதிசங்கரரின் வாழ்க்கையில் புலையன் வடிவில் இறைவன் வரவில்லையா? சதுரகிரி அற்புதங்களும் இதேபோல்தான்! உங்களுக்கு எதிரே நடக்கும் அனைத்தையும் சித்தர்களின் வெளிப்பாடாகவே நினையுங்கள்.

யாத்திரையின் போது கஷ்டப்படும் எவருக்கும் வலியச் சென்று உதவுங்கள். அவர்களுக்கு உதவுவதே உண்மையான தெய்வீகம். இந்த தெய்வீகத்தில் இறைவனை நீங்கள் உணரலாம். சித்த புருஷர்களை தரிசிக்கலாம். உதவும் உள்ளங்களுக்கு அருகில் இறைவன் எப்போதும் இருப்பான்.

தற்போது சதுரகிரி யாத்திரை வருகிற அனைவரும், தங்களின் நலனை விட பிறரது நலனையே பெரிதாகக் கருத வேண்டும். உதவ வேண்டும். இதுவே யாத்திரையின் உண்மையான பலன்.

கார் வரை வந்து உதவியது யார்?

தீ. பாலசுப்பிரமணியன்,
ஓய்வு பெற்ற வங்கி அதிகாரி
(விருகம்பாக்கம், சென்னை):

மனைவியுடன் பாலசுப்பிரமணியன்

கடந்த 20.4.08 சித்ரா பெளர்ணமி அன்று நான் சதுரிகிரி சென்று வந்த அனுபவம், நினைத்துப் பார்க் கவே முடியாத அற்புதங்கள் நிறைந்த பயணம். அன்று நான், என் மனைவி மற்றும் சம்பந்தி ஆகிய மூவரும் மதுரையில் இருந்து அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு கார் மூலம் புறப்பட்டு, இரண்டு மணி நேரத்தில் தாணிப் பாதையை அடைந்தோம். எனக்கு 68 வயது. என் மனைவி என்னை விட மூன்று வயது குறைந்தவள்.

தாணிப்பாதையில் சுமார் 15 நிமிட ஓய்வுக்குப் பின் மகாலிங்க ஸ்வாமியைத் தரிசிக்க ஏழேகால் மணிக்கு நடக்கத் தொடங்கினோம். என் மனைவிக்கு 'குளுக்கோமா' என்ற பார்வைக் கோளாறு உண்டு. எவர் உதவியும் இல்லாமல் தனி நபராக அவளால் மலையேற முடியாது. எனவே, அவளின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஜாக்கிரதையாக ஏறினேன். ரொம்பவும் சவாலான யாத்திரைதான் இது. புறப்பட்டதில் இருந்து சுமார் 6 மணி நேரம் கழித்து, மதியம் சுமார் 1:15 மணிக்கு மலையின் உச்சியை அடைந்தோம்.

சுந்தரலிங்கம், சுந்தர மகாலிங்கம், சந்தன மகாலிங்கம் ஆகிய தெய்வத் திருமேனிகளை உளமார தரிசித்து விட்டு உடனே கீழே இறங்குவதாகத் திட்டம். அதன்படி நாங்கள் இறங்கத் தொடங்கினோம். அப்போது மதியம் சுமார் 2:15 மணி இருக்கும். மாலை சுமார் 6 மணி அளவில் மலையின் பாதி தொலைவை மட்டுமே நாங்கள் கடந்திருந்தோம். இந்தத் தொலைவை கடந்து வருவதற்கே எங்களுக்கு பல பக்தர்களது உதவி தேவைப் பட்டது. மலை எங்கும் இருள் கவ்வ ஆரம்பித்து விட்டது. கண்களுக்குப் பாதை புலப்படவில்லை. பெளர்ணமி என்றாலும், மருந்துக்கு கூட வெளிச்சம் இல்லை.

அவ்வப்போது எங்களுக்கு உதவியபடி வந்தவர்கள், ஒருகட்டத்தில் தங்களுக்கு நேரமாகி விட்டது என்று சொல்லி, எங்களைக் கடந்து விறுவிறுவென்று நடக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். பாவம், எங்களால் அவர்களுக்குத் தாமதமாகி விடக் கூடாது அல்லவா? எங்களின் தடுமாற்றத்தைப் பார்த்த பலரும், 'நிதானமாகச் செல்லுங்கள்... இருட்டுவதற்குள் கீழிறங்கி விடுங்கள்' என்று நிதானத்தையும் அவசரத்தையும் கலந்து கலவரப்படுத்தினார்கள். நடந்தோம்.

ஒருவழியாக அத்திரி ஊத்து வந்தது. தண்ணீர் சலசலவென்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது. காலையில் நாங்கள் மேலே ஏறி வரும்போது இடுப்பளவு தண்ணீர் இருந்தது. ஆனால் இறங்கும்போது, நெஞ்சளவுக்கு தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதில் இறங்கி நடந்தோம். இதில் பெரிய ஆச்சரியம் என்னவென்றால், நான் நனைந்து விட்டேன். முழுக்கத் தண்ணீரில் இறங்கி நடந்த என் மனைவியின் சேலை துளி கூட நனையவில்லை. இதை எப்படிச் சொல்வது என்றே புரியவில்லை. நெகிழ்வான நிகழ்ச்சி.

இருளின் தாக்கம் அதிகமாகவே, அதுவரை பயப்படாத நான் அப்போதுதான் பீதி அடையத் துவங்கினேன். 'பார்வை சரியில்லாத என் மனைவியைக் கூட்டிக் கொண்டு எப்படி காரை அடைவேன்?' என்ற என் கவலை முணு முணுப்பாக வெளி வந்தது. சுந்தர மகாலிங்கத்தையும், என் இஷ்ட தெய்வமான திருச்செந்தூர் முருகனையும் பிரார்த்தித்தேன். இதை, என் மனைவியும் அரைகுறையாகக் கேட்டு விட்டாள் போலிருக்கிறது. அவளது இயலாமை அலறலாக வெளிப்பட்டது. திடீரென்று பெருங்குரல் எடுத்து, 'யாராவது, என்னை கார் இருக்கும் இடத்துக்குக் கூட்டிச் செல்லுங்களேன்... என்னால் கொஞ்சம் கூட நடக்க முடிய வில்லை' என்று கதறினாள்.

அப்போது சற்றும் எதிர் பார்க்காத நிலையில் இரண்டு பேர் என் மனைவிக்கு ஆறுதல் கூறியபடி, வேகமாக அருகே வந்தார்கள். 'கவலைப்படாதீங்கம்மா... நீங்க எங்க அம்மா மாதிரி. உங்களை கார்ல ஏத்தி விட்டுடறோம். வாங்க!' என்று சொல்லி, என் மனைவியை இரண்டு பக்கமும் தாங்கிக் கொண்டனர். இதில் என்ன அதிசயம் என்றால், என் மனைவியின் கால்கள் தரையில் படவே இல்லை! சுமார் முக்கால் மணி நேரத்தில், கார் இருக்கும் இடம் அருகே கொண்டு வந்து விட்டு விட்டனர். அந்த இருட்டு வேளையில் அவர்கள் எப்படி என் மனைவியைத் தாங்கிக் கொண்டு வேகமாக நடந்தார்கள்... அவர்களுக்கு

ஈடுகொடுத்து நானும் என் சம்பந்தியும் எப்படிப் பின்தொடர்ந்தோம் என்பதெல்லாம் இதுவரை கேள்விக்குறியாகவே இருக்கிறது.

கீழே வந்ததும், இருவரும் என் மனைவிக்குக் கறுப்பு திராட்சைப் பழங்களைக் கொடுத்து சாப்பிடச் சொன்னார்கள். நானும் ஆசைப்பட்டுக் கேட்டேன். ஆனால், எனக்குத் தர மறுத்து விட்டனர். ஒருவர் காவி வேஷ்டி அணிந்திருந்தார்; இன்னொருவர் வெள்ளை வேஷ்டி. இருவருக்கும் ஏதாவது பணம் கொடுத்து, நம் நன்றியைத் தெரிவிக்கலாம் என்று திரும்பிப் பார்த்தால்... ஒரே விநாடியில் காவி வேஷ்டியையும் காணோம்; வெள்ளை வேஷ்டியையும் காணோம்! அந்தப் பகுதி முழுவதும் தேடினேன். விசாரித்தேன். இவர்களைப் பற்றிய தகவல் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அந்த மகாலிங்கமே ஆட்களை அனுப்பி, என் மனைவியின் துயரைத் துடைத்திருக்கிறார் என்றே நம்புகிறேன்.

"பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் முதன் முதலாக சதுரகிரிக்கு வரும்போது, சாப்டூர் பாதை வழியாகத்தான் ஏறினார்" என்றார் சாப்டூரைச் சேர்ந்த ஆன்மிக அன்பர் ஒருவர். மகான்கள் வந்த வழியை விட, வந்த நோக்கம்தான் முக்கியம். பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் என்ன நினைத்து சதுரகிரிக்கு வந்தாரோ தெரியவில்லை.... ஆனால், அவரை இங்கேயே சில காலம் தங்க வைத்தது, மகாலிங்கத்தின் செயல் என்றுதான் கூற வேண்டும்.

பெங்களூர் ஸ்வாமிகள், சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதிக்குக் கீழே சின்னதாக ஒரு கூரையைப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார். தியானம் செய்வார். மலைக்கு வரும் அன்பர்கள் அனைவரிடமும் சதுர கிரியின் சிறப்பு பற்றி ஏதாவது தெரியுமா என்று விசாரிப்பார். எத்தனை வருடங்களாக அந்த அன்பர் இங்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்கிற தகவலையும் சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டு அறிந்து கொள்வார்.

ஒரு சில தினங்கள் சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதி யில் தங்கி இருந்த பின், மலையை விட்டுக் கீழே இறங்கிச் செல்ல முடிவெடுத்து விட்டார் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள். ஆனால், அவர் மலையை விட்டுக் கீழே இறங்கிச் செல்வதை, சந்தன மகாலிங்கத்தின் மேல் அன்பு கொண்ட பக்தர்கள் விரும்பவில்லை. தொடர்ந்து அவர் இங்கேயே தங்கி, சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதியில் ஆன்மிகப் பணி ஆற்ற வேண்டும் என்று பல அன்பர்கள் அவரிடம் வேண்டுகோள் வைத்தனர். இதை பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் ஏற்கவில்லை. 'எனக்கான பணி இதுவல்ல...' என்று சொல்லி, நிராகரித்து விட்டார்.

திட்டங்கள் போடுவது மட்டும் நமது வேலை. ஆனால், அது நிறைவேறுவது நம் கையில் இல்லை. மகேசன் கையில்தான் உள்ளது. அனைத்தும் உணர்ந்த பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் இதை மட்டும் மறந்து விட்டார் போலும்!

மலையை விட்டுக் கீழே இறங்கிச் செல்லும் தனது முடிவில் உறுதியாக இருந்தார். ஆனால், சந்தன மகாலிங்கத்தின் முடிவு வேறு விதமாக இருந்தது.

இவரை வைத்துதான் தனது ஆலயத் திருப்பணிகள் துவங்க வேண்டும் என்று அவர் முன்கூட்டியே தீர்மானித்திருந்தார் போலும். எனவே, இந்த மலையின் அற்புதத்தை பெங்களூர் ஸ்வாமிகளுக்கு உணர்த்த விரும்பினார். ஏதேனும் ஓர் அற்புதத்தை நிகழ்த்தி, அவரை இங்கேயே தங்க வைக்க வேண்டும் என்பது சந்தன மகாலிங்கத்தின் எண்ணமாக இருக்கலாம்!

ஓர் அமாவாசை தினத்தன்று நள்ளிரவு நேரம்... சற்று முன் சந்தன மகாலிங்கத் திருமேனிக்கு நடந்து முடிந்த அபிஷேக திரவியங்களின் நறுமணம், அந்த ஆலயப் பகுதி முழுவதையும் கமகமவென்று நிறைத்திருந்தது.

சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு உண்டான தனது வழிபாடுகளை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு கால தாமதமாக மெள்ளக் கண்ணையர்ந்தார் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள். அசதியின் காரணமாகப் படுத்ததும் உறங்கி விட்டார்.

அப்போது, அங்கே அந்த அதிசயம் நடந்தது. யதேச்சையாக சட்டென்று கண் விழித்தார் பெங்களூர் ஸ்வாமிகள். சற்று முன் கண்ணையர்ந்த தனக்கு அதற்குள் ஏன் விழிப்பு வந்தது என்பது புரியாமல் திகைத்தார்.

ஒட்டுமொத்த மலைப் பிரதேசமே பெரும் அமைதியில் இருந்தது. அமாவாசை தினம் என்பதால் எங்கும் கரும் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. இருட்டில் தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து உட்கார்ந்தார். ஏதோ காட்டுப் பறவைகள் 'ஊ ஊ' என உற்சாகக் குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. மெலிதான காற்றில் மரங்கள் 'விஸ்ஸ்ஸ்' என்ற சத்தத்துடன் மெள்ள அசைந்து கொண்டிருந்தன.

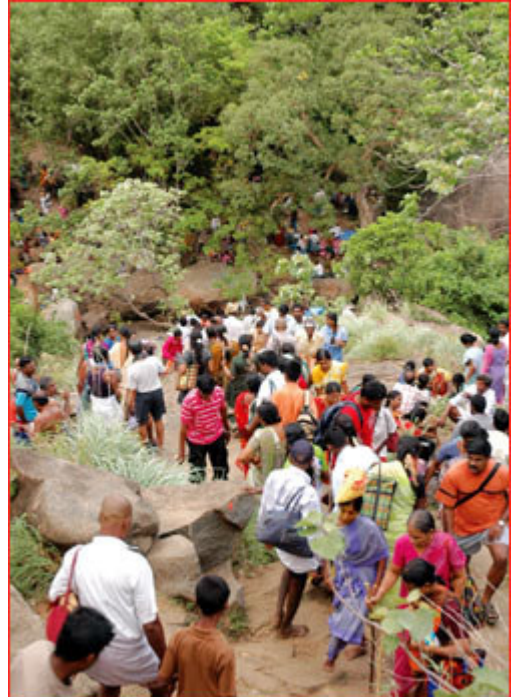
சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டுப் படுக்கப் போக யத்தனித்த பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் ஒரு கணம் துணுக்குற்றார். அவரது பார்வை தவசி குகைப் பக்கம் நிலை குத்தி நின்றது (சுந்தர மகாலிங்கம் ஆலயத்தின் மேல் உள்ள பகுதிதான் தவசி குகை. சித்த புருஷர்களின் சத் சங்கக் கூட்டம் இந்தக் குகையில்தான் கூடுவதாக முன்பு எழுதி இருந்தோம். இங்கு பக்தர்கள் சென்று திரும்புவது

என்பது, சித்தர்களின் பணிகளுக்கு இடையூறு தரலாம் என்பதை அன்பர்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்).

எங்கும் கும்மிருட்டாக இருந்த நேரத்தில் தவசி குகை பகுதியில் மட்டும் ஒரு வெளிச்சப் பந்து மிகப் பிரகாசமாகத் தெரிந்தது. கிட்டத்தட்ட ஒரு கால்பந்து அளவுக்கு இருந்த அந்த வெளிச்சம், தவசி குகையில் இருந்து மெள்ள வானில் தவழ்ந்து, பெங்களூர் ஸ்வாமிகளுக்கு மேலே நகர்ந்து, சந்தன மகாலிங்கம் திருச்சந்நிதியை அடைந்தது. ஒரு சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு, வந்த வழியே அதே வேகத்தில் திரும்பி தவசி குகையை அடைந்தது.

இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்வைப் பார்த்த பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் பிரமித்துப் போய் விட்டார். இத்தகைய ஒரு குறிப்பால், இறைவன் தனக்கு உணர்த்தும் செய்தி என்ன என்பதையும் அடுத்தடுத்த நாட்களில் அவர் உணர்ந்தார்.

பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் சதுரகிரிக்கு வந்தபோது, இங்கு சந்தன மகாலிங்கத்துக்கு மட்டும் சந்நிதி இருந்தது. பிற பரிவார தேவதைகளின் சந்நிதிகள் அவ்வளவாகக் கிடையாது. அவரது முன் முயற்சியாலும் இன்னும் சில அன்பர்களின் ஒத்துழைப்பாலும்தான் இன்றைக்கு நாம்

காண்கிற அளவுக்கு சந்தன மகாலிங்கம் திருக்கோயில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. ஒரு கட்டத்தில், இறை அனுக்கிரஹம் மிக்க பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் சதுரகிரியை விட்டுச் செல்ல வேண்டிய ஒரு கட்டாயம் பின்னாளில் உருவானது. இன்று அவர் சதுரகிரியில் இல்லை. என்றாலும், அவர் வகுத்துக் கொடுத்த சில நடைமுறைகள், திட்டங்கள் போன்ற அனைத்தும் அங்கே திறமையாக செயலாக்கம் பெற்று வருகின்றன.

பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் மலையை விட்டு இறங்கிய பின் (தற்போது இவர் எங்கு இருக்கிறார் என்பது தெரியவில்லை) சில வருடங்கள் கழித்து, மெட்ராஸ் ஸ்வாமிகள் என்பவர் சந்தன மகாலிங்கம் திருக்கோயில் பணிகளைத் தொடர்ந்து வருகிறார்.

"எத்தனையோ இன்னல்களைத் தாண்டி, சதுரகிரிக்கு வரும் சேவார்த்திகள் அனைவரும் நல்ல முறையில் உபசரிக்கப்பட வேண்டும். அவர்களுக்கான அடிப்படை வசதிகள் இங்கே முறையாகச் செய்து தரப்பட வேண்டும் என்பதற் காகப் பாடுபட்டு வருகிறோம். பொதுவாக கீழ்க் கோயிலுக்கு (சந்தன மகாலிங்கம்) வருபவர்கள் மேல் கோயிலுக்கு (சந்தன மகாலிங்கம்) அவ்வளவாக வருவதில்லை. சட்டநாதர் வசித்து தவம் செய்து வந்த குகையுடன் கூடிய இந்தக் கோயிலுக்கும் பக்தர்கள் வந்து தரிசிக்க வேண்டும். குறையே இல்லாமல் அன்னதானம் செய்து வருகிறோம். தமிழக இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறையின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் இந்தக் கோயிலை, அரசு அதிகாரிகளின் ஒத்துழைப்புடன் மேம்படுத்தி வருகிறோம்" என்றார்.

உள்ளன்போடு தன்னை வணங்கும் பக்தர் களுக்கு எப்படியாவது காட்சி கொடுத்து விடுவார் ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கம். அபரிமிதமான அன்பு வைத்திருக்கும் பக்தர்களின் உள்ளம் வருத்தம் அடைவதற்கு அந்த இறைவன் விரும்ப மாட்டார். இதுபோன்ற எத்தனையோ சம்பவங்களை சந்தன மகாலிங்கம் நிகழ்த்தி இருக்கிறார்.

இப்படித்தான் ஒரு முறை, இறை அனுபவத்தை நேரில் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தை சென்னை அன்பர் ஒருவருக்கு அருளினார் ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கம்.

சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதி அருகே ஆடி அமாவாசை அன்று, 'மகேஸ்வர பூஜை' விமரிசையாக நடைபெறும். அடியார்களுக்கு அன்னதானம் வழங்குவதை மகேஸ்வர பூஜை என்பர். அதாவது மகேசனுக்கு செய்யும் பூஜை. லட்சக்கணக்கான பக்தர்கள் குவிந்திருக்கும்போது இந்த அன்னதானம் ஆரம்பமாகும். முதலில், சாதுகளுக்கு சாப்பாடு போடுவார்கள். முதல் பந்தியில் அவர்கள் சாப்பிட்டு எழுந்த பின் பக்தர்களுக்கு அன்னமிடத் துவங்கு வார்கள். சாதம், குழம்பு, ரசம், மோர், பொரியல், கூட்டு என்று முழு வகையான சாப்பாடாக இது இருக்கும். இறைவனே அடியார் ரூபத்தில் வந்து இதில் கலந்து கொள்வார் என்பது நம்பிக்கை.

பல வருடங்களுக்குமுன் ஆனைமலை ஸ்வாமி கள் என்பவர் இந்த மகேஸ்வர பூஜையை நடத்தி வந்தார். ஒரு காலத்துக்குப் பிறகு அவரைத் தொடர்ந்து இந்தப் பணியை நிறைவேற்றி வருபவர் வ.புதுப்பட்டி என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஜெகதாம்பாள் என்பவர்.

அன்னதானத்தின்போது...

அன்ன தர்மசத்திரம்

அவர் நம்மிடம் சொல்லும்போது, "மகேஸ்வர பூஜைக்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட் களையும் கீழே இருந்து கொண்டு வந்து விடுவோம். சமையல் வேலைகளுக்கு கூலிக்கு ஆட்களை வைத்துக் கொள்வதில்லை. காய்கறி வெட்டுவது, சமைப்பது, பரிமாறுவது, இலை எடுப்பது, பாத்திரம் துலக்குவது என்று அனைத்து பணிகளையுமே

எங்கள் குடும்பத்து உறுப்பினர்கள் சேர்ந்து செய்து விடுவோம். வடை-பாயசத்தோடு சாப்பாடு நடை பெறும். கடைசிப் பந்தியில்தான் நாங்கள் சாப்பிடு வோம். கடந்த 37 வருடங்களாக இந்த மகேஸ்வர பூஜையை நடத்தி வருகிறோம். இதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறோம்.

மகேஸ்வர பூஜையில் சாப்பிடணும்னு பசியோட வர்றவங்களுக்கு சலிப்போட சாப்பாடு போட்டா, அனைத்து வகைப் பதார்த்தங்களும் தீர்ந்து கொண்டே இருக்கும். இதுமாதிரி சூழ்நிலையில், அடுத்தடுத்து ஆட்களை வைத்துச் சமைத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டி இருக்கும். அதே நேரம், வர்றவங்ககிட்டே முகம் சுளிக்காம சந்தோஷத்தோட பார்த்துப் பார்த்துச் சாப்பாடு பரிமாறினா எடுத்துப் போடற பாத்திரத்துல பதார்த்தம் வளர்ந்துகிட்டே இருக்கும். அட்சய பாத்திரம் மாதிரி சீக்கிரம் தீரவே தீராது. பத்து பேர் சாப்பிடற சாப்பாட்டை நாப்பது பேருக்குப் பரிமாறின அனுபவமும் எங்களுக்கு உண்டு. இதை நாங்க அடிக்கடி உணர்ந்திருக்கோம்.

சந்தன மகாலிங்கம் சந்திதியில் பக்தர்கள் கூட்டம்....

ஒரு முறை, கிருஷ்ணன் குட்டி என்பவர் பூசாரியா இருந்தப்ப... அன்னதானம் போட குவித்து வைக்கப் பட்டிருந்த சாதத்துக்கு பூஜை போட்டு விட்டு, அந்த அன்னத்தின் மேல் காலடித் தடங்கள் இருப்பதை எனக்குக் காண்பித்தார். கூடவே, 'இதை வெளியே சொல்லாதே' என்றார். அதைப் பார்த்தபோது எனக்குச் சிலிர்த்து விட்டது. உண்மையான பக்தியோடு மகேஸ்வர பூஜையைச் செய்தால், அந்த மகாலிங்கமே வந்து இதை ஏற்றுக் கொள்வார் என்பதற்கு இதை விட வேறென்ன சாட்சி வேண்டும்?" என்றார் நம்மிடம் நெகிழ்ச்சியாக.

விஷயத்துக்கு வருவோம். கடந்த 2003-ஆம் வருடம் ஆடி அமாவாசை தினத்தன்று நடந்த மகேஸ்வர பூஜையின்போது, இறைவனான சந்தன மகாலிங்கமே வந்து உணவு சாப்பிட்டுச் சென்றிருக்கிறாராம்.

சந்தன மகாலிங்கம்

சுவாரஸ்யமான அந்த அனுபவத்தை சாப்டுர் அன்பர் சொல்லக் கேட்போம்.

"சென்னையைச் சேர்ந்த அண்ணாமலை என்கிற அன்பர், மகேஸ்வர பூஜைக்குப் பொறுப்பாக உள்ளே இருந்தார். கட்ச் கட உணவு தயாரிக்கப்பட்டு, மிகப் பெரிய வெள்ளைத் துணியின் மேல் மலை போல் சாதம் குவிக்கப்பட்டிருந்தது.

தவிர, இதர பதார்த்தங்களான குழம்பு, ரசம் போன்ற

அனைத்தையும் பாத்திரங்களில் கொட்டி வைத்திருந்தனர். இலை போடப்பட்டு அடியார்கள் அமர வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

சாதாரணமாக உணவு எல்லாம் தயாரான பின், சந்தன மகாலிங்கத்தின் கோயிலில் இருந்து பூசாரி இங்கு வந்து உணவுப் பொருட்களின் மேல் தீர்த்தம் தெளித்து கற்பூரம் காட்டுவார். இந்த வழிபாடு முடிந்த பின் அடியார்களுக்கு அன்னமிடத் துவங்கு வார்கள்.

சுமார் நூறு பேர் இருப்பார்கள். அடியார்கள் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் வைக்கப்பட்டு, உணவெல் லாம் இலையில் பரிமாறி முடித்த பின் சிவநாமம் கோஷம் எழுப்பி, துதித்த பின் அனைவரும் உண்ண ஆரம்பித்தனர். அப்போதுதான் அங்கிருந்த ராம்குமார் என்கிற தன் நண்பரைப் பார்த்து, 'இன்னிக்கு இங்கே இப்ப சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறவர்களில் சந்தன மகாலிங்கமும் ஒருவர்' என்றார் அண்ணாமலை. 'என்னது... சந்தன மகாலிங்கம் இங்கே சாப்பிட வந்திருக்கிறாரா?' என்று வியந்து போன ராம்குமார், தன்னிடம் இருந்த மினி விடியோ கேமராவில் அங்கு உணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அனை வரையும் பதிவு செய்தார். இவர் படம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, சில சாதுக்கள் இவரைப் பார்த்து சிநேகமாகப் புன்னகைத்தனர்.

அதன் பொருள் ராம்குமாருக்குப் பின்னால்தான் தெரிய வந்தது"

அரிக்கேன் வெளிச்சத்தில் அபிஷேகம்!

ஜெகதாம்பாள்,

வ. புதுப்பட்டி கிராமம்:

"சந்தன மகாலிங்கத்துக்கும் எங்க குடும்பத்துக்கும் அப்படி ஒரு பிணைப்பு பல வருடங்களாகவே இருந்திட்டிருக்கு. எங்களால முடிஞ்ச அளவுக்கு இந்தக் கோயில் திருப்பணிகள்ல உதவி இருக்கோம். ஒவ்வொரு மாதமும் இரவு நேரத்துல நடக்கிற பெளர்ணமி பூஜைக்கு நாங்கதான் பொறுப்பேத்து செய்துகிட்டு வர்றோம். அபிஷேகத்துக்கும் பூஜைக்கும் உண்டான பொருட்களைத் திரட்டிக் கொண்டு எங்க குடும்பத்துல இருக்கிற அனைவருமே மலை ஏற ஆரம்பிப்போம். ஆளாளுக்கு

ஒவ்வொண்ணை சுமந்துக்கிட்டு நடப்போம். அப்பல்லாம் சதுரகிரில கூட்டமே இருக்காது. எப்பவாவது யாராவது ஓரிருவர் மேலே ஏறுவாங்க. மத்தபடி யாருமே இந்தப் பக்கம் எட்டிப் பாக்க மாட்டாங்க.

ஏன்னா, சதுரகிரியைப் பொறுத்த வரைக்கும் ஆதி காலத்தில் இருந்தே ஆடி அமாவாசை மட்டும்தான் பிரதானம். அந்த ஒரு நாள்தான் அங்கே திருநாள். அதைத் தவிர, வேறு எதற்கும் வர மாட்டார்கள். அப்பல்லாம் எங்க குடும்பத்து உறுப்பினர் களைத் தவிர, அதிக பட்சம் பத்துப் பதினஞ்சு பேர்தான் பெளர்ணமி பூஜைக்கு வந்திருப்பாங்க. அரிக்கேன் லைட் வெளிச்சத்தை வெச்சுத்தான் அபிஷேகம் நடக்கும். ஆனா, இப்ப அந்த நிலைமை எல்லாம் மாறிப் போச்சு.

சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதில பெளர்ணமி பூஜையப்ப அபிஷேகம் பார்க்கறதுக்காக எவராவது ஒருத்தர் மறைச்சுக்கிட்டு நின்னா, 'உக்காருப்பா'னு பின்னாலேர்ந்து ஒருத்தர் குரல் குடுக்கற அளவுக்குக் கூட்டம் கூடிப் போச்சு.

எங்களுக்கு எல்லாமே சந்தன மகாலிங் கம்தான். என் கணவர் இப்ப இல்லை. அவர் உடல் அசௌகரியத்தால ஆஸ்பத்திரியில அட்மிட் ஆகி இருந்த நேரம் அது... 'இன்னும் ஏழு மாசம்தான் இருப்பார்'னு டாக்டர்கள் சொல்லிட்டாங்க. 'இன்னும் கொஞ்சம் காலத்துக்கு என்னோட கணவருக்குப் பூரண ஆயுளைக் கொடப்பா'னு சந்தன மகாலிங்கத்துகிட்டே நான் உளமார வேண்டிக்கிட்டேன். ஒரு நாள் ஆஸ்பத்திரிக்குத் திடீர்னு மூணு சாதுக்கள் வந்தாங்க. என் கணவருக்குக் கொடுப்பதற்காக அப்ப என் கையில் ஒரு டம்ளர்ல பால் வெச்சிருந்தேன்.

பவ்யமா அதை என்னிடம் இருந்து வாங்கி, என் கணவர் வாயில் ஊத்தினாங்க. அவரோட தலையைக் கோதி விட்டாங்க. அதன் பிறகு, இந்த மூணு பேரும் பொசுக்குன்னு கிளம்பிட்டாங்க.

இந்த மூணு சாதுக்களும் யாரு, என்னங்கிற விவரம் ஏதும் எங்களுக்கு அப்ப தெரியல. பிறகு நடந்ததுதான் அதிசயமா இருந்துச்சு. என் கணவர் ஓரளவு நல்ல நிலைக்கு வர ஆரம்பிச்சிட்டார். இதுக்குப் பிற்பாடு ஏழு வருஷம் என் புருஷன், அவஸ்தை ஏதும் இல்லாம இருந்தார். இதெல்லாம் மகாலிங்கத்தோட அருள்தான்.

**சதுரகிரி யாத்திரைக்கு
செல்கிறீர்களா?**

சில குறிப்புகள்...

✦ இறைவன் அருளிய கொடை- வனம். அதைப் பத்திரமாகப் பாதுகாப்பது பக்தர்களாகிய நமது கடமை. சித்தர்கள் நடமாடும் பிரதேசம் இது. எண்ணற்ற தேவர்களும் தேவதைகளும் இன்றும் இந்த மலைக்கு வந்து இறைவனை வணங்கிச் செல்வதாக ஐதீகம். அவர்களின் செயல்பாடுகளுக்கும் வழிபாடுகளுக்கும் குறுக்கே நாம் நிற்கக் கூடாது. முறையான அனுமதி இல்லாமல், இந்த மலைப் பிரதேசங்களில் திரிவது ஆபத்தானது; சட்டபூர்வமாகத் தவறானதும் கூட!

✦ ஆர்வக் கோளாறு காரணமாக வெளியூரில் இருந்து சதுரகிரிக்கு வரும் அன்பர்கள், மலையைப் பற்றிப் போதிய விவரம் அறிந்து கொள்ளாமல், 'இன்னும் மேலே என்ன இருக்கிறது... பார்த்து விட லாமே!' என்று 'பிக்னிக்' போவது மாதிரி பயணிக்கிறார்கள். பக்தி மணம் கமழும் புனித மலை இது. இதன் புனிதம் மானிடர்களால் கெடக் கூடாது. யானைகளும் கரடிகளும் இங்கு அதிகம். தவிர விஷப் பூச்சிகள், விஷ வண்டுகளும் உண்டு. சில வகையான செடிகளின் ஸ்பரிசுமே நம்மை துவளச் செய்து

விடும். இது தெரியாமல், இங்கே மேலே ஏறி வந்து அவஸ்தைப்படுபவர்களும் அதிகம் இருக்கிறார்கள்.

✦மலைக்கு மேலே சென்று அங்குள்ள சில இறை உருவங்களுக்கு விளக்கு ஏற்றி வைக்கிறேன் பேர்வழி என்று தாங்கள் கொண்டு போயிருக்கும் அகல் விளக்கில் எண்ணெய் ஊற்றி, தீபம் ஏற்றி வைக்கிறார்கள். கற்பூரம் காட்டுகிறார்கள். தீபம் ஏற்றுவது தவறில்லை. ஆனால், இது போன்ற மலைப் பிரதேசத்தில் ஏற்றி வைப்பது தவறு. காரணம், காற்றின் வேகம் காரணமாக மலைப் பிரதேசத்தில் உள்ள மரங்கள் சில நேரங்களில் தீப்பற்றி எரியக் கூடிய அபாயம் உண்டு. தவிர, எலி போன்ற ஜந்துக்கள்- பக்தர்கள் எரிய விட்டுச் சென்ற அகல் விளக்குகளில் இருந்து, சுடரோடு இருக்கும் திரியை மட்டும் இழுத்துச் சென்று வேறு எங்கோ போட்டு விடக் கூடும். இதனாலும் வனத்தில் தீப்பிடிக்கும் சந்தர்ப்பம் உண்டு. எனவே, விரும்பத் தகாத செயல்களைச் செய்யக் கூடாது.

✦அடுத்தவர் வீட்டுக்குள் புதியவரான நாம் சென்றால், வரவேற்பறையில் உட்கார்வதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறோம் அல்லவா? அதுபோல் சதுர கிரிக்குச் சென்றால், சந்தன மகாலிங்கத்தையும் சுந்தர மகாலிங்கத்தையும் தரிசித்துத் திரும்புவதோடு நம் செயல்பாடு இருக்க வேண்டும். ஆர்வக் கோளாறு காரணமாக மலையின் பிற பகுதிகளில் சுற்றித் திரியக் கூடாது. காரணம்- இந்த மலைக்கு அதிபதிகள் சித்த புருஷர்கள். அவர்களுக்கு இடையூறு தரும் விதமாக நாம் அங்கு நடந்து கொள்ளக் கூடாது. இது அவர்களின் வீடு. வசிப்பிடம். இன்றளவும் அவர்கள் நிகழ்த்தி வரும் அற்புதங்களே இதற்கு சாட்சி.

லட்சக்கணக்கில் பக்தர்கள் கூடிய அந்த ஆடி அமாவாசை (2003) அன்று சந்தன மகாலிங்கம் திருக் கோயில் அருகே நடந்த மகேஸ்வர பூஜையில் முதல் பந்தியில் சாப்பிடும் அடியவர்களில் ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கமும் ஒருவர் என்கிற தகவலைக் கேட்ட பின் அன்பர் ராம்குமார் பரபரப்பானார்.

அவரால் இந்த விஷயத்தை நம்ப முடியவில்லை என்றாலும் தன் உணர்வுகளை வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. 'இது போன்ற மகேஸ்வர பூஜைகள் நடக்கும்போது அடியவர்களோடு அடியவராக இறைவனும் கலந்து கொண்டு உணவு உண்பார்' என்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்ட அவருக்கு, இன்று அத்தகைய ஒரு சம்பவத்தை நேரிலேயே காணப் போகிறோம் என்ற சந்தோஷம். உற்சாகமாக வளைய வந்தார் ராம்குமார். 'இன்று, சந்தன மகாலிங்கத்தை எப்படியும் நேருக்கு நேர் பார்த்து விடப் போகிறேன்' என்கிற பெருமிதம் அவரிடம் இருந்தது.

தன்னிடம் இருந்த மினி வீடியோ கேமராவில், அங்கே உணவருந்தும் அடியவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தனித் தனியாகப் பதிவு செய்து கொண் டிருந்தார் ராம்குமார். இவரது இந்த செயலை அடியவர்களும் அவ்வப்போது கண்ணுற்றுத் தங்களுக்குள் புன்னகையைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். அத்துடன், கருமமே கண்ணாக தங்களுக்குப் பரிமாறப்பட்ட உணவு வகைகளை ருசித்துச் சாப்பிடுவதிலும் முனைப்பாக இருந்தனர். அன்புள்ளம் கொண்ட உதவியாளர்கள் பலரும் ஓடியாடி அடியவர்களுக்கு உணவு பரிமாறினர். சொல்லி வைத்தது போல்

அடியவர்கள் அனைவரும் ஒரே மாதிரி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அதாவது, அடியவர் ஒருவர் குழம்பு சாதத்தை ஒரு கவளம் எடுத்து வாய் அருகே கொண்டு போனார் என்றால், அங்கே உணவருந்திய அனைத்து அடியார்களும் அதே மாதிரி குழம்பு சாதத்தை எடுத்து வாய் அருகே கொண்டு போனார்கள். அதே போல், ஒருவர் பொரியலை எடுத்து உட்கொள்ள முற்படும்போது அனைத்து அடியவர்களும் பொரியலையே எடுத்து உண்டனர். இது திட்டமிட்டு நடக்கும் செயல் அல்ல. தவிர, ஒரே நேரத்தில் இத்தனை அடியவர்களும் பெரிய அளவில் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டால்தான் இப்படி ஒரு சம்பவம் சாத்தியமாகும். ஆனால், இப்படி ஓர் அதிசயம் - எப்படி அழகாக இங்கே நிகழ்கிறது என்பது எவருக்கும் புரியவில்லை. அதுதான் தெய்வ சங்கல்பம்.

எப்படித்தான் அந்தப் பந்தி அவ்வளவு சீக்கிரம் நடந்து முடிந்தது என்பது தெரியவில்லை... தங்கள் இலையில் பரிமாறப்பட்ட உணவு வகைகள் அனைத்தையும் முழுக்கச் சாப்பிட்டு முடித்திருந்தனர் அடியவர்கள். சொல்லி வைத்தது மாதிரி சாப்பிட்டு முடித்த எல்லா இலைகளும் படுகத்தமாக இருந்தன!

ராம்குமார் பரபரப்பானார். இன்னும் சில மணித் துளிகளே பாக்கி. அதற்குள், அடியவர்களில் எவர் சந்தன மகாலிங்கம் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அன்னதானம் நடந்து கொண்டிருந்த இடத்தில், கையில் விடியோ கேமராவுடன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக- முகத்தில் கேள்விக் குறியுடன் அலைந்து கொண்டிருந்தார்.

'அட! அதோ, அந்த அடியவர் பார்ப்பதற்குக் கொஞ்சம் வித்தியாசமாகத் தெரிகிறாரே... மனிதர்களுக்கு உண்டான இயல்பான குணங்கள் அவர் முகத்தில் தெரியவில்லையே? ஒருவேளை அவர், அடியவர் வடிவில் வந்த சந்தன மகாலிங்கமாக இருக்குமோ'-என்று ராம்குமார் யூகித்த அதே கணம்... அந்த சாது மெள்ள எழுந்தார். சொல்லி வைத்தது போன்று, அவர் எழுந்த அதே விநாடியில் மற்ற சாதுக்களும் எழுந்தனர்! இது எப்படி நிகழ்ந்தது என்பதை எவராலும் வர்ணிக்க இயலாது! இறைவனின் சித்தம் என்னவோ, அப்படித்தானே எல்லாமும் நடக்கும்?

அந்த சாது, கை கழுவும் இடம் நோக்கி மெள்ள நகர்ந்தார். அவர் அருகில் சென்று தரிசிக்கலாம் என்று ராம்குமார் யத்தனிப்பதற்குள்... கசகசவென்று சூழ்ந்து நின்று கொண்டனர் மற்ற அடியவர்கள்!

'இனியும் காலடி எடுத்து வைத்து, அந்த அடியவரைக் காண நெருங்க முடியாது' என்கிற நிலையில், தான் நின்று கொண்டிருந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டே குதிகால்களை மெள்ள மேலே உயர்த்தி, தலையை மட்டும் இப்படியும் அப்படியும் திருப்பி, அடியவர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் இடத்தில் தன் கண்களைச் சுழல விட்டார். ஆனால், அந்தப் பரம்பொருள் அங்கு இருந்தால்தானே? அவரை அங்கே காணவில்லை. எங்கு தேடியும் அவர் சிக்கவில்லை. ஒவ்வொருவராக செம்பில் நீர் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே ஓரிடத்துக்குப் போய்த் தங்கள் கையைக் கழுவித் கொண்டனர். அங்கேயும் ஓடினார் ராம்குமார். அந்த அடிய வர் கையைக் கழுவித் கொண்ட மாதிரி இருந்தது. ஆனால், கண்களில் சிக்கவில்லை. அங்கு, கை கழுவ வந்த மற்ற அடியார்களிடம் விசாரித் தும் பயனில்லை!

அப்போதுதான் அடியவர் ஒருவர் மற்றொரு அடியவரிடம் நிதானமான குரலில் எவருக்கோ சொல்வது போல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்: "உணர்ந்து கொண்ட அனுபவங்களை எப்போதும் உனக்குள்ளேயே புதைத்து வை. வெளியே சொல்லாதே. இறைவனே உன்னை சோதிப்பான்; நீ இறைவனை சோதிக்க முற்படாதே!

இறைவன் தரிசனம் தருவதில் இரண்டு விதம் இருக்கிறது. தான் மிகவும் விரும்பி, குறிப்பிட்ட ஒரு பக்தனுக்குக் காட்சி தர வேண்டும் என்பதற்காகத் தோன்றுவார். அப்போது, அந்த பக்தருடன் இருக்கும் பலரும் இறைவனின் நேரடி தரிசனத்தைத் துல்லியமாகப் பெறுவர். ஆக, இறைவன் வந்தது ஒருவருக்காக மட்டுமே! ஆனால், அதன் பொருட்டு அந்தப் பக்தரைச் சார்ந்த பலரும் தரிசனத்தை எளிதில் பெறுவர். இது நிகழ்க் கூடிய ஒன்று!

அதுபோல் இன்று இறைவன் இங்கே மகேஸ்வர பூஜையில் பங்கு கொள்ள விருப்பம் கொண்டு எழுந்தருளி உள்ளான். யார் யாருக்கெல்லாம் இந்த தரிசனம் கிடைக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தம் இருக்கிறதோ, அவர்களெல்லாம் ஆனந்தப்படட்டும். உனக்கும் எனக்கும் தரிசனம் கிடைத்து விட்டது. அந்த மட்டில் உனது சந்தோஷத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள். அதை விட்டு விட்டு, 'சாப்பிட்டு முடித்த பின் கை கழுவினாரா இறைவன்? கை கழுவியதும் எங்கே போவார்... என்றெல்லாம் மனம் குழம்பி, அவரைத் தொடர்ந்து சென்று பார்க்காதே. அது உன்னால் சாத்தியம் இல்லை. தவிர, அவருக்கும் உண்டு ஆயிரம் வேலைகள்.

இன்றைக்கு ஒரு நல்ல காட்சி நமக்குக் கிடைத் திருக்கிறது. கிடைத்த உணவில் திருப்தி கொண்டது மாதிரி, கிடைத்த தரிசனத்தில் திருப்தி கொள். வா, சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் மணி அடிக் கிறது. அந்தப் புனிதனை தரிசிப்போம்" என்று ஒருவரின் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்லாத குறையாக அழைத்துச் சென்றார்.

இறை அனுபவங்கள் இப்படித்தான். ஆழ்ந்த பக்தியின் வெளிப்பாடாக சிலருக்கு இத்தகைய அனுபவங்கள் வாய்க்கும். இதற்கு வயது தடையே இல்லை. ஒன்றுபட்ட மனம் மட்டும் போதும். மனம் இருந்தால் மார்க்கம் உண்டு. கிடைத்த அனுபவங்களை அனுபவிக்க வேண்டும். அனுபவிக்கிற நேரத்தில் ஆராய முற்படக் கூடாது. ஆராய முற்பட்டால் ஆன்மிகம் அங்கே இருக்காது. அதாவது, மெய்ஞானம் போய் விஞ்ஞானம் தலை தூக்கும். விஞ்ஞானத்துக்கு விளக்கங்கள் தேவை. மெய்ஞானத்துக்கு விளக்கங்கள் வேண்டாம். தன்னை அர்ப்பணித்தாலே போதும்.

ராம்குமார் அப்போது எடுத்த அந்த வீடியோ காட்சிகள் தற்போது அவரிடம் இல்லை. அவர் கேட்டார்... இவர் கேட்டார் என்று அது பல கைகள் மாறி மாறி, எங்கோ போயிற்று. போகட்டும். ஆசாமிகளுக்குத்தான் போட்டோவும் வீடியோவும் தேவை. இறைவனுக்குமா?!

சந்தன மகாலிங்கம் சந்நிதிக்கே உரிய சில சிறப்பம்சங்கள் உண்டு.

18 சித்தர்களும் சேர்ந்து ஒரே சந்நிதியில் காட்சி தருவது சந்தனமகாலிங்கம் கோயிலில் மட்டுமே.. வருடத்துக்கு ஒருமுறை இந்த சித்தர்களுக்கு விசேஷ அபிஷேக- ஆராதனைகள் நடைபெறும்.

சித்தர் ஒருவர் வாழ்ந்த (சட்டநாதர்) குகையை நேரில் பார்ப்பது... அதுவும் சந்தனமகாலிங்கம் சந்நிதியில் இருந்து கூப்பிடு தூரத்திலேயே இந்த குகை அமைந்திருப்பது வெகு விசேஷம்.

சதுரகிரியில் சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் மட்டுமே அம்பாளுக்கு தனிச்சந்நிதி உண்டு.

சந்தனமகாலிங்கம் சந்நிதியில், மகாசிவராத்திரி யின்போது, பக்தர்கள் தங்கள் கைகளாலேயே புஷ்பங்கள் சமர்ப்பித்து சந்தன மகாலிங்கத்தை வழி படலாம். மகா சிவராத்திரியின்போது இங்கு நான்கு கால பூஜைகள் நடைபெறும். ஒவ்வொரு காலம் முடிந்ததும்... பக்தர்கள் வரிசையில் சென்று ஸ்வாமியை தரிசிப்பதுடன், தாங்களே பூக்கள் சமர்ப்பித்தும் வழிபடலாம்.

அபிஷேகத்தின்போது, சந்தன மகா லிங்கத்தை வெவ்வேறு ரூபங்களில் தரிசித்த அனுபவமும் சிலருக்கு உண்டு. தவம் செய்யும் யோகியைப் போன்றும், தியானத்தில் இருக்கும் முனிவரைப் போன்றும் சந்தன மகா லிங்கத்தை தரிசித்ததாக சிலர் கூறுகிறார்கள்!

இதோ, ஆடி அமாவாசை (ஆகஸ்ட்-1) வரப் போகிறது. அதற்குப் பத்து நாட்கள் முன்பிருந்தே ஜனங்கள் வரத் தொடங்கி விடுவார்கள். சதுர கிரியில் இது ஒன்றுதான் ஏகபோக திருவிழா. சுந்தர மகாலிங்கத்தையும், சந்தன மகாலிங்கத்தையும் தேடி வெள்ளந்தியாய் மக்கள் வருவார்கள். கூட்ட நெரிசலில் இந்த மலைப் பாதையில் எப்படி ஏறிப் போவது... தண்ணீர்- சாப்பாடு கிடைக்குமா... தூங்க இடம் கிடைக்குமா என்று எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல், 'மகாலிங்கத்தின் திருவடிகளே போற்றி' என்பதாக, அதை மட்டுமே உச்சரித்துக் கொண்டு குழந்தை குட்டிகளுடனும் தங்களுக்கு வேண்டிய சுமைகளுடனும் மலை ஏற ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

தண்ணீர், உணவு, உறங்க இடம் போன்ற எதற்கும் உறுதி இல்லாத இந்த மலையில் மகாலிங்க தரிசனம் ஒன்றையே தங்கள் இலக்காக வைத்துத் திரளாகக் குவிவார்கள் பக்தர்கள். கிடைப்பதை உண்டு, தோதுப்பட்ட இடத்தில் படுத்துச் செல்வார்கள். இத்தனைக்கும் ஆடி அமாவாசை நேரங்களில் இலவச தண்ணீர், இலவச சாப்பாடு போன்றவற்றைப் பல தனியார் பெருமக்களும் வழங்குவார்கள்.

மலையின் பல்வேறு அடிவாரப் பகுதிகளில் இருந்தும், மகாலிங்க ஸ்வாமியைக் குறி வைத்து மேலே ஏறத் தொடங்குவார்கள் கிராம மக்கள். சாதாரண நாட்களில் தாணிப்பாறை வழியாக மட்டுமே பாதை. ஆனால், ஆடி அமாவாசையின்போது மலையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் மனிதத் தலைகள்தான் தெரியும். காரணம்- ஒரே பாதையில் மட்டும் லட்சக் கணக்கானவர்கள் தொடர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினால், அது விபரீதமாகி விடும். அதனால் ஒட்டுமொத்த மலை முழுவதிலும் மனிதர்கள் கூட்டம் நிரம்பி, மனித மலையாகவே தெரியும்.

தேங்காய் உடைப்பது, அர்ச்சனை செய் வது, மொட்டை அடித்துக் கொள்வது, ஆடு-கோழி பலி கொடுப்பது (இது சுந்தர மகா லிங்கம் கோயிலின் கீழே மட்டும் நிகழும்), காது குத்துவது என்று சதுரகிரி வந்து செல்லும் பக்தர் களின் பிரார்த்தனைகள் பல விதம். இதெல்லாம் அவரவர்களின் நேர்த்திக் கடனைப் பொறுத்தது.

கடந்த வருட ஆடி அமாவாசையின்போது மலைக்கு சுமார் 12 லட்சம் பேர் வந்து தரிசித்துச் சென்றதாக புள்ளிவிவரம் ஒன்று சொல்கிறது. இந்த வருடம் இந்த எண்ணிக்கை சுமார் 15 லட்சம் ஆகலாம் என்கிறார்கள். இத்தனைக்கும் இந்த மலைக்குச் செல்வதற்கு- முறையான பாதை இல்லை; மலையில் மின்வசதி, கழிப்பறை வசதி இல்லை; மருத்துவ வசதி இல்லை. இவை அனைத்தையும் மீறி பலரும்

இங்கு வந்து தரிசித்து விட்டு மன நிறைவோடு செல்கிறார்கள் என்றால், அது மகாலிங்கத்தின் அருள் இன்றி வேறு எதுவும் இல்லை!.

இந்த ஆடி அமாவாசையின்போது சதுரகிரிக்கு வந்து செல்லும் பக்தர்களுக்கு என்னென்ன வசதிகளை அரசாங்கம் செய்து தர வேண்டும் என்று சில கோரிக்கைகளை முன்வைக்கிறார்கள் பக்தர்கள். அவை அனைத்தையும் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்பதற்காக முறையாகத் தொகுத்து இங்கே தருகிறோம். பக்தர்களுக்கு உரிய வசதிகளைச் செய்து தருவதில் அரசாங்கத்துக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறதுதானே?!

மருத்துவம்:

சாதாரணமாக ஆடி அமாவாசை நாட்களில் செவிலியர்கள் சிலரும், ஆண் உதவியாளர்கள் சிலரும் முதலுதவி தேவைகளைக் கவனிப்பதற்காக மலைக்கு வருவது உண்டாம். தவிர, தனிப்பட்ட முறையில் அன்பர்கள் சிலர், நல்லிதயம் கொண்ட வர்களின் உதவியோடு மருத்துவ முகாம்களை அமைப்பார்கள். இதுதான் இன்று வரை இருந்து வரும் நடைமுறை.

ஆனால், மகாலிங்கத்தைத் தரிசிக்க மலை ஏறி வரும் லட்சக்கணக்கானவர் களைக் கவனிக்க... இது, யானைப் பசிக்கு சோளப் பொறி என்பது போலத்தான்! கீழிருந்து மலைக்கு ஏறி வரும் பாதையில் ஆங்காங்கே மருத்துவ முகாம்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

மூச்சுத் திணறல் ஏற்படும் நபர்களுக்கு, ஆக்ஸிஜன் வழங்கப்படுவதற்கான வசதி இருக்க வேண்டும். தவிர, தலைவலி, வாந்தி, மயக்கம், சோர்வு போன்ற உபாதைகளுக்கு மருந்து - மாத்திரைகளும் இருக்க வேண்டும்.

பாதுகாப்பு:

ஆடி அமாவாசை நேரங்களில் பந்தோபஸ்து பணிக்காக சதுரகிரிக்கு அனுப்பப்படும் போலீஸார் எண்ணிக்கையும், கூடுகிற கூட்டத்தை வைத்துப் பார்க்கும்போது வெகு குறைவுதானாம். ஏதோ, மகாலிங்கத்தின் அருளால் ஒவ்வொரு வருடமும் பெரிய அளவில் அசம்பாவிதம் எதுவும் நிகழாமல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. சில நேரங்களில், குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தை பக்தர்கள் கடந்து செல்ல சுமார் ஆறு மணி நேரம் வரை கூட ஆகுமாம்.

கூட்டத்தை முறையாக கட்டுப் படுத்த பல இடங்களிலும் போலீஸார் ஓத்துழைப்பு அவசியம். போலீஸார் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்தால் பல இடங்களில் ஏற்படும் நெரிசல், நடைபாதை ஆக்கிரமிப்புகள்,

பிக்பாக்கெட் முதலானவற்றை பெருமளவில் கண்டுபிடித்துத் தீர்வு காண முடியும்.

வருகின்ற போலீஸாருக்கு வயர்லஸ் வசதி இருப்பதும் அவசியம். ஏனென்றால், பக்தர்கள் எவருக்காவது ஏதாவது ஓர் அசம்பாவிதம் என்றால், அவரை சிகிச்சைக்காகக் கீழே கூட்டிச் செல்வதற்கு 'டோலி' அவசியம் வேண்டும். இதை எல்லாம் முன்கூட்டியே தயார் நிலையில் வைத்திருத்தல் அவசியம் என்கிறார்கள்.

சுந்தர மகாலிங்கம் கோயிலில் இருந்து சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் வருவதற்கும், சந்தன மகா லிங்கம் கோயிலில் இருந்து சுந்தர மகா லிங்கம் கோயில் செல்வதற்கும் தனித் தனிப் பாதைகள் இருக்க வேண்டும். காரணம்- ஒரே பாதையில் இங்கிருந்து அங்கும், அங்கிருந்து இங்கும் பக்தர்கள் கடந்து செல்லும் போது நெரிசல்கள் ஏற்படலாம்!

பாதை பராமரிப்பு:

சதுரகிரிக்குச் செல்லும் பாதை, இயற்கையாக அமைந்த ஒன்று. மலையை ஓரளவு குடைந்து மகா லிங்கத்தைத் தரிசிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பாதை இது. வாகனங்கள் இங்கே செல்ல முடியாது. நடை யாத்திரைதான்! இந்தப் பாதையில் மேடும் பள்ளமும், குண்டும் குழியும் சகஜம். சில இடங்களில் பாதையின் அகலம் வெறும் மூன்றடி மட்டுமே. இதுபோன்ற இடங்களில், பெரும் திரளாக மக்கள் நடக்கும்போது நெரிசல் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. தவிர, சில இடங்களில் கால் 'ஸ்லிப்' ஆகி, ஒரு தப்படி தள்ளி பாதையின் ஓரமாகக் காலை வைத்து விட்டால், கீழே அதல பாதாளம்தான்!

இதுபோன்ற இடங்களில் பாதையை ஓரளவு செப்பனிட்டு, போதிய போலீஸாரை நிற்க வைத்து, கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது அவசியம். சில இடங்களில் பாறைகளில் நடக்கும்போது வழுக்கும் தன்மை கொண்டுள்ளன. இதுபோன்ற இடங்களில் போதிய பாதுகாப்புச்

சங்கிலிகள் அமைத்து, அவற்றின் உதவியுடன் பக்தர்களைப் பாதையைக் கடக்க உதவ வேண்டும்.

செல்லும் வழியைச் சுத்தமாக வைத்திருப்பது பக்தர்களின் கடமை. உணவுப் பொருட்களின் கழிவுகளையோ, பிளாஸ்டிக் கழிவுகளையோ ஆங்காங்கே வீசி, மலையை மாசு படாமல் இருக்கச் செய்வது அவசியம். தன்னார்வ ஆர்வலர்கள்:

'வாலண்டியர்கள்' எனப்படும் தன்னார்வத் தொண்டர்கள் ஆடி அமாவாசை போன்ற நேரத்தில் அதிகம் தேவைப்படுவார்கள். எனவே பள்ளி மற்றும் கல்லூரிகள் போன்ற ஸ்தாபனங்களில் பணி புரிபவர்கள் தங்களால் முடிந்த அளவு மாணவர்களை, மாவட்ட ஆட்சியரின் அனுமதியுடன் இந்தப் பணிகளில் ஈடுபடச் செய்தால் நலம். பக்தர்களுக்கு இது, பெரும் உதவியாக இருக்கும் (சதுரகிரி அமைந்துள்ள வனப்பகுதி மதுரை மாவட்ட நிர்வாகத்தில் உள்ளது. அடிவாரமான தாணிப் பாறை அமைந்திருக்கும் பகுதி விருதுநகர் மாவட்டத்துக்கு உட்பட்டது).

ஆடி அமாவாசை முடிந்த பிறகு, ஒரு விசிட் அடித்து மலையைப் பார்க்க வேண்டுமே! உலகில் எத்தனை விதமான கழிவுகள் உண்டோ, அத்தனையையும் இங்கு ஒரே நேரத்தில் காணலாம். அறுந்து போன செருப்புகள், மேல் துண்டுகள் முதலான துணிமணிகள், உணவுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பிளாஸ்டிக் பொருட்கள், காலியான தண்ணீர் மற்றும் குளிர்பான பாட்டில்கள், காகிதக் குப்பைகள், இயற்கை உபாதைக் கழிவுகள்... இப்படி ஆங்காங்கே மலை போல் குவிந்து கிடக்கும். இதை எல்லாம் ஆள் வைத்துச் சுத்தம் செய்வது என்பது எந்த அரசுக்குமே சாத்தியம் இல்லை. ஆனால், இதை சுத்தம் செய்யும் பெரும் பொறுப்பை இயற்கையே மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்கிறது. எப்படித் தெரியுமா?

ஆடி அமாவாசை முடிந்த சில தினங்களில் பெரும் மழை ஒன்று பெய்வது வாடிக்கையாம். அந்த மழை, அனைத்துக் கழிவுகளையும் அடித்துத் தள்ளி விடுமாம். பின்னே? இந்தக் கழிவுகள் மொத்தத்தையும் மனித சக்தி மூலம் அகற்ற வேண்டும் என்றால் எத்தனை ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் களம் இறங்க வேண்டும் தெரியுமா? அதனால்தானோ என்னவோ, இயற்கையே ஒத்துழைக்கிறது.

'சித்தர்களுக்கு இடையூறு செய்யக்கூடாது!'

சுப்புராம் பூசாரி

(சந்தன மகாலிங்கம் திருக்கோயில்):

"சட்டநாதர் குகையும் சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலும் இங்கே சிறப்பு. சிவனோடு அர்த்தநாரீஸ்வரர் வடிவம் அடைவதற்காக பார்வதிதேவி இங்குதான் தவம் செய்துள்ளார். எனவே, எந்த ஒரு கோரிக்கையையும் மனதுக்குள் வைத்து இங்கு அன்னையின் சந்நிதி அருகே பாறையில் அமர்ந்து, தியானம் செய்வது நல்ல பலனைத் தரும். பார்வதியே தவம் இருந்த பாறை இது.

சில வருஷங்களுக்கு முன் வரை மகாசிவராத்திரி என்றால் வெறும் பத்துப் பேர் வரைதான் இருப்பார்கள். ஆனால், இப்போது மகாசிவராத்திரி அன்று கோயில் கொள்ளாத கூட்டம் வருகிறது. கடந்த மகாசிவராத்திரி அன்று நான்கு கால வழிபாடு நடந்தது. முதல் காலத்துக்கு வில்வ மாலையும், இரண்டாம் காலத்துக்கு தாமரைப்பூ மாலையும், மூன்றாம் காலத்துக்கு ஜாதிமல்லிகைப்பூ மாலையும், நான்காம் காலத்துக்கு நந்தியாவட்டப்பூ மாலையும் அணிவித்து பூஜைகள் செய்தோம். நான்கு காலத்துக்கு நான்கு வேதங்களையும், நைவேத்தியத்துக்கு சர்க்கரைப் பொங்கல், பாசிப் பருப்பு பாயசம், எள் சாதம், சுத்த அன்னம் என்றும் விமரிசையாகக் கொண்டாடினோம்.

இப்போது தினமும் பக்தர்கள் எங்கெங்கிருந்தோ வந்து போகிறார்கள். இங்கு வந்து செல்லும் எவரும் பசியோடு திரும்பக் கூடாது என்பதற்காக தினமுமே அன்னதானம் நடக்கிறது. தரிசிக்க வந்தவர்கள் மனம் குளிர்ந்து செல்லும்போது, அவர்களின் வயிறும் குளிர வேண்டும்.

பெங்களூர் ஸ்வாமிகள் இங்கு வந்து சில சீரமைப்புப் பணிகள் செய்த பிறகுதான் சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் விருத்தி அடைந்தது. ஒரு காலத்தில், சுந்தர மகாலிங்கத்தை தரிசித்து விட்டு, பக்தர்கள் அப்படியே கீழிறங்கிப் போய் விடுவார்கள். இப்போது சந்தன மகா லிங்கத்தின் மகிமை பற்றி அறிந்து, பலரும் இங்கே வருகிறார்கள். வருகிற 2012-ஆம் ஆண்டில் முழு அளவிலான கும்பாபிஷேகம் ஒன்றை சந்தன மகாலிங்கம் திருக்கோயிலுக்குச் செய்யலாம் என திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. அதற்குள் பல பணிகள் இங்கே செய்ய வேண்டி

இருக்கிறது. சில பக்தர்கள் படி ஏறி வருவதற்குக் கொஞ்சம் சிரமப்படுகிறார்கள். அதன் அமைப்பை மாற்ற வேண்டி இருக்கிறது. இது மலைக் கோயில். சித்தர்கள் இன்றைக்கும் வசிக்கிற இடம். நாம் எதற்காக வந்தோமோ, அதாவது தரிசனம் முடிந்தவுடன் கீழே இறங்கி விடுவது நல்லது. அதை ஆராயப் போகிறேன்... இதைத் தேடிப் போகப் போகிறேன் என்று மலையைச் சுற்றிப் பார்க்க எவரும் முற்படக் கூடாது. இன்றைக்கும் பல முனிவர் பெருமக்கள் இங்கே அமைதியாக இருந்து தவம் செய்வதாக புராணம் சொல்கிறது. எனவே, அவர்களின் பணிகளுக்கு இடையில் நாம் என்றைக்குமே குறுக்கே நிற்கக் கூடாது."

சதுரகிரியில் சித்தர்கள் இன்றைக்கும் தவம் இருப்பது உண்மைதான். இதன் காரணமாக பல சாதுக்களும் பல்வேறு இடங்களில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து இங்கு அடிக்கடி வந்து போகிறார்கள். சதுரகிரிக்கு வந்து செல்கிற பக்தர்களிடம் இருந்து கிடைப்பதைச் சாப்பிட்டு, தங்கள் பொழுதுகளைக் கழித்து வருகிறார்கள் இந்த உத்தமமான சாதுக்கள். ஆனால், சாதுக்கள் என்ற பெயரில் சில போலி ஆசாமிகளும் இங்கே நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இங்கு வரும் பக்தர்கள் தங்களது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். எவரையும் அதிகமாக நம்பி விட வேண்டாம். உங்களின் தேவை அறிந்து எந்த அளவுக்கு மற்றவர்கள் உங்களுக்கு உதவுகிறார் என்பதில் கவனமாக இருங்கள். உங்களால் முடிந்த அளவு, பிறருக்கு உதவுங்கள். அது உடல் சம்பந்தப்பட்டதாகவும் இருக்கலாம்; உணவு சம்பந்தப்பட்டதாகவும் இருக்கலாம்.

உண்மையான தெய்வ பக்தி என்பது, பிறருக்கு உதவுவதில்தான் இருக்கிறது என்பது பலரும் ஏற்றுக் கொண்ட விஷயம்.

மலையில் நடந்து செல்லும்போது அறிமுகம் இல்லாத எவரிடமும் பேச்சுவாக்கில், உங்களைப் பற்றியோ உங்களது குடும்பத்தைப் பற்றியோ விலாவாரியாகச் சொல்லி விடாதீர்கள். இதனால் எதிர் காலத்தில் சில சிக்கல்களை உருவாகும் வாய்ப்பும் உள்ளது. எதிலெல்லாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பது நாம் பிறரிடம் நடந்து கொள்வதில்தான் இருக்கிறது. எனவே, அதிக கவனம் தேவை.

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ்சாலையில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரிலிருந்து சுமார் 9 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன்கோவில்.

இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால், வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 10 கி.மீ. பயணித்தால் தாணிப்பாறை என்ற மலையடிவாரத்தை அடையலாம். இந்த இடம்தான் சதுரகிரி மலை ஏற்றத்தின் ஆரம்பம். இங்கிருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன்கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 85 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 54 கி.மீ. தொலைவு.

'சதுரகிரி யாத்திரை' தொடரின் நிறைவுப் பகுதிக்கு வந்து விட்டோம். பல காலம் வரை, தென் தமிழகத்தில் உள்ள சிலருக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்த சதுரகிரி, இன்று பலருக்கும் தெரிய ஆரம்பித்து விட்டது. அந்த மலையின் சிறப்பையும் பெருமைகளையும் பலரும் அறிந்துள்ளனர்.

அமாவாசை, சிவராத்திரி முதலான விசேஷ தினங்களில் மட்டுமே சதுரகிரிக்கு பக்தர்கள் வந்து சென்ற காலம் போய், இன்று எல்லா தினங்களிலும் கூட்டம் கூடுகிறது. அமாவாசை மற்றும் பெளர்ணமி தினங்களில் ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்கம் திருச்சந்நிதிகளில் நடக்கும் அபிஷேக- ஆராதனைகளைக் காண திரளான கூட்டம் நிரம்பி வழிகிறது. ஈசனை எளிதில் கண் கொண்டு தரிசிக்க முடியாத அளவுக்கு ஜனத் திரள்! எங்கெங்கும் சிவநாம கோஷம்; பஜனை முழக்கம்!

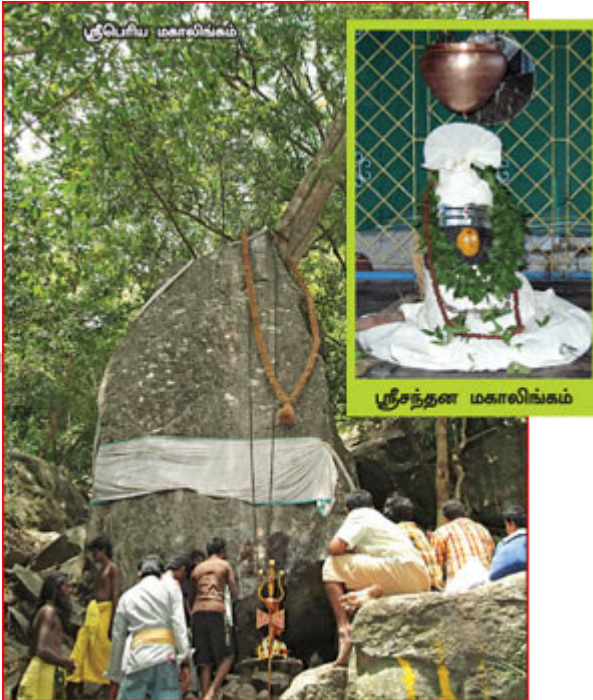
பக்தர்களை சுமந்து வரும் வாகனங்கள் தாணிப் பாறை அடிவாரத்திலேயே நிறுத்தப் படும். அதற்கு மேல் நடை யாத்திரை. ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் இருந்தும் அருகில் உள்ள சில கிராமங்களில் இருந்தும் அரசு பஸ் மற்றும் மினி பஸ் வசதி தாணிப்பாறைக்கு உள்ளது.

சென்னை, பெங்களூரு, கோவை, சேலம் போன்ற பல பகுதிகளில் இருந்தும் பக்தர்கள், கார் மற்றும் வேன் மூலம் தாணிப்பாறையை வந்தடைகின்றனர். தங்களது வாகனங்களை தாணிப்பாறையில் நிறுத்தி விட்டுப் பயணிக்கிறார்கள். அவர்கள் திரும்பும் வரை வாகனங்கள் காத்திருக்கின்றன. புதிதாக வரும் பக்தர்களையும் காரோட்டிகளையும் நம்பி வியாபாரம் செய்து பிழைக்கும் உள்ளூர்வாசிகள் இன்று பெருத்த சந்தோஷத்தில் இருக்கிறார்கள்.

எந்த நோக்கத்துக்காக 'சதுரகிரி யாத்திரை' தொடர் ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ, அது இன்று நிறைவேறி இருக்கிறது. அதாவது, நாட்டின் பல பகுதிகளில் இருக்கும் பக்தர்களும் இங்கு வந்து புனிதமான சதுரகிரியைத் தரிசித்து, இந்த மலை மேல் உறையும் தெய்வங்களை வணங்கிச் செல்ல வேண்டும் என்பதே நமது ஆசையாக இருந்தது.

இன்று, இங்கு திரளாக வரும் பக்தர்களைப் பார்த்தால், மனம் பெருமிதமடைகிறது.

'யாத்திரை கடினமாக இருக்குமோ?' என்ற சிறு ஐயப்பாடும் இல்லாமல், குழந்தைகளும் முதியவர்களும் குடும்பத்தினருடன் கிளம்பி வந்து விடுகிறார்கள். அவர்களது நம்பிக்கைக்கு பங்கம் நேராத வகையில், மகாலிங்கமும்... எந்தவித சிரமும் இல்லாமல் அவர்களை மலை மேல் ஏற்றி விடுகிறார்.

கடல் மட்டத்தில் இருந்து சுமார் 4,000 அடி உயரத்தில் (சுமார் 20 வருடங்களுக்கு முன்பு எடுக்கப்பட்ட புள்ளிவிவரம் இப்படித்தான் சொல்கிறது) உள்ள சதுரகிரி மலைக்குச் செல்ல வாகன வசதிகள் கிடையாது. முன்கூட்டி தகவல் கொடுத்தால், அடிவாரமான தாணிப்பாறையில் இருந்து 'டோலி' ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். மலைக்கு மேல் மின்வசதி, ஓட்டல்கள், விடுதிகள், கடைகள் போன்ற எதுவும் கிடையாது. சுந்தர மகாலிங்கம் கோயில் வாசலில் மட்டும் பூஜைப் பொருட்கள் விற்கும் ஓரிரு கடைகள் அவ்வப்போது இருக்கும்.

தவிர, விழாக் காலங்களில் இதன் அருகில் தூடான டி கிடைக்கும். மற்றபடி மலைக்குச் செல்பவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களைத் தாங்களே எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் (இதை எடுத்து வர சுமை தூக்கிகளும் இருக்கிறார்கள்).

ஓட்டல்கள்தான் மலை உச்சியில் இல்லையே தவிர, அன்னதானம் குறை வில்லாமல் நடந்து வருகிறது. இதில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியவை- ஸ்ரீலக்ஷ்மி காளிமுத்து மகரிஷி ஆசிரமம் நடத்தும் அன்னதானம், அருள்மிகு சந்தன மகாலிங்கம் பக்த ஜன கமிட்டியினர் நடத்தும் அன்னதானம், ஒவ்வொரு அமாவாசையின்போது சதுரகிரி சித்தர்கூட அன்பர்கள் நடத்தும் அன்னதானம் ஆகியவை. காளிமுத்து மகரிஷி ஆசிரமம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்க பக்த ஜன கமிட்டியினர் நடத்தும் அன்னதானம் தினமும் நடைபெறுகிறது. சதுரகிரிக்கு வந்து செல்லும்

பக்தர்கள், இந்த அன்னதானக் கூடங்கள் எதிலாவது உணவு உண்டு திருப்தியுடன் திரும்புகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு பெள்ள்ணமி அன்றும் சிவ சங்கு என்பவர் நடத்தும் அன்னதானம், ஆடி அமாவாசை அன்று புதுப்பட்டி கம்மவார் நாயுடு அன்னதான மடம் உட்பட சில தனியார்கள் நடத்தும் அன்னதானங்களும் இங்கு பிரபலம். ஆக, சதுரகிரிக்கு மகாலிங்கத்தைத் தரிசிக்க வரும் ஒருவருக்கு, 'உணவு கிடைக்க வில்லையே' என்கிற கவலை நிச்சயம் இருக்காது. அதுவும் ஆடி அமாவாசை நேரத்தில் தண்ணீர், மோர், பிஸ்கட் என்று பல கூடுதல் தானங்களும் மலையின் பல பகுதிகளில் தனியார் பலரால் வழங்கப்படுகிறது.

முதலில், காளிமுத்து சுவாமிகள் ஆசிரமம் நடத்தும் அன்னதானம் பற்றிப் பார்ப்போம். காளிமுத்து சுவாமிகள் ஆசிரமம் சார்பாக ஏழுர் சாலியர் அன்னதான மடத்தில் தினமும் அன்ன தானம் நடந்து வருகிறது. இது, சுந்தர மகாலிங்கம் ஆலயத்துக்கு வெகு அருகில் உள்ளது. 'கஞ்சி மடம்' என்றால்தான் பக்தர்களுக்கு இது புரியும். மலை அடிவாரமான தாணிப்பாறையிலும் இவர்களுக்கு ஒரு கிளை மடம் உண்டு.

அதென்ன கஞ்சி மடம்?

பல வருடங்களுக்கு முன் இங்கு அன்ன தானத்தைத் தொடங்கி வைத்தவர்கள் காளிமுத்து சுவாமிகளும் அவர் தாயார் பத்ரகாளி அம்மாளும்தான்! சதுரகிரிக்கு வரும் அன்பர்கள் பசியாறுவதற்காக, ஆரம்ப காலத்தில் கஞ்சி மட்டுமே வழங்கப்பட்டு வந்தது. எனவே, இது-

'கஞ்சி மடம்' என வழங்கப்படலாயிற்று. பக்தர் களுக்குக் கஞ்சி தயாரிப்பதற்குத் தேவையான பொருட்களை, காளிமுத்து சுவாமிகளும் அவர் தாயாரும் தங்கள் தலையில் வைத்துச் சுமந்து வருவார்களாம். அப்படித் துவங்கியதே இந்தக் கஞ்சி மடம். இப்போது, இங்கு வருபவர்களுக்கு கஞ்சி மடத்தின் சார்பில் உணவு பரிமாறப்படுகிறது என்றாலும், ஆடி அமாவாசை அன்று மட்டும் இங்கு கூடும்

லட்சக்கணக்கான பக்தர்களை உத்தேசித்து, கம்பரிசியைக் கொண்டு தயாரித்த கஞ்சிதான் விநியோகிக்கப்படுகிறது.

இங்கு, அன்னதானம் செய்வதற்குத் தேவையான அரிசி, பெரும்பாலும் பக்தர்களிடம் இருந்தே சேகரிக்கப் படுகிறது. சாலியர் சமூகத்து மக்கள் 'பிடி அரிசி' முறை வைத்து, அரிசியை தங்கள் வீட்டில் சேகரிப்பார்கள். அதாவது, தங்கள் வீட்டில் சமையல் செய்யும் முன்பாக அதற்காக எடுக்கும் அரிசியில் இருந்து ஒரு கைப்பிடி அளவு அரிசியைத் தனியே எடுத்து, சமையலறையில் உள்ள பையில் போட்டு வைப்பார்கள். இப்படி சேகரிக்கப்படும் அரிசி, ஒரு தினத்தில் மொத்தமாக கஞ்சி மடத்து அன்னதானத்தில் சேர்க்கப்படுகிறது.

தவிர, பல அன்பர்களும் காளிமுத்து சுவாமிகள் ஆசிரமத்துக்குத் தேவைப்படும் உதவிகளை செய்து வருகிறார்கள். உதாரணத்துக்கு, ஆசிரமத்துக்குத் தேவைப்படும் உப்பை ஒரு நபரும், ஊறுகாயை ஒரு நபரும், எண்ணெயை ஒரு நபருமாக- இப்படி அவரவர் தங்களால் முடிந்ததை வழங்கி வருகிறார்கள். பல வருடங்களாகச் செய்து வரும் இவர்களது புனிதமான இந்த அன்னதானப் பணி மென்மேலும் பெருக வேண்டும்.

சந்தன மகாலிங்கம் திருக்கோயிலின் அருகே அன்னதானம் செய்து வருகின்றனர், சதுரகிரி சந்தன மகாலிங்க பக்த ஜன கமிட்டியினர். அதோடு, சந்தன மகாலிங்கம் ஆலயத்தின் அன்றாட

நடவடிக்கைகளிலும், ஆலய மேம்பாட்டுக்கான திருப்பணி வேலைகளிலும் இவர்கள் தங்களை அர்ப்பணித்து வருகிறார்கள். சதுரகிரி சந்தன மகாலிங்க பக்த ஜன கமிட்டியினரின் இந்த அறப்பணிக்குப் பல பக்தர்களும் உள்ளன்போடு பொருளுதவி செய்து வருகிறார்கள்.

இந்த பக்த ஜன கமிட்டியின் உறுப்பினரான சிவ காதையைச் சேர்ந்த அமரநாதன் நம்மிடம் சொன்னார்: "பக்தர்களுக்கு உணவளிப்பதை

நாங்கள் அன்ன தானம் என்று சொல்வதில்லை. 'பகிர்ந்துண்டு வாழ்வோம்' என்றுதான் இதைச் சொல்வோம். உணவு என்பது பசியைப் போக்க மட்டுமல்ல, அதன் ருசியானது புலன்களுக்கு புத்துணர்வையும் சுவையையும் தர வேண்டும் என்பதற்காக, மிகுந்த தரத்துடன் இந்தப் பணியைச் செய்து வருகிறோம். எங்களிடம் உணவருந்தியவர்கள், உள்ளமும் வயிறும் குளிர வாழ்த்தும்போது, எங்களது மனமும் நிறைகிறது. அமாவாசை தினங்களின்போது காலை நேரத்தில் இனிப்புடன் டிபன் பரிமாறுகிறோம். மதிய நேரத்தில் அப்பளம்-பாயசத்துடன் உணவு வழங்குகிறோம்!"

தவிர, அமாவாசை தரிசனம் முடித்து அன்று இரவு தங்கி, மறுநாள் காலை மலையை விட்டுக் கீழே இறங்குபவர்களுக்கு, வழியில் பசி ஆறுவதற்கு வசதியாக புளிசாதத்தையும் கட்டித் தருகிறார்கள். அதோடு, மலைக்கு வந்தவர்களுக்கு ஏதாவது ஜூரம், தலைவலி, கால்வலி, உடலில் காயம் என்றால் மருத்துவர்கள் சிபாரிசு செய்த மருந்து மாத்திரைகளையும் வழங்கி வருகிறார்கள்.

அடியார்களுக்குச் செய்யும் தொண்டு ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் தொண்டு என்கிற விதத்தில் இவர்களது பணி அமைந்துள்ளது. சுவையாக அமைந்துள்ள இவர்களது அன்னதான உணவை விரும்பி, ஒருமுறை உண்டவர்கள் அடுத்த முறையும் இவர்களைத் தேடி வந்து உண்கிறார்களாம்!

எந்த வித அடிப்படை வசதியும் இல்லாத மலை மேல், உணவுக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கஷ்டப்பட்டு சேகரித்து, அன்பர்களது பசி தீர இப்படியரு அறுசுவையுடன் கூடிய உணவை வழங்கி வரும், 'சதுரகிரி சந்தன மகாலிங்க பக்த ஜன கமிட்டி'யினரின் சேவையை மனமாரப் பாராட்டி, இவர்களது பணி சிறக்க வாழ்த்துவோம்.

பதினெட்டு சித்தர்களுக்கு என்று பிரத்தியேகமாக அமைந்த சந்நிதி, சந்தன மகாதேவிக்கென உருவத்துடன் அமைந்த தனிச் சந்நிதி, எந்நேரமும் அக்னியின் கண கணப்புடன் விளங்கும் சட்டநாதர் குகை முதலானவை சந்தன மகாலிங்க ஆலயத்தின் சிறப்புகள். இங்கு

தினமும் அதிகாலை மூன்று மணிக்கே முதல் கால பூஜை துவங்கி விடும். மணியோசை முழங்க, சங்கு ஊதி நடக்கும் அந்த அதிகாலை பூஜை, அத்தனை பிரமாதமாக இருக்கும்! மாலையில் ஒரு கால வேளை பூஜைக்கும், பிரதோஷ கால பூஜைக்கும் நிரந்தர கட்டளைதாரர்கள் இங்கு தேவைப்படுகிறார்களாம்.

'சதுரகிரி யாத்திரை'யை ஓரிரு இதழ்களில் முடித்து விடலாம் என்பதாகத்தான் பயணம் துவங்கியது. ஆனால், அங்கு சென்று பார்த்த பிறகுதான்... இது, ஓரிரு இதழ்களில் முடிக்கக் கூடிய விஷயம் அல்ல என்பதும், எத்தனை மகான்கள் ஆராதித்த மலை இது என்பதும் புரிந்தது. வெவ்வேறு ரூபங்களில் சித்த புருஷர்கள் இன்றைக்கும் இங்கே வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பல வேளைகளில், சித்தர் கள் மாயாஜாலம் காட்டி, வண்ணக் கோலம் காட்டி பக்தர்களுக்குக் காட்சி தருகிறார்கள்.

கப்புரம் பூசரி மெட்ராஸ் கவாயிகள் பெரியராஜா

வழி தவறிப் போன எத்தனையோ பக்தர் களையும், இரவு நேரத்தில் தகுந்த துணை இல்லாமல் ஏதோ ஒரு தைரியத்தில் புறப்பட்டு வந்த பக்தகோடிகளையும் சில பைரவர்கள் துணைக்கு வந்து, அவர்களை மலைக்கு மேல் பத்திரமாகக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுகின்றன. பயணத்தின்போது பக்தர்களுக்கு நேரும் இன்னல்க ளையும் இடையூறுகளையும் இறைவனே தோன்றி, அகற்றி வருகிறான் என்பதை பலரது அனுபவங்கள் மூலம் அறிந்தபோது மெய் சிலிர்த்தது!

சுமார் 66 ஆயிரம் ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள இந்த சதுரகிரியை 1950-களிலேயே அரசாங்கத்துக்குக் கொடுத்து விட்டனர் சாப்டூர் ஜமீன்தார் பரம்பரையினர். எந்தவித பிரதி உபகாரமும் எதிர்பார்க்காமல், அவர்கள் கொடுத்த காரணத் தால்தான் இன்று நாம் அந்த வனத்துக்குச் சென்று மகாலிங்கத்தை வணங்கி வர முடிகிறது. "அரசாங்கத்துக்கு இந்த

வனத்தை வழங்கியபோது அதில் தேக்கு, சந்தனம் உட்பட பலன் தரும் பல மரங்கள் விளைந்திருந்தன. ஜமீன் குடும்பத்தினர் நினைத்திருந்தால், அந்த மரங்களை வெட்டித் தங்களது பயன்பாட்டுக்கு எடுத்துக் கொண்டு கூட மலையை அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்திருக்க முடியும். ஆனால், இந்த வனத்தில் இருந்து ஒரு இலையைக் கூடக் கிள்ளிக் கொள்ளாமல் அப்படியே ஒப்படைத்தார்கள். இந்த மனம் யாருக்கு வரும்?

அன்று சதுரகிரியை அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்த ஜமீன்தார் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவ ரும் தற்போதைய ராஜாவுமான சதுரகிரி நாகய்ய சாமி காமய நாயக்கர் என்கிற பெரியராஜா இன்றும் சதுரகிரியின் தீவிர பக்தர். ூசந்தன மகா லிங்கத்துக்கு ஒவ்வொரு அமாவாசை அன்றும் இவர் குடும்பத்தினரது அபிஷேகம் மாலையில் நடந்து வருகிறது. எந்த வித படாடோபமும் இல்லாமல், காலில் செருப்பு இல்லாமல், காவி உடையுடன் ஒரு சாதாரண பக்தர் போல் இவர் இன்றைக்கும் மலைக்கு வருகிறார். கிடைக்கிற இடத்தில் சாவதானமாக அமர்ந்து, சந்தன மகாலிங்கத்தின் அபிஷேகக் காட்சிகளை சாப்டுர் பெரியராஜா தரிசிப்பார். 'இந்த மலையில் ஒரு இலை, கிளை கூட வெட்டாமல் வனத்துறைக்கு ஒப்படைத்தோம். ஆனால், வந்து செல்லும் சில ஆர்வக்கோளாறான பக்தர்கள் சில இலைகளையும், கிளைகளையும் பிடுங்கிக் கொண்டு மலையின் மகத்துவத்தைக் குறைக்கிறார்களே' என்று சில நேரங்களில் இவர் வேதனைப்படுவார்" என்றார் 'சதுரகிரி சந்தன மகாலிங்க பக்த ஜன கமிட்டி' உறுப்பினர் ஒருவர்.

1950-களில் இருந்தே சதுரகிரிக்குத் தொடர்ந்து வந்து செல்லும் அன்பர்கள் இன்றைக் கும் இருக்கிறார்கள். இந்த மலைக்கு ஒரு முறை வந்து சென்றால், மறுமுறை எப்போது செல்வோம் என்கிற ஏக்கத்தை எல்லோருக்கும் ஏற்படுத்தி விடும். 'பயணம் சிரமமாக இருக்குமோ?' என்கிற கவலையுடன் சென்றால், யாத்திரை சிரமமாக இருக்கும். 'நம்மால் முடியாதது இல்லை. தாராளமாகச் செல்லலாம்' என்கிற தன்னம்பிக்கையுடன் சென்றால், சதுரகிரி, ஒரு சாதாகிரிதான். இதற்கு சாட்சியாக, இன்றைக்கு எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்.

தாணிப்பாறை

சதுரகிரி: எங்கே இருக்கிறது?

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்- மதுரை தேசிய நெடுஞ்சாலையில், வில்லிப்புத்தூரிலிருந்து சுமார் 9 கி.மீ. தொலைவில் வரும் சிற்றூர் கிருஷ்ணன் கோவில். இங்கிருந்து இடப் பக்கம் பிரியும் சாலையில் சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவு பயணித்தால், வத்திராயிருப்பு (வத்ராப்) வரும். அங்கிருந்து இன்னும் 10 கி.மீ. பயணித்தால் தாணிப்பாறை என்ற மலையடிவாரத்தை அடையலாம். இந்த இடம்தான் சதுரகிரி மலை ஏற்றத்தின் ஆரம்பம். இங்கிருந்து சுமார் 8 கி.மீ. தொலைவு மலைப் பாதையில் நடந்து சென்றால், சதுரகிரியை அடையலாம்.

மதுரையில் இருந்து திருமங்கலம், டி. கல்லுப்பட்டி, கிருஷ்ணன் கோவில், வத்திராயிருப்பு வழியாகவும் தாணிப்பாறையை அடையலாம். இப்படி வந்தால் சுமார் 85 கி.மீ.! விருதுநகரில் இருந்து தாணிப்பாறைக்கு சுமார் 54 கி.மீ. தொலைவு.

கால் ஊனமானவர்கள், இதய நோய் மற்றும் அதிக அளவு சர்க்கரை நோய் உள்ளவர்கள் என்று பலதரப் பட்டவர்களும், சதுரகிரி யாத்திரையை ஒரு சவாலாக நினைக்காமல், வெகு இயல்பாக வந்து திரும்பிச் செல்வது, அந்த மகாலிங்கத்தின் கருணையே அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லை.

சதுரகிரிக்கு வந்து செல்லும் அன்பர்கள், வந்து சென்ற மாத்திரத்திலேயே தங்களுக்கு எல்லா நலன்களும் கிடைத்து விட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது. எவற்றை எல்லாம் நாம் தரிசிக்க வேண்டும் என்று அந்த இறைவன் விருப்பப்படுகிறானோ, அவை மட்டும்தான் நமக்குக் காணக் கிடைக்கும். எவை எல்லாம் நமக்கு அருள் வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கிறானோ, அவை மட்டும்தான் நமக்குக் கிடைக்கும். இந்த மனப் பக்குவத்துக்கு பக்தர்கள் தயாராக வேண்டும்.

மலைக்கு மேல் இன்னும் ஏறிப் போனால் நூற்றுக் கணக்கான குகைகள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அந்தக் குகைகள் இருக்கும் பகுதிகளில் மனிதர்கள் பிரவேசிக்கக் கூடாது. சித்தர்கள் அடிக்கடி ஒன்று கூடி 'சத் சங்கக் கூட்ட'த்தை நடத்தி வருகிறார்களாம். குகைக்குள் பெரிய பெரிய பாம்புகள் வடிவில் சில சித்தர்கள் வசித்து வருகிறார்கள். இன்னும் சிலர், கரடிகள் வடிவில் இருந்து வருகிறார்கள். தவசிகள் இடமான (தவசி) குகை, காலாங்கிநாதர் குகை, போகர் குகை, ராமதேவர் குகை உள்ளிட்ட பல குகைகளும் பெரிய மகாலிங்கம், வெள்ளைப் பிள்ளையார், கன்னிமார் தெய்வங்கள், ஸ்ரீதேவி- பூதேவி சமேத பெருமாள் என்று எண்ணற்ற தெய்வங்களும் மலைக்கு மேல் இருக்கின்றன.

இந்த சதுரகிரி முழுதும் வனத்துறையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. முறையான அனுமதி இல்லாமல் நாம் பிரவேசிப்பது தண்டனைக்கு உரிய குற்றமாகும். தவிர, இது போன்ற காடுகளின் தன்மை தெரியாமல் அதனுள் பயணிக்க நேரும்போது எதிர்கொள்ளும் ஆபத்துகளும் அதிகம். விலங்குகளின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாக நேரிடலாம்; விஷச் செடிகளின் ஸ்பரிசுத்துக்கு உள்ளாகி, உடல் பாதிப்புக்குள்ளாகலாம்; பாதை மாறிப் போய் எங்காவது சிக்கிக்கொள்ள நேரலாம். எனவே, பக்தர்களாகிய நாம் எதற்காக சதுரகிரிக்குச் செல்கிறோமோ, அது பூர்த்தி ஆனதும் தரிசித்தமைக்கு நன்றி கூறிவிட்டுக் கீழே இறங்கி விட வேண்டும். 'அதைப் பார்க்கப் போகிறேன்... இதைப் பார்க்கப் போகிறேன்' என்றெல்லாம் ஆர்வ மிகுதியால் உணர்ச்சிவசப்பட்டு, அனுமதி இல்லாத இடங்களுக்குள் பிரவேசித்து அல்லல்களைத் தேடக்கூடாது.

சதுரகிரி பற்றிய அதிசயங்களும் அற்புதங்களும் இந்த 25 அத்தியாயங்களோடு முடிந்து விடவில்லை. அந்த மூலிகை வனத்துள் இன்னும் ஏராளமான விஷயங்கள் புதைந்துள்ளன. சதுரகிரி பற்றி இதுவரை இதழ்களில் வெளி வந்துள்ளவை, வெறும் ஒரு சதவிகிதம்தான். மீதி, தொண்ணூற்றொம்பது சதவிகித விஷயங்கள் வெளிவர வேண்டிய நேரம் தெரியாமல் இருக்கின்றன!

சதுரகிரி பற்றிய தொடரை எழுத முற்படும்போது, 'சித்தரைப் பத்தியெல்லாம் பத்திரிகையில் எழுதக் கூடாது. இங்க இருக்கிற விஷயங்களெல்லாம் ரொம்ப நாளா பலராலும் காப்பாத்தி வரப்படுகிற ரகசியங்கள். பலரும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் அவற்றை பட்டவர்த்தனமா வெளிப்படுத்தக் கூடாது. இந்த முயற்சி வேண்டாம்!' என்று சதுரகிரியோடு பெருமளவில் தொடர்புடைய சில பெருமக்கள், அன்போடும் எச்சரிக்கை யுடனும் சொன்னார்கள்.

அவர்களது அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது, முதலில் அச்சமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், இதழில் தொடர் வெளி வந்து கொண்டிருக்கும் காலத்தி லேயே, நம்மை அன்போடு எச்சரித்த அந்தப் பெருமக்கள், 'எந்த இலக்கை நோக்கித் தொடர் செல்ல வேண்டுமோ, அதை நோக்கித் தெளிவாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. தொடரட்டும்' என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னார்கள். அதை சதுரகிரியில் காலம் காலமாக இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சித்த புருஷர்களின் ஆசியாகவே எண்ணி, எழுத்துப் பணி இடையூறு இல்லாமல் இனிதாகத் தொடர்ந்தது.

சதுரகிரியில் இன்னும் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியவை ஏராளம் இருக்கின்றன. அங்கு மீண்டும் செல்வதற்கான வாய்ப்பும், தகவல்கள் நமக்கு வந்து சேர வேண்டிய வேளையும் வரும் போது மகாலிங்கமே நம்மை அழைப்பார். அந்த வேளையில், 'சதுரகிரி யாத்திரை' தொடரின் இரண்டாம் பாகம் ஒரு வேளை தொடங்கலாம். மகாலிங்கத்தின் லீலைகளையும் மகத்துவத்தையும் யார் அறிவார்?

அகில உலகத்தில் உள்ள அனைத்து மெய்யன்பர் களையும் பக்தகோடிகளையும் ஸ்ரீபிலாவடி கருப்பர், ரெட்டை மகாலிங்கம், சதுரகிரி ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம், ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கம் ஆகிய தெய்வங்கள் ஆசிர்வதித்து அருள் புரியட்டும். அனைத்து வளங்களும் இறை பக்தர்களின் வாழ்வில் பெருகட்டும்.

ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கத்துக்கு அரோஹரா!

ஸ்ரீசந்தன மகாலிங்கத்துக்கு அரோஹரா!

டோலி மற்றும் சுமை தூக்கிகள் தேவையா?

**சதுரகிரி யாத்திரைக்கு
செல்கிறீர்களா?
சில குறிப்புகள்...**

ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் ஸ்ரீசுந்தன மகாலிங்கத்தை நடந்து சென்று தரிசிக்க முடியாதவர்களுக்கு, 'டோலி' வசதி இருக்கிறது. இதற்காக ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். சுமார் 4 அல்லது 6 பேர் வரை தூக்கிச் செல்வார்கள். 'டோலி'யில் செல்ல விரும்புவவர் கள் ஆறரை அடி நீளமும் நான்கடி அகலமும் கொண்ட தடிமனான பெட் ஷீட் துணியை உடன் கொண்டு வரவும். ஒரு மூங்கிலில் இந்த

பெட் ஷீட்டைக் கட்டி வைத்து, டோலியில் செல்ல விரும்பும் ஆசாமியை ஒரு தூளி போல் கட்டித் தூக்கிச் செல்வார்கள்.

தவிர, ஆறடி நீளத்தில் நைலான் கயிறுகள் இரண்டையும் வாங்கி எடுத்துச் செல்வது நல்லது. 'டோலி'க்கான கூலியாக சுமார் 2,500 லிருந்து 3,500 ரூபாய் வரை பெறுகிறார்கள். இது, நபர்களின் உடல் எடையைப் பொறுத்தும், கால நேரத்தைப் பொறுத்தும் மாறுபடுகிறது (போக-வர இரண்டுக்கும் சேர்த்துதான் இந்தத் தொகை). நீங்கள் தாணிப்பாறை அடிவாரத்துக்குத் திரும்பிய பின் உங்களது பெட் ஷீட்டையும் கயிறையும் மறவாமல் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளவும்.

உங்களது உடைமைகளை - சுமார் 35 கிலோவுக்கு மிகாமல் சுமந்து செல்லும் கூலி ஆசாமிக்கு ரூ.120 வரையும், சுமார் 50 கிலோவுக்கு மிகாமல் சுமந்து செல்லும் கூலி ஆசாமிக்கு ரூ.170 வரையும் தரலாம். இவர், உங்களது நடையை எதிர்பார்க்காமல் உங்களுக்கு முன்னே தனியாகச் சென்று விடுவார். மேலே கோயிலுக்கு அருகில் எதாவது ஓரிடத்தில், உங்களது உடைமைகளுடன் உங்களுக்காகக் காத்திருப்பார். அதே நேரம், உடைமைகளைத் தூக்கிச் செல்லும் நபர் உங்களுடனேயே... மலையைப் பற்றிய விளக்கங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வர வேண்டும் என்றால், அதற்கென தனித் தொகை. இது போன்ற நிலையில் அதிக சுமை இருக்கக் கூடாது. ஒரு கைப்பை, தண்ணீர் பாட்டில், உணவு வகைகள் என்று இருக்கலாம். இப்படி உடன் வரும் கூலி ஆசாமிக்கு சுமார் ரூ.150 வரை தர வேண்டி இருக்கலாம்.

பக்தர்களது வசதிக்காக கூலி நபர்கள் நான்கு பேரின் மொபைல் எண்களை புகைப்படத்துடன் இங்கே தந்திருக்கிறோம். டோலி மற்றும் சுமை தூக்கிச் செல்ல தகுந்த ஆசாமிகளைத் தேடுபவர்கள், இவர்களை முன்கூட்டியே போன் மூலம் தொடர்பு கொண்டால், நாம் வரும் வேளையில் தாணிப்பாறை அடிவாரத்தில் காத்திருப்பார்கள். இது, பக்தர்களின் வசதிக்காக மட்டும் தரப்படுகிறதே தவிர, இவர்களை சிபாரிசு செய்வதாக அமையாது. முன் பின் அறியாத ஆசாமிகளிடம் எப்போதும் எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லது.

1. அத்திரிமான். சொந்த ஊர்: கூமாப்பட்டி
மொபைல் எண்: 93677 62803
2. ஒருசொல். சொந்த ஊர்: கூமாப்பட்டி
மொபைல் எண்: 97893 08182
3. கோட்டமலை. சொந்த ஊர்: புதுர்
மொபைல் எண்: 97864 89483
4. ரமேஷ். சொந்த ஊர்: வண்டிப்பண்ணை
மொபைல் எண்: 97869 22926

பிரார்த்தனைக்கு உண்டு பலன்!

சோழப்ரகாஷ்,

மயிலாப்பூர், சென்னை:

"எனக்கு ஒரு பையன்; ஒரு பொண்ணு. பையன்தான் மூத்தவன். பொண்ணுக்குக் கல்யாணத்துக்குப் பாத்துக் கிட்டிருந்தோம். நல்ல வரனாக தேடினோம். என் நண்பர் ஒருத்தர் சந்தன மகாலிங்கத்தோட தீவிர பக்தர்; சதுரகிரிக்கு அப்பப்ப போயிட்டு வருவார். அவரை ஒரு நாள் மயிலாப்பூர்ல விருபாட்சீஸ்வரர் கோயில்ல சந்திச்சேன். பொண்ணோட கல்யாண விஷயம்

பத்தி அவர்கிட்ட அப்ப பேசிட்டிருந்தேன்.

'ஒரு தடவை என்கூட சதுரகிரிக்கு வா. அந்த ஆண்டவன்கிட்ட உன் பிரார்த்தனையை வை. அவர் எல்லாத்தையும் நல்லபடியா நடத்திக் கொடுப்பார். உனக்கும் நல்லபடியா செஞ்சு தருவார்'னு சொன்னார். எனக்கு சந்தோஷமாயிடுச்சு. இதை அடுத்து, ஒரு நல்ல நாளில் நானும் சதுரகிரி மகா லிங்கத்தை பிரார்த்தனை பண்ணிட்டு, அவர் கூட இந்த யாத்திரையை தொடங்கினேன்.

அற்புதமான அந்த மலை மேல் இருக்கும் ஸ்ரீசந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் ஸ்ரீசந்தன மகா லிங்கத்திடம் என்னோட கோரிக்கையை வைத்தேன். நல்ல விதமாக தரிசனம் முடிந்து, ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தேன். இதை அடுத்த பத்து நாள்ல என்னோட பையன் அர்ஜுனும் 'சதுரகிரிக்கு நானும் போய் தரிசனம் பண்ணிட்டு வர்றேம்ப்பா'னு கிளம்பினான். எனக்கும் ரொம்ப சந்தோஷம். 'போயிட்டு வாப்பா'னு அவனை அனுப்பிச்சு வெச்சேன்.

இதுல என்ன ஒரு ஆச்சரியம்னா, அர்ஜுன் தரிசனம் முடிஞ்சு, எங்க வீட்டுக்கு வந்த அன்னிக்கு ஒரு நல்ல இடத்துல என் பொண்ணுக்குத் திருமணம் பேசி முடிச்சோம். இதுல எங்க குடும்பத்துக்கே அளவிட முடியாத சந்தோஷம். எங்க குடும்பத்தோட கோரிக்கையை அந்த மகாலிங்கம் நல்லபடியா முடிச்சுக் கொடுத்திருக்கார். மலை மேல் உறையும் அந்த தெய்வத்தோட சக்தியை இப்ப நினைச்சாலும், உடம்பு சிலிர்க்குது."

சதுரகிரி தொடர்புக்கு...

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறையின் கீழ் இயங்கி
வரும் ஸ்ரீசுந்தர மகாலிங்கம் மற்றும் சந்தன மகாலிங்க
ஆலய அலுவலகத் தொடர்புக்கு:
காசி விஸ்வநாதன், செயல் அலுவலர்,
42, நடுத்தெரு அக்ரஹாரம்,
வத்திராயிருப்பு 626 132.
விருதுநகர் மாவட்டம்.
மொபைல்: 94431 79891.

அன்னதானம் மற்றும் பிற உதவிகள் செய்ய:

ஸ்ரீகாளிமுத்து மகரிஷி ஆசிரமம் :

(கஞ்சி மடம் - சுந்தர மகாலிங்கம் கோயில் அருகில்)

மேஜர் அ. பொன்னுச்சாமி (ஒய்வு),

ஒருங்கிணைப்பாளர்

எஸ். ராமச்சந்திரபுரம்,

சுந்தரபாண்டியம் --626 126

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுகா.

மொபைல்: 94442 36280

கே. காளிதாஸ்

ஸ்ரீகாளிமுத்து மகரிஷி ஆசிரமம்

மொபைல்: 93610 11741

அருள்மிகு சதுரகிரி சந்தன மகாலிங்கம் பக்த ஜன கமிட்டி :

(சந்தன மகாலிங்கம் கோயில் அருகில்)

மெட்ராஸ் ஸ்வாமிகள்): 94443 55808

மெய்யப்பன், சென்னை.): 98400 92650

கிருஷ்ணன், திருவனந்தபுரம்.): 098955 33733

சதுரகிரிக்கு வரும் பக்தர்களுக்கு உணவிடும் உத்தமமான பணிக்கு உதவிட விரும்பும் உள்ளம் கொண்டோர் புழுங்கலரிசி, பருப்பு போன்றவற்றை சதுரகிரிக்கு அனுப்பி, அருள் பெறலாம். அனுப்ப விரும்புவோர், சென்னை மற்றும் முக்கிய தமிழக நகரங்களில் இருக்கும் 'பர்வீன்' டிராவல்ஸ் (சென்னை தொடர்புக்கு: 2819 1009, 4214 6304) மூலம் அனுப்பலாம். கட்டணம் வசூலிக்காமல் சேவையாக இதைச் செய்து வருகிறார்கள். பார்சலின் மீது 'கணேசன், அருள்மிகு சந்தன மகாலிங்கம் பக்த ஜன கமிட்டி, ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர்' எனக் குறிப்பிடவும்.

*** தாணிப்பாறை செல்வதற்கு ஆட்டோ வசதி தேவைப்படுவோர் கவனத்துக்கு:**

ராஜா, ஆட்டோ டிரைவர்,
கிருஷ்ணன்கோவில்
மொபைல்: 99444 15474